

Hello, Cô Ma Nữ

Contents

Hello, Cô Ma Nữ	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	8
4. Chương 04	10
5. Chương 05	13
6. Chương 06	15
7. Chương 07	18
8. Chương 08	20
9. Chương 09	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	32
14. Chương 14	34
15. Chương 15	36
16. Chương 16	39
17. Chương 17	41
18. Chương 18	43
19. Chương 19	45
20. Chương 20	48
21. Chương 21	50
22. Chương 22	53
23. Chương 23	55
24. Chương 24	57
25. Chương 25	59
26. Chương 26	62
27. Chương 27	64
28. Chương 28	66
29. Chương 29	68
30. Chương 30	70
31. Chương 31	72
32. Chương 32	74
33. Chương 33	76
34. Chương 34	79
35. Chương 35	81
36. Chương 36	83
37. Chương 37	85
38. Chương 38	87
39. Chương 39	90
40. Chương 40	92
41. Chương 41	94

Hello, Cô Ma Nữ

Giới thiệu

ô là một cô ma nữ, anh là một trạch nam. Cô bị mất trí nhớ, còn anh là một hacker. Cô có lúc ngốc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hello-co-ma-nu>

1. Chương 01

Hello, cô ma nữ – Chương 1

Chuyển ngữ: Tiểu Linh

Biên tập: Takaki Chan

Năm nay mùa hè ở thành phố A nóng bất thường, giữa trưa nếu ra ngoài đi dạo một vòng cả người như bị nướng trên lò vậy. Mặt trời nóng rực treo ở phía chân trời, ve sầu trên cây kêu không ngừng, mọi người đi lại ở ngã tư đường lại có vẻ nôn nóng và bất an, hận bây giờ không thể mang cả người đi vào trong phòng điều hòa.

Trong con ngõ nhỏ, dây mây bò đầy trên biển hiệu sắt cũ gỉ, không biết từ lúc nào đã có một người đứng lẳng lặng ở đằng kia. Người đàn ông cao gầy, mặc chiếc áo sơ mi trắng và quần jeans, trên đầu đội mũ lưỡi trai kéo xuống rất thấp, không nhìn thấy rõ khuôn mặt. Một tay anh tùy ý đút trong túi quần, còn tay kia thì cầm một tờ giấy A4 mỏng, trên mặt giấy phủ kín các chữ lớn nhỏ.

Anh ngẩng đầu nhìn dòng chữ trên tấm biển sắt, lại nhìn vào tờ giấy trên tay: “Đường Vô Thường... A, chính là nơi này... Cái tên này đúng là diêm xấu!”

Tiến lên phía trước vài bước, người đàn ông nhìn vách tường loang lổ, xung quanh có cây cối cao lớn che đi ánh mặt trời gay gắt. Do dự vài giây, cuối cùng anh vẫn bước vào con ngõ nhỏ thoát nhìn có chút lạnh lạnh.

Đi vào bên trong được vài phút, một dãy nhà cũ xuất hiện trước mắt anh, khu nhà không cao lắm, chỉ khoảng bốn, năm tầng, xung quanh trồng một số loại hoa: hải đường, sắc vi và hoa nhài, làm ngày hè oi bức dường như cũng giảm bớt vài phần.

Người đàn ông quan sát xung quanh, phát hiện ra không có một bóng người, vì thế lấy điện thoại di động ra rồi bấm dãy số trên tờ giấy.

Tiếng “tút tut” qua đi, đầu dây bên kia điện thoại là một giọng nói của một phụ nữ trung niên: “Alô?”

Người đàn ông ngừng một chút sau đó mới nói: “Chào bác! Tôi nhìn thấy tờ quảng cáo cho thuê nhà dán trên cột điện, cho nên, xin hỏi bác có thể đưa tôi đi xem phòng được không ạ?”

Người phụ nữ dường như bị dọa, hít sâu một hơi rồi mới trả lời: “Bây giờ cậu ở đâu?”

“Ồ... Tôi đã vào đường Vô Thường, ngay tại...” Người đàn ông chạy vài bước, neho mắt nhìn về phía biển nhà gần anh nhất: “Trước tòa nhà A!”

“Cậu chờ chút, tôi ra ngay.” Bác gái không đợi anh nói xong liền cắt ngang một câu, sau đó lập tức cúp điện thoại.

Người đàn ông chậm rãi buông điện thoại ra khỏi tai, khẽ nhú mồm, bây giờ đột nhiên anh cảm thấy nghi ngờ đây là là một trò lừa đảo.

Vài phút sau, người đàn ông đang ngắm hoa chợt nghe thấy tiếng bước chân từ xa truyền đến. Quay đầu lại thì thấy một bác gái mặc một chiếc áo sơ mi hoa, quần soóc màu đen, mái tóc xoăn ngắn đang đi về phía anh.

“Cậu chính là người vừa mới gọi điện thoại đến à?”

Người đàn ông mấp máy miệng, gật đầu.

Bác gái phẩy phẩy quạt hương bồ, nói: “Đi theo tôi. Phòng ở ngay phía trước.”

Quạt hương bồ:

Chỉnh lại mũ, người đàn ông mới chậm rãi đi theo.

“Nhóc đẹp trai, cậu muốn mua phòng sao?”

“Vâng ạ.”

“Nói thật nhé! Bởi vì mấy tháng nữa con tôi sẽ đón tôi và người bạn già ra nước ngoài dưỡng lão nên tôi mới tính bán rẻ như vậy. Lát nữa tôi đưa cậu đi xem phòng, cậu cứ xem thoải mái, còn tôi sẽ ở ngay phòng bên cạnh. Nếu cậu quyết định mua, cần giúp đỡ cứ gọi tôi nhé.”

“Vâng.”

“À, nhóc đẹp trai, cậu tên là gì?”

“Tổng Gia Diễn.”

“Tên rất hay!”

“.....”

Tổng Gia Diễn muốn xem căn nhà ở tầng 3 tòa nhà B2, tầng dưới trồng mấy cây long não, bác gái vừa mở cánh cửa an ninh vừa tiếp tục nói: “Tự cậu vào xem đi, tôi sẽ chờ ngoài cửa. Muốn hỏi gì cứ gọi, tôi sẽ vào ngay.”

Nghi ngờ nhìn khuôn mặt tươi cười của người phụ nữ, Tổng Gia Diễn cuối cùng vẫn đi vào.

Căn nhà xem ra đã lâu không có người ở, trong phòng phủ một lớp bụi dày làm không khí xung quanh càng thêm đục ngầu. Rèm cửa sổ không được kéo ra làm căn phòng mờ tối, đồ nội thất trong phòng đều được phủ bằng vải trắng. Tổng Gia Diễn đi quanh một vòng, khá hài lòng. Hai phòng ngủ một phòng khách, không quá lớn cũng không quá nhỏ, rất thích hợp cho anh sống một mình.

Đi ra cửa, Tổng Gia Diễn giơ lên tờ giấy A4 luôn cầm trong tay, hỏi: “Nếu thật sự đúng như giá viết đây thì tôi mua.”

Bác gái kinh hỉ, hai mắt tỏa sáng: “Thật sao?”

*kinh hỉ: kinh ngạc + vui mừng

Tổng Gia Diễn gật đầu: “Vâng, bác muốn tôi trả tiền bằng thẻ hay tiền mặt?”

“Chuyện này không vội, chúng ta ký hợp đồng trước đã.”

“Hả?”

Không biết là do hiệu suất làm việc của dân thành phố A vốn cao hay Tổng Gia Diễn gặp được một người có năng lực tốt? Dù sao những thủ tục lằng nhằng để sang tên chủ nhà mới vốn là mất đến một tháng, nhưng không biết bị bác gái dùng con đường nào... được rồi, hay còn gọi là “cửa sau”. Chỉ sau hai tuần lễ, tên chủ nhà của căn nhà ở tầng 3, tòa nhà B2, đường Vô Thường biến thành Tổng Gia Diễn.

Từ thành phố C đi đến thành phố A được một tháng ba ngày, nơi ở của Tổng Gia Diễn từ nhà trọ Thanh Niên sáu người ở một phòng biến thành căn hộ nhỏ 65m².

Chính thức “chuyển nhà” vào một buổi chạng vạng có gió se lạnh, Tổng Gia Diễn khoác hai cái túi du lịch trên lưng, mang theo một túi xách bên cạnh, xuống điểm xe buýt gần nhà, đi bộ tới đích đến.

Trước khi chuyển nhà, Tổng Gia Diễn đã gọi nhân viên công ty vệ sinh đến lau dọn căn hộ. Anh là một người lười, nếu làm chút việc nhà thì không sao, nhưng nếu bảo anh quét dọn một căn nhà đã lâu không có người ở thì thà để anh tiếp tục sống ở nhà trọ Thanh Niên.

Mở cửa ra, Tổng Gia Diễn cởi giày, ném hành lý ở bên cạnh sô pha. Anh vừa dọn dẹp lại vừa nghĩ: Có lẽ hai ngày này, mình có thể đi siêu thị mua những vật dụng cần thiết trước, sau đó đến chợ hoa mua chậu cây xương rồng có thể hấp thụ bức xạ, đi cả hàng tạp hóa mua một ít mì ăn liền linh tinh..., dù sao chắc mình cũng sẽ ở đây khá lâu nhỉ?

Tổng Gia Diễn lấy bàn chải đánh răng, khăn mặt và các đồ dùng vệ sinh từ trong túi ra, sau đó đi vào phòng tắm. Vừa để đồ xuống, đột nhiên anh cảm thấy đằng sau lưng có một ánh mắt, cảm giác có người đang nhìn anh rất rõ ràng. Cả người anh bỗng chốc nổi lên một tầng da gà, sau đó anh rất từ từ quay đầu lại.

Một cô gái có mái tóc thẳng dài, mặc áo phông đang ngồi ở giữa không trung giống như đức Phật. Không sai, mọi người không hề nghe lầm, chính là “ngồi” ở giữa không trung.

Cô gái thấy Tổng Gia Diễn đang nhìn mình thì rất hưng phấn, vẫy vẫy tay, nói: “Hi!”

“.....”

Hi, hi em gái cô!

“Cô!” Tổng Gia Diễn nắm chặt lấy cửa phòng tắm, tay chỉ vào cô, quát: “Cô, cô rốt cuộc cô là ai?”

“Tôi ư?” Cô ma nữ cũng chỉ vào mình, nghiêng đầu cười nói: “Mọi người gọi tôi là Đường Đình!”

Từ khi bắt đầu có nhận thức, Đình Đình đã một mình sống trong căn hộ nhỏ này. Cô có thể đi xuyên tường, có thể không cần ngủ hay ăn cơm; người khác không phát hiện được sự tồn tại của cô cho dù cô có đứng ở ngay trước mặt người đó mà la to. Không có những kỷ niệm của quá khứ, không có người có thể nói chuyện, giống như toàn thể giới chỉ còn một mình cô.

Mãi cho đến khi cô gặp được hai vợ chồng nhà họ Trương sống ở nhà bên cạnh, cô mới hiểu được, thì ra bản thân đã biến thành một con ma.

Chị Trương dạy cô rất nhiều điều cần chú ý, để học hỏi mọi chuyện, chị Trương và chồng đã tỏ ra rất có kinh nghiệm về ma, còn giới thiệu cô với rất nhiều “cư dân” xung quanh.

Chị Trương nói cô tên là Đình Đình, mà chị ta cũng chỉ mới gặp qua cô vài lần, nghe được có người gọi cô là Đình Đình mà thôi, chị ta cũng không hiểu vì sao sau khi làm ma Đình Đình lại bị mất đi ký ức vốn có.

Chị Trương dạy cô cách cầm nắm đồ vật bằng tay giống như người người bình thường, còn dặn dò Đình Đình nhất định phải cẩn thận, phải nhìn hết sức chăm chú vào thứ cô muốn cầm, nếu như thất thần sẽ bị thất bại giữa chừng. Chị Trương còn dặn cô trăm ngàn lần không được để ọi người phát hiện sự tồn tại của họ, bởi nếu tìm được đạo sĩ chân chính, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Đình Đình không muốn mình đến ma cũng không thể làm được, chỉ có thể vội vàng gặt đầu, cam đoan ghi nhớ.

Một tháng sau, trong lúc nhàm chán Đình Đình bay lượn qua các phòng. Rốt cuộc cô cũng thấy được người khác, ngoại trừ chị Trương, đó là một đôi vợ chồng trẻ. Bọn họ gần như mỗi buổi tối đều sẽ làm việc mà theo lời chị Trương là “yêu tinh đánh nhau”. Tuy không thích nghe loại âm thanh này, nhưng Đình Đình vẫn rất vui vì cuối cùng căn nhà này cũng có chút hơi người.

Một thời gian sau, nhân lúc nửa đêm lúc cặp vợ chồng đã đi ngủ, Đinh Đinh lén vào để tập luyện dùng “tay” cầm nắm đồ vật. Đối tượng luyện tập của cô là một cái cốc nhựa nhỏ đặt trên bàn nước trong phòng khách. Nhưng mà, khi đến lúc cô thành công cầm nó lên được thì cửa phòng ngủ mở ra, người đàn ông đứng ở cửa vốn còn đang buồn ngủ bỗng bừng trợn tròn mắt. Vì rèm cửa sổ phòng khách vẫn chưa được kéo vào nên nhờ ánh trăng chiếu vào mà anh ta nhìn rõ cái cốc nhựa đang lơ lửng giữa không trung.

Nhìn thấy người đàn ông đột ngột xuất hiện, Đinh Đinh thật vinh dự nhận một trận sợ hãi, run tay đánh rơi cái cốc nhựa xuống sàn gỗ, phát ra tiếng động không hề nhỏ. Không gian xung quanh bỗng nhiên đột ngột yên lặng, trầm mặc đến đáng sợ.

Người đàn ông hít sâu một hơi, hét lên: “Trời ơi! Có ma!”

Tiếng hét này có thể sánh với tiếng sư tử Hà Đông gầm, mà với hiệu quả cách âm nhà trọ cũ này, dễ dàng đoán được trong lúc nhất thời trong phạm vi một trăm thước đều xôn xao, nhốn nháo hẳn lên.

Lúc phục hồi tinh thần lại Đinh Đinh vội vàng bay tới chỗ vợ chồng nhà họ Trương, ma nữ mắc lỗi nào đó chỉ có thể ngồi ở một góc bị người trách móc.

Cặp vợ chồng mới ở hơn một tháng vội vội vàng vàng chuyển nhà. Sau một khoảng thời gian có một người đàn ông trí thức độc thân chuyển đến, rồi đến một sinh viên nữ, rồi người làm nghề đặc biệt... Mà sau khi bọn họ ở được vài tuần lễ đều sẽ một bên miệng kêu “Ma! Có ma!”, một bên vội vàng sắp xếp đồ đạc rời khỏi nơi này.

Đinh Đinh buồn bực chỉ có thể ngồi góc phòng vẽ vòng tròn.

Tuy nhiên, căn hộ nhỏ bị bỏ trống cả năm trời năm nay vào một buổi chiều nóng nực một lần nữa đã chào đón vị khách đầu tiên của mình. Đinh Đinh lén lút trốn ở một nơi theo dõi, khi nghe đến việc anh muốn mua căn nhà này thậm chí đã vui mừng đến nỗi muốn xông ra ôm lấy anh. Thuê nhà thì có thể dễ dàng chuyển đi, nhưng đã mua thì cũng không thể bỏ đi, phải không?

Nhìn hai nhân viên vệ sinh dọn dẹp nhà khiến cho nó trở nên rạng rỡ hẳn lên, Đinh Đinh cảm thấy bản thân nếu muốn tập luyện năng lực đặc biệt thì sẽ chờ lúc anh ra khỏi nhà mới làm, không dễ có người đến ở, cũng không thể lại dọa anh chạy được! Nắm tay.

Có lẽ năm nay là năm may mắn của Đinh Đinh, kinh hỉ đến một cái lại một cái, không chỉ có người đến ở làm bạn lâu dài với cô mà người kia còn có thể nhìn đến cô, còn có thể nói chuyện cùng cô.

*kinh hỉ: ngạc nhiên + vui mừng

2. Chương 02

Hello, cô ma nữ – Chương 2

Chuyển ngữ: Tiểu Linh, Mạc Tịnh

Biên tập: Bì Ngạn Hoa

“Cô! Cô, rốt cuộc cô là ai?”

“Tôi? Bọn họ gọi tôi là Đinh Đinh!”

“Còn bọn họ?”

“Đúng rồi!” Ma nữ bắt đầu giơ tay ra đếm, “Anh Trương, chị Trương, bé gái nhỏ, ông ngoại Quý,...”

“...” Anh đang nằm mơ sao? Chẳng lẽ bác gái dẫn anh đến xem nhà lúc trước cũng là một con ma?!

“Ôi chào!” Đinh Đinh bay đến bên cạnh Tống Gia Diễm, nhìn khuôn mặt anh dưới cái mũ: “Anh lớn lên cũng đẹp trai ghê! So với anh bạn nhỏ Vương của khu A đẹp trai hơn nhiều. Anh tên gì vậy?”

Tổng Gia Diễn cả kinh, lùi mạnh vài bước về phía sau, ngã ngồi ở trên bồn cầu, nói nhát gừng: “Cô...cô...cô không được tới đây!”

Đinh Đinh nhìn anh vẻ oan ức: “Anh cũng rất sợ tôi sao? Rõ ràng tôi lớn lên đẹp hơn cái cô Trinh Tử trong phim rất nhiều, vì sao tất cả mọi người đều sợ tôi chứ?”

“Gi...” Nếu không phải là cô đang bay lơ lửng giữa không trung thì tôi cũng không nghĩ cô là ma đâu.

“Ở đây có rất nhiều khách trọ đến rồi đi nhưng anh là người duy nhất có thể trông thấy tôi!” Đinh Đinh chợt xông thẳng lên xuyên qua người Tổng Gia Diễn: “Anh xem, tôi cũng đâu có thể làm gì thương tổn đến anh!”

Lúc Đinh Đinh đi xuyên qua cơ thể mình, Tổng Gia Diễn bỗng chốc cảm thấy cả người giống như bị người ta đẩy xuống hầm băng rồi kéo ra. Không khí oi nóng ngày hè cũng ngay lập tức giảm xuống hơn nửa, ngay cả mồ hôi dày đặc trên trán cũng biến mất.

“Cấm cô làm vậy một lần nữa! Cẩn thận tôi gọi đạo sĩ tới bắt cô, đánh cho cô hồn bay phách lạc, vĩnh viễn không được đầu thai!” Tổng Gia Diễn xoa xoa cánh tay kêu lên.

“Không muốn, không muốn đâu!” Đinh Đinh vội vàng kéo xa khoảng cách với anh, khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt đầy mong chờ: “Tôi sẽ không làm như vậy nữa. Anh ở lại đây đi, cũng đừng đuổi tôi đi, trừ nơi này ra tôi cũng không biết đi nơi nào.... Cầu xin anh, tôi đáng sợ như vậy sao?”

Nhìn thấy dáng vẻ ma nữ này như sắp khóc đến nơi, Tổng Gia Diễn đau đầu xoa xoa huyệt thái dương: “Cô...cô tên là Đinh Đinh đúng không?”

Đinh Đinh gật đầu.

Tổng Gia Diễn thở dài, có chút mềm lòng: “Cô phải cam đoan nửa đêm khuya khoắt không được dọa tôi, không được làm bất cứ chuyện gì gây bất lợi cho chuyện của tôi!”

“Ừ, ừ!” Đinh Đinh cười, giơ ngón tay ra thề: “Tôi chắc chắn sẽ làm được, nếu không sẽ bị thiên lôi đánh, chết không được tử tế!”

“=_= Cô còn có thể chết một lần nữa sao?” Tổng Gia Diễn giễu cợt, đứng lên khỏi nắp bồn cầu: “Quên đi, trước tiên cứ thử sống chung một tuần xem sao...”

Đinh Đinh lúng túng cười cười: “A đúng rồi, anh còn chưa nói với tôi anh tên gì đấy?”

“Tổng Gia Diễn!”

Mở mắt, điều đầu tiên thấy là trần nhà hơi ố vàng, chùm đèn treo thủy tinh đơn giản. Rèm cửa sổ được kéo lên nhưng trong phòng cũng không có tia sáng nào chói mắt. Tổng Gia Diễn hít thở sâu một lần rồi mới từ trên giường ngồi dậy, xung quanh yên tĩnh, giống như căn nhà hơn sáu mươi mét vuông này thực sự chỉ có mình anh, dường như ma nữ Đinh Đinh anh gặp hôm qua chỉ là trong giấc mơ.

Chán nản lau mặt, Tổng Gia Diễn rời giường, mở cửa phòng ngủ.

Ma nữ kia thực sự vẫn còn đang ở đây (T^T)....

Đinh Đinh nằm sấp trên cái bàn nhỏ trong phòng khách, nghe được tiếng mở cửa thì hưng phấn ngẩng đầu, nở nụ cười với người đàn ông đứng đó, lộ ra tám cái răng rất chi là đúng mực: “Buổi sáng tốt lành!”

Tổng Gia Diễn cả kinh, trả lời một cách máy móc: “Chào, chào buổi sáng...”

“Đây là sữa tươi cho anh!” Đinh Đinh chỉ cái ly trên bàn “Đồ ăn trong nhà hình như anh chỉ có đem theo cái này. Hôm nay chúng ta có cần phải đến siêu thị gần đây mua đồ không?”

“Cô...cô có thể cầm được đồ vật?” Tổng Gia Diễn nhìn chằm chằm ly sữa kia một cách quỷ dị, một lúc lâu sau mới hỏi.

Đinh Đinh gật đầu: “Chỉ cần tôi chăm chú nhìn nó thì có thể cầm lên.”

Nói xong, cô nhẹ nhàng bay về phía cửa sổ, vô cùng chuyên tâm, nhìn chằm chằm vào cái rèm cửa. Chưa tới một phút đồng hồ, cô đưa tay vén một góc rèm cửa lên.

“Ha ha, anh xem!”

Vừa mới nói xong, rèm cửa kia trong nháy mắt lại tuột xuống, mà tay của cô thì vẫn giữ nguyên ở chỗ cũ.

“....”

“(==)” Hóa ra anh gặp phải một con ma nữ rất ngốc.

Tổng Gia Diễn cười gượng mấy tiếng, bất đắc dĩ cầm ly sữa tươi lên, Đỉnh Đỉnh bay tới bên cạnh anh, dỏng vẻ oan ức nói: “Chỉ cần tôi phân tâm đồ đặc sẽ không giữ được! Aiz, Tổng Tổng, trong nhà cái gì cũng không có, anh muốn ăn cái gì? Lát nữa đi siêu thị đi, đi siêu thị đi!”

“Khụ, khụ! Cô, cô bảo tôi...Khụ, cô gọi tôi là gì hả?” Tổng Gia Diễn đặt ly sữa xuống, vừa lấy tay che miệng vừa không ngừng ho khan.

Tổng Tổng, Tổng Tổng em gái nhà cô! Mẹ tôi cũng chưa từng gọi tôi như vậy!

“Tổng Tổng!” Đỉnh Đỉnh nghiêng đầu, “Anh xem, dù sao chúng ta cũng được coi như là ở chung một chỗ, không thể gọi thân mật sao? Tổng Tổng rất dễ nghe, chẳng lẽ anh muốn tôi gọi là Gia Gia hay Diễn Diễn?”

Cô không thể gọi tên tôi một cách bình thường sao?

Ho nhẹ một tiếng, Tổng Gia Diễn nói: “Bởi vì tôi là nam, gọi là Tổng Tổng bị người khác nghe được thì không hay.”

“Vì sao lại không hay? Có quan hệ gì đâu chứ, dù sao thì người khác cũng đâu có thể nghe được tôi gọi tên anh!”

“....”

Tới gần trưa, bị ma nữ quẩn lầy, Tổng Gia Diễn không còn cách nào khác là phải cùng cô rời nhà đi đến siêu thị gần đó.

“Ngày hôm qua anh đã sửa sang xong tất cả mọi thứ ở sau nhà rồi. Tôi dạo qua một vòng cảm thấy có nhiều thứ cần phải mua!” Đỉnh Đỉnh giơ ngón tay kể ra: “Gạo, gia vị, rau, trái cây... Tủ lạnh không để thì hơi bị lãng phí!”

Lại bất đắc dĩ thở dài lần nữa, Tổng Gia Diễn sờ sờ tai nghe màu xanh trên tai, con ma nữ này coi như ngốc, mà vẫn còn cảm rằm đủ thứ, thật giống như một bà chủ vậy.

“Tôi không nấu cơm, mua những thứ này làm gì?”

“Tôi làm cho anh được mà.”

“!!!!” Tổng Gia Diễn trợn mắt ngạc nhiên: “Cô nấu cơm á? Cô không đem nồi trong bếp đi đốt là tôi đã cảm ơn trời đất lắm rồi!”

“Chỉ cần lúc tôi nấu cơm, anh không quấy rầy tôi là được rồi.” Đỉnh Đỉnh chỉ chỉ tay.

“....”

Thực sự là không nên đi ra khỏi nhà vào ban ngày, mới đi chưa được bao lâu mà chiếc áo sơ mi trắng trên người Tổng Gia Diễn đã dán chặt vào lưng. Híp mắt nhìn con ma ngốc đang dẫn đường kia một chút, nhếch miệng, quan sát xung quanh rồi mới lên tiếng: “Này, Đỉnh Đỉnh, lại đây, đi bên cạnh tôi.”

Đỉnh Đỉnh dừng lại, quay đầu, trong đầu đầy nghi vấn: “Làm cái gì?”

“Hóng mát!”

Siêu thị cách căn hộ hai trạm xe buýt, có lẽ là buổi trưa nên bên trong cũng không có nhiều người. Vừa đi vào, không khí mát mẻ đã tràn khắp mặt, hơn nữa còn là mọi hướng, Tổng Gia Diễn không khỏi thở phào.

Đỉnh Đỉnh xoay quanh Tổng Gia Diễn một vòng, “Đi thôi, không nên đứng dưới máy điều hòa!”

Tổng Gia Diễn vừa định cãi lại, đột nhiên nghĩ đến nếu con ma này không thể nấu ăn thì anh có thể mượn cơ này mà đuổi cô đi, bởi vì cô thực sự vô dụng.

“Thật là hay, nâng ly ăn mừng đi nào, Khang sư phụ, thống nhất...” – một loại mỳ tôm ở Trung Quốc.

“Hmm? Không được ăn mãi mì gói đâu nhé!” Đinh Đinh đưa tay muốn ngăn cản anh cầm lấy mì gói, nhưng lại “vụt” một cái, đi xuyên qua tay anh.

Tổng Gia Diễn đặc ý nhìn Đinh Đinh đang bấu môi, rất tự nhiên đẩy xe đi tới khu đông lạnh.

“Bánh sủi cảo đông lạnh, bánh trôi đông lạnh, hoành thánh đông lạnh, bánh bao thịt lợn đông lạnh...”

“Sữa chua, sữa tươi, rượu nếp, Vương Trung Vương...”

Đinh Đinh buồn bực chống cằm nhìn Tổng Gia Diễn lấy đồ ăn, chăm chú nhìn chằm chằm cánh tay anh mấy giây, dăm lại dăm, “Này, có phải anh là trạch nam như bọn họ nói không hả?”

Tổng Gia Diễn giơ tay cầm một phần cà chua bi thì đột nhiên bị “tập kích”, anh giật mình, chợt quay đầu lại trông con ma nữ kia, gầm lên: “Làm cái gì vậy hả? Cô muốn dọa chết tôi sao?”

Mọi người xung quanh: “...”

Tổng Gia Diễn: “...”

Đinh Đinh giơ ngón tay lên tự chỉ mình nói: “Anh đang nói tôi à?”

Nhanh chóng đem hai phần cà chua bi bỏ vào trong xe, Tổng Gia Diễn cúi đầu lặng lẽ rời đi, trong lòng lệ rơi đầy mặt, đem Đinh Đinh từ đầu đến chân mắng một lần.

Chuyện ma quỷ không ngờ kia lại rơi vào trên người anh, là trò đùa sao?!!!

3. Chương 03

Hello, cô ma nữ – Chương 3

Chuyển ngữ: Mạc Tịnh, Tiểu Linh

Biên tập: Bì Ngạn Hoa

“Đinh Đinh, nấu thêm ba phần sủi cảo. Cho nhiều dấm chua vào nhé.”

Mở cửa tủ lạnh ra, Đinh Đinh ngẩn người sửng sốt, nhanh chóng bay tới cửa phòng tắm, trả lời yêu cầu bất chợt của Tổng Gia Diễn: “Được rồi.”

Đã ba ngày trôi qua kể từ khi Tổng Gia Diễn đưa ma nữ Đinh Đinh đi siêu thị. Trong ba ngày này, bữa sáng cơ bản là bỏ qua vì ngủ trên giường, bữa trưa và bữa tối chỉ ăn những đồ trữ trong tủ lạnh nên giống hệt nhau, bởi “Tổng Tổng” được nhắc tới trong miệng Đinh Đinh không mua gạo và các thứ có thể làm thành các loại món ăn.

Vốn không quá tin việc ma nữ nấu cơm nhưng theo tình huống ngày đầu tiên gặp bọn họ mặt đến bây giờ thì Tổng Gia Diễn đã bắt đầu hơi lo lắng cho căn hộ nhỏ của mình. Thức ăn thì chỉ cần già đông rồi cho thêm chút gia vị vào là được, cho dù có khó ăn một chút cũng sẽ không đến nỗi nào? Chứ bây giờ lại cần đun nấu lên, thực sự anh không dám nếm thử.

Sau khi được ai đó do dự đồng ý, Đinh Đinh lần đầu tiên hưng phấn nhấn nút bật lò vi sóng để nấu chút bánh trôi. Sau khi bị lấy lý do “Không chịu được quấy rầy!” đuổi ra phòng khách, Tổng Gia Diễn vụng trộm đứng nấp sau cửa nhìn trộm. Lò vi sóng không phải bếp than, không cần lo lắng có khói than hay bị cháy, cho dù có không cẩn thận bị giật điện, nhưng cô ấy là “ma” nên cũng sẽ không có phản ứng?

Đinh Đinh nấu đồ ăn đông lạnh cũng không tệ, mặn nhạt vừa phải, hương vị phong phú. Trước kia Tổng Gia Diễn đã từng ăn qua đồ ăn mẹ làm, cơm muộn của cha, bánh bạn học nữ nướng, cơm hộp của anh em, nay anh còn ăn đồ ăn đông lạnh ma nữ nấu, cuộc đời này có lẽ cũng hoàn chỉnh nhiều hơn so với những người khác.

Rất nhiều người nói “mắt trái nhìn thấy ma”, hiện tại cả hai mắt anh đều đã nhìn thấy, không biết là phúc hay họa.

Sau khi nhìn chằm chằm đồ ăn Đinh Đinh làm vài lần, Tống Gia Diễn liền yên tâm, tin tưởng cô có thể làm ra đồ có thể ăn được, cũng sẽ không hủy diệt căn nhà hay làm thương tổn anh. Vì thế, mới xuất hiện cảnh tượng như lúc mở đầu như vậy.

Kính coong, kính coong!

Vừa đem sủi cảo đặt vào trong bát xong, Đinh Đinh vẫn đang cầm thìa vớt thì nghe thấy tiếng chuông cửa, bị dọa giật mình đến nỗi đánh rơi cái thìa xuống sàn nhà, phát ra tiếng động không nhỏ.

Đinh Đinh vội vàng bay tới trước cửa phòng tắm, lại phát hiện cửa đã đóng lại, mà chuông cửa vẫn đang kêu không ngừng.

Dưới tình thế cấp bách này, cô đánh liều thò đầu qua cửa.

“A... a... a... Tại sao cô lại nhìn trộm tôi tắm hả?” Tống Gia Diễn trừng mắt nhìn đầu Đinh Đinh đang hiện ra giữa cửa phòng tắm, sống chết nắm chặt quần, sợ bị trần như nhộng.

Đinh Đinh nhú mào: “Ai thèm nhìn lên anh tắm chứ? Chẳng qua là có người đang ấn chuông cửa thôi!”

“Vậy cô ra mở cửa đi!”

Đinh Đinh: “.....”

Tống Gia Diễn: “.....”

“Rất xin lỗi! Tôi quên mất cô là...” Tống Gia Diễn xấu hổ.

Đinh Đinh “hừ” một tiếng rồi bay đi.

Mặc quần vào ra mở cửa, người ở ngoài cửa đội mũ lưỡi trai, phía sau có một cái thùng rất lớn dán đầy các lớp băng dính.

“Xin chào, xin hỏi anh có phải là anh Tống Gia Diễn không?”

Tống Gia Diễn không hiểu gật đầu: “Vâng.”

“Ở đây có đồ chuyển phát cho anh, phiền anh ký nhận.” Chuyển phát viên lấy ra hóa đơn cùng một cái bút bi.

Nhận lấy hai thứ, cẩn thận nhìn những thông tin trên đó Tống Gia Diễn mới hạ bút ký tên mình xuống.

Tiến bước chuyển phát viên, Tống Gia Diễn bắt đầu lục tung nhà tìm con dao nhỏ hoặc cây kéo, Đinh Đinh ngồi ở trên thùng, trên mặt lộ vẻ tò mò, hỏi: “Tống Tống, bên trong là cái gì vậy?”

“Cô quan tâm bên trong có cái gì làm chi? Nhanh chút giúp tôi tìm đồ để mở thùng ra đi.”

“Anh không nói tôi sẽ không giúp anh!” Đinh Đinh kiêu ngạo.

Tống Gia Diễn cúi người đứng ở tại chỗ, thở dài, nói: “Thì cũng phải mở ra thì tôi mới có thể nói cho cô biết bên trong là cái gì chứ?”

Bên trong thùng những linh kiện máy tính bàn được dùng xốp bọc lại rất kĩ, màn hình, bàn phím, chuột cùng dây điện, dây nối, nhìn qua đại khái mới khoảng bảy, tám phần, nhìn rõ được nó đã từng được dùng qua. Tống Gia Diễn lấy mọi thứ ra, thật cẩn thận mang lên phòng, sau khi lau dọn cùng sửa sang sạch sẽ cái bàn, anh mới bắt đầu lắp ráp.

“Tống Tống, cái này gọi cái gì?”

“Máy tính.” Tống Gia Diễn ngạc nhiên ngẩng đầu: “Đừng nói với tôi là đến máy tính cô cũng không biết nhé! Chẳng lẽ lúc cô chết máy tính vẫn chưa thông dụng sao?”

“Không phải đã nói tôi quên rất nhiều chuyện sao? Mọi chuyện tôi đều nhờ những người khách cũ mới biết được.”

“Được rồi.” Tống Gia Diễn buông tay, tiếp tục lắp ráp.

Chờ máy tính khởi động, trên màn hình hiện ra quen hình ảnh thuộc, Tống Gia Diễn mở các ổ C, D F ra kiểm tra, phát hiện ra đây là máy tính anh đã từng dùng lúc ở thành phố C. Rời khỏi ghế đi vào phòng bếp, anh liền nhìn thấy ba món sủi cảo nhân.

Đặt hai tay lên mặt bàn, Đinh Đinh kéo kéo vai Tống Gia Diễn, “Tống Tống, đừng tham ăn như vậy. Nói cho tôi biết đi, máy tính dùng để làm gì?”

Nuốt miếng sủi cảo xuống, Tống Gia Diễn nói: “Lướt web, chơi trò chơi, nghe nhạc...Tóm lại là rất nhiều.”

Đinh Đinh nghe xong, hưng phấn nói: “Có thể tìm ra cách giúp tôi gặp lại cha mẹ không?”

“Cha mẹ cô ở đâu? Nếu như ở trong thành phố, cô trực tiếp bay đến không phải tốt hơn sao?”

“Tôi không biết...” Đinh Đinh nhỏ giọng, “Tôi không biết tên cha mẹ mình, cũng không biết bọn họ hiện tại đang ở đâu.”

“Vậy làm sao cô biết mình không phải là trẻ mồ côi?” Tống Gia Diễn uống một ngụm canh, thuận miệng hỏi.

“.....”

“Tôi sai rồi, tôi sai rồi. Đừng nhìn tôi như vậy!” Tống Gia Diễn giơ tay đầu hàng, không khí quanh người Đinh Đinh nháy mắt trở nên âm trầm quả thực làm cho người ta cực kỳ sợ hãi*, ma nữ quả nhiên vẫn là ma nữ, không thể trở thành người bình thường.

*Nguyên văn: : mao cốt từng nhiên: cực kỳ kinh hãi

Đinh Đinh bay tới cửa sổ, u buồn nhìn trời: “Từ khi tôi bắt đầu trở thành ma, cái gì cũng không thể nhớ được. Thậm chí đến tên của tôi cũng là do chị Trương ngẫu nhiên nghe thấy, dòng họ là Triệu Tiền Tôn Lý hay là Chu, Ngô Trịnh Vương đây? Tôi có bạn bè hay không, có người thân không, những vấn đề đó trong đầu hoàn toàn trống rỗng.”

“Ngoại trừ anh và ‘bọn họ’ không ai có thể nhìn thấy tôi, nói chuyện cùng tôi. Cho dù nếu tôi biết cha mẹ tôi đang ở đâu thì cũng có ích lợi gì đâu? Tôi cần bản cái gì cũng đều không làm được.....”

Đinh Đinh cúi mặt quay đầu, hai vai run lên giống như đang khóc.

Tống Gia Diễn bối rối, vô tâm nói mấy câu không ngờ làm a nữ khóc, bây giờ phải làm thế nào đây? Muốn anh đi an ủi sao? Trời biết anh tám đời chưa từng an ủi ai bao giờ, không vui sướng khi người gặp họa mà bỏ đá xuống giếng là đã đủ nghĩa khí.....

Hơi hơi vươn tay, Tống Gia Diễn muốn vỗ vai cô, nhưng tay lại xuyên qua.

“Đúng, rất xin lỗi! Cô nhất định không phải cô nhi, cha mẹ cô nhất định đang khoẻ mạnh, đang thoải mái hạnh phúc mà hưởng thụ cuộc sống tuổi già. Mất trí nhớ cũng không sao cả, không phải bây giờ cô đang rất tốt sao? Không có người nói chuyện, cô có thể nói cùng tôi mà, còn có chị Trương kia nữa...”

Đinh Đinh chậm rãi quay đầu lại, nhếch miệng, trên mặt lộ vẻ trêu tức, “Ha ha ha, bị lừa rồi!”

“.....”

4. Chương 04

Hello, cô ma nữ – Chương 4

Chuyển ngữ: Olivia

Biên tập: Takaki Chan

Ngày hè nóng bức vẫn kéo dài như thường, bên trong căn hộ 65m2 trên đường Vô Thường tại tầng ba, tòa nhà B2, rèm cửa sổ được kéo lên, Tống Gia Diễn ngồi ở trước máy vi tính lạch cạch đánh chữ, quạt gió vù vù thổi tới.

Máy tính vừa được đưa tới ngày đầu tiên, Tống Gia Diễn đã đi đến công ty điện tín gần đó báo thuế, nhân tiện mua một bàn máy tính màu đen tại cửa hàng nội thất gần đó cách mấy con phố. Đối với một loạt những hành động này của anh, Đinh Đinh đặt ra rất nhiều nghi vấn, thậm chí còn không nấu cho anh đồ ăn đông lạnh để uy hiếp, buộc anh phải giải đáp.

Đối với việc này thật sự Tống Gia Diễn không biết phải làm sao. Lúc đầu khi Đinh Đinh không nấu ăn cho anh, anh đã rất vui mừng tự mình đi mua mì gói, rất tiện lợi, mặc dù tệ hơn nhiều nhưng ít nhất cũng có thể lấp đầy bụng. Hay nhất là ma nữ ở nhà anh có thể vì vậy mà rời đi!

Rời đi, rời đi, rời đi, về bữa nguyên rửa cô vĩnh viễn không được siêu sinh.

Ngồi ở trên đèn treo, Đinh Đinh nhìn Tống Gia Diễn mắt vẫn không rời máy tính, không nhận được hỏi: “Tống Tống, anh không cần làm việc sao?”

Hai người đã ở chung với nhau được hai tuần. Nếu không phải là có đồ muốn mua hay có việc gì phải làm, Tống Gia Diễn dường như đều không ra khỏi cửa, đặc biệt là sau khi máy tính được chuyển đến, tình hình ngày càng trầm trọng hơn.

“Tôi có việc làm!”

“Vậy anh làm cái gì?” Đinh Đinh từ trên đèn treo bay xuống “Các khách trọ trước có người bán hàng, có người học đại học, cũng có người đi làm ở hộp đêm...”

“Tôi làm lập trình game!”

“Lập trình game là cái gì?”

“Nói cô cũng không hiểu, đi đến tủ lạnh lấy cho tôi ít đá.”

“Không muốn! Anh là đồ trạch nam chết giẫm!”

*trạch nam: kiểu con trai sống không hòa nhập, thậm chí tách biệt xã hội, chỉ thích ở nhà, xem phim, đọc sách,...

Tống Gia Diễn sững sốt một chút, mắt cuối cùng cũng có biểu hiện di chuyển về phía trước, ánh mắt đầy tức giận nhìn về phía Đinh Đinh: “Cô còn biết trạch nam? Cô biết trạch nam là cái gì sao?”

“Trạch nam không phải là như anh sao?” Đinh Đinh chỉ chỉ Tống Gia Diễn, “Mỗi ngày đều ở trong phòng không ra ngoài, mỗi ngày đều nhìn chăm chăm vào máy tính. Có một khách trọ đã nói như vậy.”

“Như vậy mà cho là trạch nam?” Tống Gia Diễn hừ lạnh, ấn chuột mở ra một trang web, đem biểu tình chuyển sang người Đinh Đinh: “Cô cho tôi thấy rõ coi, tiêu chuẩn trạch nam thế nào mà nhận định!”

Đinh Đinh ghé vào bàn máy tính nhìn, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Thật sự, ôi chao, Tống Tống, anh không có giấu sở thích, không viết nhật kí hàng ngày, cũng không hề nuôi thú cưng, cũng không mập.”

“Xem đi, cho nên cô không được gọi tôi là trạch nam.” Anh chỉ là không thường xuyên ra khỏi nhà, không thích giao thiệp với mọi người mà thôi, tại sao lại có thể xem là trạch nam? Anh về sau còn muốn lấy vợ sinh con, hoàn toàn có khả năng kế thừa sản nghiệp, làm thế nào lại có thể là trạch nam...

“Nhưng mà những điều kiện trên anh phù hợp một phần ba, cho nên cũng có thể coi là ngụy trạch nam không?”

“...”

Nhìn dáng vẻ cam chịu của Tống Gia Diễn, Đinh Đinh che miệng cười khúc khích, phiên muộn trong lòng trước kia đều tan biến sạch. Cô bay ra phòng sách, nói: “Tôi muốn ăn mỳ vẫn thần không?”

“Ăn! Bữa khuya cũng muốn!” Tống Gia Diễn hung tợn quát lên: “Làm xong rồi quay lại đây làm điều hòa cho phòng khách!”

So với nhiệt độ không khí 37 độ, quạt máy Thần Mã thật sự không đủ mà!

“Jede kleine Seele Sucht ihren grozslig;en Traum Zwischen Sternenmeeren in jedem leeren Raum Wo ist deine Liebe ...”

Điện thoại di động đặt trên bàn trà ngoài phòng khách rung lên. Đã từng bị cảnh cáo nên Đinh Đinh chỉ có thể đứng trước cửa phòng tắm, nhìn về phía nhà vệ sinh Tống Gia Diễn đang tắm, gọi: “Tống Tống, có người gọi đến!”

“Nhìn xem là ai gọi tới! Là 10086 thì không cần để ý!”

Đinh Đinh nhìn rõ tên người gọi tới trên màn ảnh điện thoại đang lóe lên, lại lần nữa trở lại trước phòng vệ sinh: “Trên màn hình viết là Đại Ngốc!!”

“Rầm” một tiếng, cánh cửa bị đẩy ra, Tống Gia Diễn cầm một cái khăn lông lau tóc, người để trần, chỉ mặc đúng một cái quần thể thao ngắn đi ra.

Đinh Đinh ngẩn người, thần trí quay trở lại mới cuống quýt lấy tay che mắt mình, xấu hổ nói: “Sao anh lại không mặc quần áo mà đã đi ra ngoài?”

Tống Gia Diễn vừa đi qua nghe máy, vừa không để ý nói: “Tôi không để trần toàn bộ, lúc này cô làm ma thì còn so đo tính toán làm gì?”

“Anh không sợ là tôi ăn đậu hũ của anh sao?”

“Ha ha!” Tống Gia Diễn bị chọc cười, “Cô tới đây, dùng tay hay dùng chân đây?”

“...”

Chị Trương, có người cạy cô là ma mà bắt nạt...

“Alo? Đại Ngốc à?” Tống Gia Diễn cười hì hì nhận điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại dường như có chút không phản ứng, một lúc sau mới lên tiếng: “Tôi thềm vào! Làm sao mà cậu mãi mới nhận điện thoại, tôi muốn cúp máy luôn rồi đó! Còn nữa, không được gọi tôi là Đại Ngốc, cậu muốn chết khó coi sao!!”

“Tôi nói này, cậu gọi điện đến không phải chỉ muốn hỏi thăm tôi đấy chứ? À, máy tính cậu gửi nhận được rồi!”

“Nói nhảm! Đại gia đây không có thời gian rảnh rỗi để hỏi thăm cậu đâu, chỉ là muốn nói chuyện công việc với cậu!”

“Ừ, nói đi.”

Tống Gia Diễn vẫy vẫy tay với Đinh Đinh đang nghe lén một bên, còn dùng khẩu hình miệng nói với cô: “Tôi muốn nước đá, nước đá!”

Đinh Đinh khoanh hai tay trước ngực, nhún mồm nói: “Tôi không giúp anh! Anh là đồ cuồng lộ hàng, tên biến thái chết tiệt bắt nạt ma!”

Tống Gia Diễn vừa định phát hỏa thì đột nhiên nghe thấy lời tên Đại Ngốc nói, thiếu chút nữa là sắc nước miếng của chính mình.

“Cậu nói...cậu nói cái gì? Cậu muốn đến thành phố A?”

“Đúng vậy, công ty phái mình và một số người nữa đến làm khảo sát thị trường, chi phí khách sạn nhất định sẽ rất cao cho nên mình muốn đến nhà cậu ở mấy ngày.”

“Không được!” Tống Gia Diễn không cần suy nghĩ đã cự tuyệt. Trong nhà anh còn đang có một con ma nữ, nếu như anh không cẩn thận để lộ sơ hở thì có trời mới biết Đại Ngốc thoát nhìn cao lớn như ngựa có thể bị dọa đến bất thường hay không. Tuy ma nữ hay gây phiền toái cho anh nhưng cơm anh ăn đều là do cô làm, không có công thì cũng có trạng, tuyệt đối không thể để cho người khác phát hiện ra có một ma nữ đang tồn tại ở đây!

“Không được? Tại sao?! Lê nào trong nhà cậu giấu phụ nữ?!”

“Không có, dù thế nào cũng không được!” Tống Gia Diễn quả quyết nói xong liền cúp điện thoại.

Đình Đình thấy Tống Gia Diễn cúp điện thoại rồi mà vẫn còn nắm đến thất thần, không khỏi tiến tới hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì, có người muốn ở đây vài ngày, nhưng bị tôi cự tuyệt”

“Tại sao? Nhiều người thì càng tốt chứ sao, rất náo nhiệt....”

“Cô ngốc sao? Bị người ta phát hiện thì làm sao bây giờ? Cô đã quên chuyện của mấy khách trọ trước rồi sao?”

Tống Gia Diễn nổi giận, ma nữ uất ức.

Buổi trưa hai ngày sau, vốn cho là chuyện này đã rơi tận đâu, Đại Ngốc sẽ theo an bài của công ty mà ở khách sạn, Tống Gia Diễn khẽ ngân nga nhỏ, hai chân bắt chéo ngồi một mình ở phòng khách xem tivi, còn Đình Đình thì đang bận rộn trong phòng bếp nấu bữa trưa.

Tiếp đó, chuông cửa ngoài ý muốn vang lên, nghĩ chắc là người chào hàng, Tống Gia Diễn ra mở cửa chính. Sau khi nhìn rõ người tới, anh choáng váng, bị kinh sợ.

Bởi vì, Đại Ngốc đến, trên lưng đeo một cái túi to, còn cầm thêm một cái túi nhỏ, đứng ở trước cửa nhà anh.

Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16
Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07
Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

5. Chương 05

Hello, cô ma nữ – Chương 5

Chuyển ngữ: Tiểu Linh

Biên tập: Takaki Chan

Bây giờ Tống Gia Diễn cực kỳ hối hận, hối hận vì sao anh lại chuyển đến thành phố A, hối hận vì sao lại mua nhà mới, hối hận vì sao lại không cắt đứt ý định ở tạm nhà anh của tên kia một cách triệt để.

“Hi, tên nhóc chết tiệt, mình đến rồi đây!” Nhìn Đại Ngốc đứng trước mặt tươi cười đến sáng lạn, sáng lạn đến mức làm cho Tống Gia Diễn nổi gân xanh.

“Hi” cái em gái nhà cậu! Cậu cho rằng cứ giống như cái con ma nữ kia à, chỉ cần một câu “Hi” là có thể ở lại sao? Thực TMD gặp ma.

Tống Gia Diễn mím môi, vừa định phát cơn giận, Đình Đình lại nhẹ nhàng bay ra từ phòng bếp.

“Tống Tống, Tống Tống, ăn cơm thôi, vào đi...Gì vậy? Tại sao anh lại đứng ở cửa? Người kia là bạn anh sao?”

“.....” Tống Gia Diễn làm thinh, chậm chậm quay đầu đi vào phòng bếp: “Phương Niệm, vào đây đi.”

Phương Niệm cười hề hề, mang hành lý trên người vào trong phòng khách, đánh giá xung quanh: “A Diễn, chỗ này của cậu khá được. Tiền thuê là bao nhiêu vậy?”

Đứng lặng nhìn bát mỳ trước mặt, đầu óc Tống Gia Diễn loạn thành một đoàn, nhỏ giọng trả lời: “Mình mua.”

“Tống Tống, anh ta chính là tên Đại Ngốc muốn ở lại đây nhưng bị anh từ chối sao? Anh ta thật sự muốn ở nơi này? Nếu vậy, tôi lại nấu thêm bát mỳ nữa nhé?”

“Đừng!” Tống Gia Diễn vừa nói hết lời đã rất là chán nản, nếu như bị Phương Niệm nghe được sẽ không dễ giải thích. Anh nhìn tên Đại Ngốc kia đã đi vào phòng làm việc mới ngoắc tay gọi Đình Đình, một người một ma lặng lẽ trốn vào nhà kho.

“Tống Tống, vào đây làm gì? Chiêu đãi bạn anh sao?” Đình Đình tò mò.

Tổng Gia Diễn chỉnh lại sắc mặt, nghiêm túc nói: “Tôi nói cho cô, trước khi bạn tôi rời đi, cô không thể gây ra chuyện gì khiến cậu ấy biết chuyện cô tồn tại! Có nghe thấy không? Nếu không cậu ta sẽ tìm đạo sĩ thu phục cô đó!”

“Ví dụ như chuyện gì? Tổng Tổng, bạn anh thật là khủng khiếp, khi nào thì anh ta mới đi?” Đinh Đinh có ghi nhớ lời nói của chị Trương, cho nên rất thành công bị uy hiếp.

“Ví dụ như buổi tối cô không được luyện tập các kỹ năng đặc biệt, đến tối nửa đêm dậy đi vệ sinh mà còn bị dọa. Không cần nấu ăn ba bữa, chúng tôi sẽ tự giải quyết. Không cần nói chuyện với tôi, trừ phi tôi đeo tai nghe hoặc cầm di động...Chỉ cần như thế đã, còn lại thì vẫn giống như bình thường, dù sao cậu ấy cũng không nhìn thấy cô hay nghe được cô nói chuyện.”

Đinh Đinh ngoan ngoãn gật đầu, mở miệng muốn bảo Tổng Gia Diễn ăn hết bát mì Dương Xuân luôn đi, phòng bếp cách phòng chứa đồ chỉ có một bức tường truyền đến tiếng của tên Đại Ngốc kia.

“A Diễn, đây là mì sợi cậu nấu sao? Người đầu rồi, đang chết ở đâu vậy?”

Tổng Gia Diễn thở dài, mở cửa phòng chứa đồ: “Mình ở trong này, bát mì kia là mình mua. Đây, không cho cậu ăn!”

Phương Niệm tức giận buông bát đĩa xuống: “Tại sao mình lại không được ăn?”

“Bữa sáng mình chưa ăn, đang chờ bát mì này! Nếu cậu đói, chờ mình ăn xong lại mang cậu xuống lầu nhìn xem có gì cậu muốn ăn không.”

Phòng làm việc không có điều hòa, chỉ có một cây quạt điện chạy “vù vù”, cũng may phòng ngủ để giường đôi lớn, cũng đủ chỗ cho cả Tổng Gia Diễn lẫn Phương Niệm. Bữa tối hai người ăn ở chợ đêm cách đường Vô Thường khoảng năm phút đi bộ. Xem ra chỉ có đường Vô Thường là vắng vẻ, còn xung quanh vẫn rất náo nhiệt, có tất cả mọi thứ của đêm hè nên có.

Lúc buôn bán đông đúc nhất là buổi tối, xung quanh rộn ràng náo nhiệt, một đường chỉ nhìn thấy những mái nhựa của các hàng quán, người ngồi kín chỗ, nói mọi loại ngôn ngữ. Phương Niệm ngồi trên ghế nhựa ăn thịt dê nướng, uống bia ướp lạnh, Tổng Gia Diễn ăn đậu tương, Đinh Đinh đi theo bên người anh nhìn quanh bốn phía, đáng vẻ tò mò ngạc nhiên.

“Mình nói này, chỗ cậu ở có cái tên nghe thật đen đủi. Sao lại gọi là đường Vô Thường chứ, chẳng lẽ vì bên trong có dựng hai pho tượng Hắc Bạch Vô Thường?”

“Gọi đường Vô Thường thì có sao, mình ở thoải mái là được.” Tổng Gia Diễn cho vài hạt đậu tương vào miệng, tiếp tục nói, “Đồng nghiệp của cậu nghỉ ngơi ở đâu vậy? Cậu tới thành phố A điều tra thị trường gì?”

“Bọn họ ở gần công ty con. Tổng công ty gần đây đang nghiên cứu phát triển một loại trò chơi mới, liền sắp xếp cho bọn mình tới vài công ty con giúp điều tra thị trường. Haiz, chờ lúc beta, có muốn mình mang đến cho cậu một cái không?”

“Đến lúc đó rồi tính, có hợp khẩu vị hay không mới là vấn đề.”

“Chết tiệt! Mình còn định nhờ cậu tìm hộ ra vài cái bug để mình báo cáo lên đó...” Phương Niệm vỗ vào lưng Tổng Gia Diễn một cái.

Tổng Gia Diễn ho khan một tiếng, gương mặt cười: “Thì ra cậu tính chủ ý này, vậy cậu định ở thành phố A mấy ngày?”

Phương Niệm sờ sờ cằm tính ngày: “Đại khái khoảng mười ngày đi! Biết đâu hoàn thành nhiệm vụ trước hạn vài ngày có thể về thành phố C sớm hơn một chút.”

“Nhưng nhìn dáng vẻ của cậu rõ ràng là không thể hoàn thành trước thời hạn.”

“Đây, cậu nói tốt về mình chút không được sao?” Phương Niệm đặt cốc thủy tinh xuống, đột nhiên có vẻ do dự: “A Diễn, sau khi cậu rời khỏi thành phố C, cái kia... Người quản lý cũ của công ty tới tìm mình.”

“Tìm cậu?” Tổng Gia Diễn ngừng động tác, nụ cười chợt tắt, nói: “Anh ta tới tìm cậu làm gì?”

“Anh ta nói công ty đã trách oan cậu, muốn cậu trở về.”

Tổng Gia Diễn nhếch miệng, ý tứ châm chọc: “Muốn mình trở về? Lúc trước bọn họ nói mình trộm cơ mật công ty bán cho công ty đối địch, không phải muốn mình triệt để cút đi sao? Thế nào, bây giờ đã điều tra xong thì lại nghĩ đến mình, muốn mình một lần nữa làm trâu làm ngựa cho bọn hần ư? Bọn họ nghĩ lão tử là thánh nhân chắc?”

“Tổng Tổng, thánh nhân là cái gì?”

“Không được hỏi lạc đề!”

Phương Niệm ngẩn ra, trừng mắt nói: “A Diễn, cậu làm sao mà biết mình muốn hỏi lạc đề.”

“.....” Tổng Gia Diễn vò vò tóc, vô cùng chán nản, làm sao mà chỉ cần tức giận là nói không nên lời vậy?

Đang ở trên mái hiên, Đinh Đinh nghe Tổng Gia Diễn thét lên, tâm tình khó chịu trong phút chốc tràn ngập, vì thế bắt đầu hết sức chăm chú cầm tay anh. Bỗng nhiên bị âm thanh xung quanh làm phân tâm khiến ngón tay đi xuyên qua.

“A Diễn, mình đang chết vì nóng đây, vì sao cậu còn nổi da gà?” Phương Niệm ngạc nhiên nhìn cảnh tượng ngẫu nhiên xảy ra trên tay bạn mình.

Tổng Gia Diễn bất đắc dĩ cười cười, xoa tay: “Ăn no chưa? Nếu rồi thì chúng ta đi thôi!”

Ngay lúc Tổng Gia Diễn chờ chủ quán tính tiền, Đinh Đinh đột nhiên bay tới giữa anh cùng chủ quán, nói: “Tổng Tổng, tôi nghĩ mình vừa nhìn thấy một người rất quen thuộc, nhưng mà tôi không nhớ rõ tên cô ấy.”

Tổng Gia Diễn ngạc nhiên, nhanh chóng trả tiền xong sau đó lấy di động ra, nhìn về phía Đinh Đinh nói: “Một người rất quen thuộc?”

“Đúng vậy, vô cùng quen thuộc! Trước kia tôi gặp mọi người đều không có loại cảm giác này.”

“Người đó ở đâu?” Tổng Gia Diễn nhíu mày.

Đinh Đinh dùng tay phải chỉ: “Chính là người phụ nữ mặc chiếc váy sọc đen trắng mua đồ ở cửa hàng tạp hóa.”

Chuyển ánh mắt về phía cô nói, Tổng Gia Diễn chỉ thấy người phụ nữ quay về phía chiếc xe đậu ở phía sau.

“Tôi không nhìn được mặt cô ấy.”

“Tổng Tổng, anh nói xem có phải khi còn sống tôi có quen biết cô ấy đúng không? Cô ấy có phải là bạn tốt linh tinh của tôi không?” Đinh Đinh vẻ mặt chờ mong.

“Tôi, tôi không biết.”

Ma nữ nhà anh đối với bản thân là hoàn toàn không biết gì cả, anh làm sao có năng lực biết được chuyện gì? Tên thật của cô, thời gian cô tử vong, bối cảnh của cô,... Cho dù anh muốn giúp cô tìm hiểu tin tức, cũng không biết bắt đầu từ đâu.

6. Chương 06

Hello, cô ma nữ – Chương 6

Chuyển ngữ: Iris

Biên tập: Iris

Những ngày tiếp theo, Phương Niệm vội vàng làm bản khảo sát cho trò chơi mới, gần như ngày nào cũng mười giờ đêm mới về nhà. Tổng Gia Diễn vẫn như trước không rời máy tính, trên màn hình chỉ chít những kí tự khiến người xem đau đầu; còn Đinh Đinh vẫn luôn nghĩ về cô gái mới thấy qua lần trước nhưng không ra ngoài tìm kiếm.

Sáng sớm thứ hai, Phương Niệm lấy hai cái bánh bao đông lạnh lớn rồi chạy vội ra cửa đi làm, Tống Gia Diễn chưa hết buồn ngủ ngậm cái bánh bao, lơ đãng như sắp ngã xuống đến nơi. Anh bị Phương Niệm gọi dậy sớm, còn bị cậu ta bắt đứng lên đi ra dùng lò vi sóng hấp bánh bao.

TMD, quấy rối người đang ngủ hay quấy rầy người thức đêm ngủ là phải bị sét đánh!

Nhìn vẻ mặt díp lại muốn ngủ gật của Tống Gia Diễn, Đinh Đinh bay tới trước mặt anh, nói: “Tống Tống, anh rất muốn ngủ phải không? Trở về phòng thôi!”

Tống Gia Diễn khoát tay, nhổ bánh bao ra: “Đinh Đinh, nhân lúc tên Đại Ngốc kia đi làm, mau nấu bát sủi cảo cho tôi ăn, chịu không nổi bánh bao khô khốc rồi này rồi!”

Đinh Đinh đáp ứng, nhanh chóng đi phòng bếp, Tống Gia Diễn tiếp tục gục trên sofa nhắm mắt dưỡng thần, chuẩn bị ăn no xong thì về giường ngủ. Ngay khi anh sắp nhìn thấy Chu công thì nghe thấy một giọng nói xa lạ không nên xuất hiện trong phòng.

“Đinh Đinh! Chị muốn ở đây vài ngày!!”

Tiếp theo, anh lại nghe thấy tiếng thìa rơi xuống sàn nhà, Đinh Đinh có vẻ rất hưng phấn xông ra nói: “Được được! Aiz, chị lại cãi nhau với ông xã hả?”

Xong rồi, bây giờ nhà anh lại có thêm một con ma ở trọ sao?

“Một người phụ nữ tương đương với năm trăm con vịt”

Những lời này nói quả thật quá đúng!

Tống Gia Diễn dựa vào sofa hai mắt nhìn “một ngàn con vịt” lú lú trong phòng khách, xem ra anh không được ăn sủi cảo rồi, vẫn nên nhận mệnh trở về phòng ngủ thôi. Hi vọng giữa trưa Phương Niệm ở lại công ty, để anh có thể được ăn sủi cảo.

Thở dài, Tống Gia Diễn đứng lên vừa mới đi một bước nhỏ, chị Trương đột nhiên bay tới nhìn anh, hại anh ngã ngồi lại sofa.

Chị Trương thoát nhìn là một ma nữ còn trẻ, khôn khéo, có lẽ khi chết chưa đến ba mươi tuổi. Chị ta quan sát Tống Gia Diễn từ đầu tới chân, chỉ vào anh quay đầu hỏi Đinh Đinh: “Cậu ta chính là chủ nhà mới đến? Là ‘Tống Tống’ có thể thấy được em?”

Đinh Đinh cười gật đầu: “Đúng rồi đúng rồi, anh ấy tốt lắm.”

“.....” Tống Gia Diễn xấu hổ đỡ trán: “Đừng gọi tôi là Tống Tống, tôi có tên, gọi là Tống Gia Diễn!”

Chị Trương vỗ vỗ vai anh: “Aiz, gọi là Tống Tống nghe hay hơn bao nhiêu, phải không? Tôi ở đây vài ngày cậu không để ý chứ? Sẽ không gây thêm phiền toái cho cậu đâu, cậu gọi tôi chị là được.”

Xem nhẹ lời nói của chị ta, lực chú ý của Tống Gia Diễn hoàn toàn tập trung ở đầu vai bị chị Trương vỗ vào: “Sao chị có thể tùy tiện vỗ vai tôi, Đinh Đinh phải rất chuyên tâm mới làm được?”

“Cô ấy á?” Chị Trương cười cười, “Đạo hạnh của cô ấy quá nông, qua mấy năm nữa là có thể giống tôi, cậu phải đối xử tốt với cô ấy chút nha!”

Tống Gia Diễn yên lặng, hoàn toàn không hiểu gì cả, đạo hạnh nông sâu của Đinh Đinh với chuyện anh đối xử tốt hay không tốt với cô ấy có liên quan gì sao?

Buổi tối tan tâm trở về, Phương Niệm vừa dùng chìa khóa mở cửa liền phát hiện Tống Gia Diễn sắc mặt không được tự nhiên ngồi yên ở phòng khách xem tivi, mà tiết mục tivi phát không ngờ lại là phim thần tượng thanh xuân vừa giả tạo lại vừa khoa trương.

Phương Niệm buông chồng giấy A4 xuống, trêu ghẹo nói: “Cậu đổi tính rồi à, lại có thể xem cái này?”

Quả thực Tống Gia Diễn muốn thoát khỏi thế giới thực tại trước mắt này. Đinh Đinh bị chị Trương khuyến khích xem cái gọi là phim thần tượng, hai ma nữ vừa khóc vừa cười xem từ mười giờ sáng đến chín giờ tối, từ tập một đến tập tám. Xem thì cứ xem đi, anh tới thư phòng chơi máy tính không sao cả, thăm ở chỗ chị

Trương cứ lôi kéo không cho anh đi, lấy cớ nếu có người nghe thấy tiếng tivi lại không thấy người xem, như vậy sẽ khiến nghi ngờ, ép buộc anh cùng xem phim thần tượng với các cô.

Phim thần tượng em gái cô á!! Có xem thế nào thì cái đồng tình tiết kịch máu chó ấy cũng không xảy ra trên người mình đâu!! Ung thư ở đâu ra mà dễ chữa khỏi được như vậy?! Nữ heo sao có thể đi ngang qua khách sạn thôi mà cũng bắt được bạn trai đập hai chân (bắt cả hai tay) hả?! Ai mới hợp một ngụm cocktail liền gục, sau đó đụng phải đối tượng tình một đêm là một thằng trai đẹp hả?!

Tổng Gia Diễn xoa xoa huyết thái dương, duỗi thắt lưng đứng lên nói: “Chán quá ấy mà! Cậu muốn xem không, không xem để tôi tắt.”

“Tắt đi tắt đi, chạy cả ngày mệt chết tôi rồi.”

Thấy Phương Niệm vào nhà vệ sinh, nghe thấy tiếng nước chảy, Tổng Gia Diễn mới ần tắt ti vi, nhẹ giọng nói với Đinh Đinh và chị Trương: “Người bình thường đã trở lại, phim nhiều tập mai hai người xem đi. Tôi đi ngủ, nhớ không được làm chuyện ‘quá giới hạn’ đó!”

Chị Trương vỗ vỗ ngực, “Yên tâm, tôi sẽ trông Đinh Đinh.”

“.....” Cứ cảm thấy không đáng tin hai con ma ở chung một chỗ càng khiến người ta không bớt lo được.

Chị Trương ở chỗ Tổng Gia Diễn hai ngày, anh Trương không chịu nổi tính hình cuối cùng bay tới đón chị ấy về, sau khi thành khẩn xin lỗi nhận sai, đôi vợ chồng ma mới từ từ rời đi. Sau khi không thấy bóng người nữa, cái mặt tươi cười của Tổng Gia Diễn sụp xuống, rốt cuộc anh không cần phải xem phim nhiều tập nữa rồi; rốt cuộc anh có thể an tâm tiếp tục làm việc, lập trình mã của riêng mình rồi.

“Đinh Đinh, tôi muốn ăn bánh trôi, mặn!!” Tổng Gia Diễn quát.

Còn không đợi Đinh Đinh hành động, ngoài cửa liền truyền đến tiếng vụn khóa, Phương Niệm mặt mày hưng phấn mà bước vào, “Oa ha ha, công việc của tôi hoàn thành rồi, mai là có thể về thành phố C! Tên nhóc chết tiệt, tối nay mình mời khách ra ngoài ăn!”

Oh yeah, xem ra hôm nay là ngày may mắn của anh, tiến bước từng kẻ oan gia, ngày kế tiếp cuối cùng có thể khôi phục lại hình thức trước đó rồi!

Hôm sau, nhìn chuyến tàu đặc biệt tiễn Đại Ngốc xa dần, cho đến lúc biến mất, Tổng Gia Diễn nhảy nhót ra khỏi nhà ga.

“Tổng Tổng, hôm nay anh dường như rất vui.”

“Đúng vậy! Đi thôi, hôm nay chúng ta đi siêu thị mua bổ sung đồ.”

Chất đầy xe đẩy, đi đến khu thịt tươi, Tổng Gia Diễn sờ sờ tai nghe bluetooth trên tai, nói: “Đinh Đinh, cô biết hầm sườn lợn không?”

“Biết.”

“Đêm nay chúng ta ăn sườn!”

Chọn hai dải sườn, một cây củ cải trắng, mua túi gia vị chuyên dụng, Tổng Gia Diễn mới cảm thấy mỹ mãn cầm hai túi lớn ra khỏi siêu thị.

Về nhà, dưới chỉ thị của Đinh Đinh, Tổng Gia Diễn đem sườn cùng với củ cải trắng đã nạo vỏ cắt miếng bày ra bát xong, rồi mới rời khỏi phòng bếp nhường Đinh Đinh làm chuyện tiếp đó.

Mới rửa tay trong nhà vệ sinh ra, điện thoại trong phòng khách vang lên, Tổng Gia Diễn cầm lấy điện thoại, nói “Alo?”, người gọi tới ngoài ý muốn là bác gái chủ nhà.

“Là...là tôi, chàng trai...”

“À!” Tổng Gia Diễn cố ý kéo dài giọng, “Là bác sao!?”

“Đúng, đúng, đúng, là tôi là tôi! Cái kia, ngày mai tôi sẽ cùng bạn già ra nước ngoài dưỡng lão, cậu, cậu ở phòng đó có khỏe không?” Giọng điệu của bác gái có vẻ rất chột dạ.

Tổng Gia Diễn ngồi xuống sô pha, chân đặt trên bàn trà, làm bộ như lơ đãng trả lời: “Còn được, có lẽ bát tự của tôi tốt đi, có vài thứ gì đó...Bác gái, bác biết mà.”

“Ha ha ha ha a.....” Bà chủ cũ cười khan, một giọt mồ hôi chảy xuống rất chi là to.

“Bác không cần lo lắng, chẳng qua tôi muốn hỏi một chút, rốt cuộc căn phòng như vậy từ khi nào?” Tổng Gia Diễn đột nhiên nhớ tới lần thảo luận với Đinh Đinh ở chợ đêm trước đó, có lẽ anh có thể từ chủ nhà hỏi thăm ra một chút tin tức liên quan đến cô.

“A! Việc này... Khoảng một năm trước, có một cô gái thuê phòng đó tự sát chết, phòng ở cũng không được mấy tháng, những người thuê kế tiếp không đến một tháng đều nói trong nhà có đồ bẩn, vội vàng chuyển đi ra ngoài. Cuối cùng, cậu cũng biết mà, cậu tới mua...”

“Tự sát?” Tổng Gia Diễn ngược mắt nhìn phía phòng bếp, thấy thế nào thì Đinh Đinh cũng không giống người sẽ tự sát, chẳng lẽ mất trí nhớ thì tính cách cũng thay đổi luôn?

“Phải, cảnh sát nói như vậy” Bác gái dừng một chút, còn nói: “Nói là nhảy từ cửa sổ phòng khách, đầu chạm đất trước, vào bệnh viện cấp cứu không được, sau đó thì qua đời...”

“Con bé cũng là đứa nhỏ đáng thương, lúc chết mới hơn hai mươi, quá đáng tiếc.”

“Cô ấy tên là gì?”

“Đường Đinh.”

7. Chương 07

Hello, cô ma nữ – Chương 7

Chuyển ngữ: Mạc Tịnh

Biên tập: Takaki Chan

Một việc tốt đẹp nhất trong cuộc sống là vì mình mà trên mặt người nào đó luôn tràn đầy nụ cười.

Mặt trời chiều ngả về tây, mọi nhà bắt đầu sáng đèn, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng gió thổi qua lá cây phát ra âm thanh “sàn sạt”. Trong nhà rộng 65m2 trống rỗng tràn ngập mùi hương củ cải trắng nấu sườn, Tổng Gia Diễn duỗi thân mình dựa vào vách tường phòng bếp, Đinh Đinh cầm thìa nếm mùi vị, bọt khí trong nồi nổi lên.

Buông thìa xuống, Đinh Đinh liếc mắt nhìn Tổng Tổng đang dựa vào tường cách đó không xa, cô cong khóe miệng cười rộ lên, đôi mắt cong cong rất là đáng yêu: “Tổng Tổng, chịu khó chờ chút nữa là xong rồi, anh có muốn đến nếm thử hương vị trước không?”

Tổng Gia Diễn không đáp lời, lắc đầu xoay người đi ra.

Từ khi anh tốt nghiệp đại học rồi đi làm, không biết đã bao lâu không có người nấu cơm cho anh như vậy? Hồi nhỏ, nhìn mẹ ở trong phòng bếp bận rộn, nếu không rửa tay mà ăn vụng sẽ bị cha đánh mu bàn tay. Sau khi vào đại học, hình như cũng chưa từng trải qua. Mặc dù cha mẹ anh không đáng tin, nhưng những thứ anh nên có cũng chưa từng thiếu.

Vì sao vừa mới nhìn thấy cảnh tượng ấy sẽ làm anh cảm thấy ấm áp và lưu luyến?

Đinh Đinh tên thật là Đường Đinh, không hiểu sao anh không thể nào tin cô tự sát, mà nghe từ lời bác gái chủ nhà, cô hẳn là một người thuê ở đây, cô không nói đến cha mẹ cô, bạn bè cô. Tự sát thì cũng phải có lý do, không có khả năng vô duyên vô cớ nhảy lầu để chơi?

“Tổng Tổng, được rồi đó, mau tới ăn cơm!” Đinh Đinh nhảy nhót bay tới phòng khách, nhìn thấy Tổng Gia Diễn nhú mày, đáng vẻ như có thâm thù đại hận cực kỳ khổ sở, cô ngạc nhiên: “Tổng Tổng, anh làm sao vậy? Không vui sao?”

Tổng Gia Diễn ngẩng đầu, chần chờ vài giây vẫn quyết định nói ra: “Đinh Đinh, tên thật của cô là Đường Đinh.....”

“Đường...Đường Đình? Tôi họ Đường?”

“Đúng vậy! Tôi có gọi điện thoại cho người chủ nhà trước để hỏi. Bác ấy có kể một chút về chuyện của cô. Cô là nhảy lầu tự sát chết ở nơi này.”

“Tự sát?” Đình Đình chợt ngẩn ra, lập tức trừng mắt, kéo tóc mình, rõ ràng khó chấp nhận: “Vì sao tôi muốn tự sát? Tôi sẽ không tự sát đâu. Cái gì tôi cũng không nhớ được. Tổng Tổng, cái gì tôi cũng nhớ được, làm sao bây giờ.”

“Tôi nghĩ mình có thể là qua đường cái không cẩn thận bị xe đâm chết, bị chậu hoa trên lầu rơi xuống đập chết, bị người cướp của không thành giết chết...Vậy mà..., nhưng mà, cho tới bây giờ tôi không nghĩ tới sẽ là tự sát?!”

“Không có việc gì, không có việc gì.” Tổng Gia Diễn đưa tay ra muốn an ủi cô, nhưng lại bị xuyên qua: “Tôi... Để tôi giúp cô tìm hiểu...Đúng, tôi sẽ giúp cô tìm hiểu, tra ra nguyên nhân cô tự sát!”

“Giúp tôi tìm hiểu? Anh định giúp như thế nào?”

“Cục cảnh sát nhất định sẽ có ghi lại, ngày mai tôi sẽ đến hỏi giúp cô.” Nếu cảnh sát có tham gia như vậy sẽ lập án điều tra, nhất định họ sẽ lưu lại vụ việc năm đó, nhưng có thể xem được hay không thì thật đúng là một vấn đề, dù sao anh không phải là người trong ngành cảnh sát.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi vẫn còn đang dán ở trên giường ngủ thì Tổng Gia Diễn đã bị Đình Đình ngồi xổm ở đầu giường luôn luôn lăm bắm để gọi anh dậy, sau đó bị buộc đi đánh răng rửa mặt, buộc ra khỏi nhà, buộc đi cục cảnh sát. Đêm qua, anh đã tra qua ở trên mạng, cục cảnh sát phụ trách vùng này ở ngay trên đường Mặc Trì, đi bằng xe buýt điểm xe đường Vô Thường cách khoảng sáu điểm là đến nơi.

Nâng tay xem đồng hồ trên màn hình hiển thị 8h15', người nào đó đã lâu không ra khỏi nhà sớm nên lơ mơ dựa vào biển quảng cáo bên cạnh điểm dừng xe buýt, dáng vẻ thiếu ngủ trầm trọng.

“Tổng Tổng...Tổng Tổng, đi hỏi cục cảnh sát có thể biết nguyên nhân tôi tự sát sao?” Đình Đình rối rắm bay xung quanh Tổng Gia Diễn.

Tổng Gia Diễn thở dài, những lời này cô ấy đã hỏi qua không dưới trăm lần. Rốt cuộc không hiểu sao anh lại nghĩ gì mà đáp ứng giúp cô tìm hiểu cơ chứ? Bây giờ anh hối hận có được không? Được rồi, nếu anh đổi ý nhất định Đình Đình sẽ thực hiện câu nguyện rửa quen thuộc “Ta thành ma cũng không tha cho ngươi”.

Lấy di động ở trong túi ra, đi đến mục viết tin nhắn mới, ngón tay Tổng Gia Diễn lướt nhanh ấn phím trên màn hình. Đình Đình tò mò bay đến xem, trên màn hình viết: “Không nhất thiết phải biết, bởi vì có khả năng cảnh sát sẽ không cho xem thông tin.”

Đình Đình hoảng sợ: “Cái kia, cái kia phải làm sao bây giờ?”

“Không biết*! Đến lúc đó rồi tính!”

*Nguyên văn là “rau trộn”: đại ý là không biết làm như thế nào.

Trước cửa cục cảnh sát có mấy chiếc xe cảnh sát đỗ ở đó, thỉnh thoảng đi qua vài vị đồng chí mặc cảnh phục, Tổng Gia Diễn thấy một người một ma đứng yên một chỗ, cảm thấy rất lúng túng xấu hổ. Nuốt nước miếng, người nào đó từ khi bắt đầu nhận thức chưa từng tới chỗ nghiêm túc như thế này, cuối cùng vẫn phải đi vào.

Bên trong rất yên tĩnh, đáng tiếc vừa mới bước qua cửa Tổng Gia Diễn đã bị ngăn lại.

Đồng chí cảnh sát trẻ tuổi trực trước cửa nói không cảm xúc: “Xin hỏi anh tới đây có việc gì?”

Tổng Gia Diễn căng thẳng, ổn định lại tâm trạng rồi mới mở miệng nói: “Là thế này, tôi có một người bạn mất cách đây một năm nên muốn đến hỏi trường hợp của cô ấy.”

“Trường hợp?” Tiểu cảnh sát nở nụ cười: “Anh cũng nói cô ấy đã chết thì có thể có trường hợp gì?”

“A? Không, không phải nói như vậy. Chỉ là tôi muốn biết cô ấy chết như thế nào, tình huống lúc đó ra sao!”

“Rất xin lỗi! Những thông tin như vậy không được phép để lộ ra ngoài, anh không phải cảnh sát cũng chẳng phải luật sư biết chuyện đó để làm gì?”

“Phiền anh giúp đỡ! Cô ấy tên Đường Đình, nghe nói là một năm trước tự sát chết...”

Trong lòng Tống Gia Diễn biết rất rõ là khó có thể lấy được tin tức anh muốn từ cục cảnh sát, nhưng anh vẫn nguyện ý đi thử một lần. Mà ngay lúc anh nói ra cái tên “Đường Đình”, người đàn ông đi sau anh đột nhiên thoáng dừng lại, liếc nhìn anh rồi đi ra cửa. Tống Gia Diễn không phát hiện ra nhưng Đình Đình lại thấy được.

Đình Đình kéo kéo góc áo Tống Gia Diễn, ánh mắt luôn nhìn người đàn ông kia, “Tống Tống, tôi lại nhìn thấy một người làm cho tôi có cảm giác rất quen thuộc.”

Tống Gia Diễn ngẩn người, nhìn Đình Đình sau đó theo nhìn theo hướng tay cô chỉ thì thấy một người đàn ông mặc bộ vest phẳng phiu, cầm túi công văn trên tay. Anh cũng chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng mà không rõ khuôn mặt anh ta, giống như người phụ nữ ở chợ đêm lần trước.

“Tống Tống, khi tôi nhìn thấy anh ta...” Đình Đình vẽ mặt mê man, tay phải đặt lên chỗ trái tim “Vì sao khi tôi nhìn thấy anh ta thì lại có cảm giác rất đau lòng? Nơi này giống như bị người ta xé nát, đau quá. Lại tràn ngập một chút hận... Vì sao...”

Tống Gia Diễn lo lắng nhìn Đình Đình lại chỉ vào người đàn ông đang đi ra xa quay đầu lại hỏi: “Đồng chí cảnh sát, xin hỏi anh có thể cho tôi biết người đàn ông kia là ai không?”

Viên cảnh sát trẻ nhìn theo tay anh trả lời: “À, người đó hả? Anh ấy là luật sư Nhiếp Phàn.”

Nhiếp Phàn? Luật sư? Vì sao khi Đình Đình nhìn thấy anh ta thì lại có loại cảm giác đó? Chẳng lẽ anh ta là người cô quen biết khi còn sống, thậm chí rất có khả năng là có quan hệ không bình thường.

8. Chương 08

Hello, cô ma nữ – Chương 8

Chuyển ngữ: Mạc Tịnh

Biên tập: Bì Ngạn Hoa

Ở đồn cảnh sát không có được thông tin như ý muốn, Tống Gia Diễn chỉ có thể dắt Đình Đình trở về. Trên đường đi, Đình Đình yên lặng đến kì lạ, yên lặng căn bản không giống cô.

Đình Đình tự mình đi, đầu cúi xuống, cũng may cô là một con ma nếu không trên đường đi đụng phải cột đèn giao thông thì cô cũng không cần sống nữa. Lấy tai nghe từ trong túi ra rồi đeo lên tai, Tống Gia Diễn cố làm ra vẻ ung dung nói: “Đình Đình, cô đang suy nghĩ về Nhiếp Phàn kia sao?”

“Ừ!”

Đình Đình thẳng thắn trả lời như vậy làm cho Tống Gia Diễn một lúc không nói nên lời, anh khẽ hắng giọng một cái: “Cái đó... Nghe giọng của cô thì chắc đó là bạn trai của cô khi còn sống?”

“Bạn trai?” Đình Đình dừng bước nhìn về phía Tống Gia Diễn.

“Chẳng lẽ không phải sao?”

“Tôi...tôi không biết. Anh biết là sau khi thành ma, những chuyện trước kia tôi đều không nhớ rõ.” Tống Gia Diễn nhìn vào mắt cô không khỏi khiến cô cảm thấy sợ hãi. Theo bản năng dường như cô không muốn cho anh biết quan hệ giữa cô và Nhiếp Phàn, cô chợt bắt đầu bác bỏ thân phận của Nhiếp Phàn, có lẽ là bạn trai của cô thậm chí về sau cũng không muốn gặp lại anh ta.

Tại sao vậy chứ? Là vì Tống Gia Diễn sao?

Cô cô đơn ở trong nhà trọ đó hơn nửa năm, những khách trọ kia thì sợ cô, muốn nhanh chóng thoát khỏi cô chỉ có anh ở lại. Anh có thể thấy cô, có thể nói chuyện với cô, làm cho cô cảm thấy mình giống như là đang còn sống. Cô cam tâm tình nguyện nấu cơm cho anh, quét dọn nhà cửa, cô khát khao nhận được sự

công nhận của anh, tha thiết....Có thể cùng anh tiếp tục như vậy cho dù hiểu rõ đây là một ước vọng thì cũng không cách nào thực hiện được.

Từ khi biết được nguyên nhân mình chết là do tự tử cho đến bây giờ cô đã từ từ tỉnh táo lại. Có lẽ trong chốn u minh thì quyết định mình không nên biết chân tướng sự thật, không nên cố chấp. Như vậy cô sẽ không phải gặp lại Nhiếp Phàn, sẽ không phải chịu phiền muộn.

Bỏ qua tất cả mọi buồn phiền có thể chung sống với Tống Gia Diễn như trước đây hay không?

“Tống Tống, không cần tra nữa.”

Tống Gia Diễn kinh ngạc: “Vì sao?”

“Bởi vì...” Đinh Đinh hít một hơi thật sâu, nở nụ cười: “Không cần, tôi bây giờ như vậy là quá tốt rồi. Rõ ràng những cái kia có tra ra cũng không thể thay đổi được gì, có phải không?”

Tống Gia Diễn không hiểu sao sau khi đi đến đồn cảnh sát, gặp được Nhiếp Phàn, phản ứng của Đinh Đinh trước sau lại đối lập như vậy. Nếu như cô thật sự đã bình thường trở lại thì tại sao trong lòng anh lại xuất hiện khúc mắc, trong đầu toàn nghĩ về mối quan hệ giữa Đinh Đinh và Nhiếp Phàn kia? Tại sao không điều tra cho rõ lại có cảm giác không cam lòng vậy chứ?

Tống Gia Diễn nằm ở trên giường lật qua lật lại mãi cho tới gần sáng mới đi vào giấc ngủ.

Gần đến trưa, Đinh Đinh nhìn cửa phòng đóng chặt, như ngày thường thì lúc này hẳn là anh đã dậy và kêu la cô làm cái gì đó cho anh ăn, nhưng bây giờ vẫn rất yên tĩnh. Mặc dù đã từng bị Tống Gia Diễn cảnh cáo nhưng cô vẫn lén lút xuyên qua bức tường.

Người đàn ông trên giường ngủ rất bình yên, hô hấp đều đặn, Đinh Đinh lặng lẽ ngồi xuống bên đầu giường quan sát anh ngủ. Hình như cô chưa từng nhìn kỹ anh, cô biết rõ anh rất ưa nhìn nhưng bây giờ nhìn lại cảm giác bây giờ so với lần đầu tiên gặp mặt dường như có sự thay đổi.

Mặt của cô càng ngày càng nóng lên, tim cô cũng đập càng ngày càng nhanh. Đây là chuyện gì?

Lắc lắc đầu, cô ôm mặt bay ra khỏi phòng.

“Abbe, tôi muốn hỏi anh một chuyện.”

“Cậu nói đi!”

“Nếu như tôi muốn vào kho tài liệu của cục cảnh sát tìm tài liệu riêng...”

Bên kia điện thoại chế nhạo: “Tôi cho cậu biết, A Diễn, tốt nhất cậu không nên mạo hiểm.”

“Vì sao?”

“Cậu có kỹ thuật không? Một chút kinh nghiệm cũng không có. Để lại một chút dấu tích thôi thì cậu chắc chắn sẽ bị tóm!”

Tống Gia Diễn im lặng, có lẽ kỹ thuật máy tính của anh tương đối tốt nhưng anh chỉ dùng để biên tập và chơi trò chơi, đúng là chưa từng hack qua máy tính người khác. Abbe nói vậy cũng đúng.

“Vậy....Abbe, cậu có thể giúp mình một chuyện hay không?”

“Được!” Abbe nhanh chóng đáp ứng: “Thật hiếm cậu mới nhờ tôi giúp đỡ một lần, chẳng lẽ tôi lại không giúp cậu! Nói đi, muốn tìm tư liệu của người nào?”

“Đường Đinh, chữ Đường trong Đường Tống, chữ Đinh cạnh chữ Vương...” Tống Gia Diễn vừa dứt lời, lại nói ra một cái tên: “Đúng rồi, còn có một người.... Tên là Nhiếp Phàn. Nhiếp trong nhiếp xa, Phàn trong chữ phiền bỏ đi chữ hoàng...”

“Hả?! Đường Đinh là nữ? Nhiếp Phàn là nam?” Abbe cười haha một tiếng, “Mình nói này, A Diễn, không phải là cậu nhìn trúng cô gái kia, muốn tìm điểm yếu của tên đàn ông kia để giết chết hắn ta chứ?”

Tống Gia Diễn mắng chửi liền một hơi: “Bớt nói lung tung đi! Tìm được thì gửi vào hộp thư cho tôi, cứ như vậy, cúp máy đây!”

Đồng hồ sắp điểm mười hai giờ khuya, rốt cuộc Tổng Gia Diễn cũng thấy thư Abbe gửi đến. Nhìn tiêu đề chỉ thấy một chuỗi dấu chấm lửng, tay khẽ run mở ra.

Phần thứ nhất là tư liệu về Đinh Đình, bên trên viết rất rõ ngày tháng năm sinh, nơi sinh, tên cha mẹ các loại, tất nhiên là còn kèm theo giấy chứng nhận tử vong của cô, chính xác là ngày 29 tháng 4 năm 2010 lúc ba giờ sáng. Điều duy nhất khiến cho Tổng Gia Diễn không ngờ đó là cha mẹ của Đinh Đình đều chết vì tai nạn ô tô vào năm cô mười tám tuổi. Cô thành ma đã một năm nay, như vậy hiện tại cô khoảng hai mươi ba tuổi, nhỏ hơn anh ba tuổi.

Phần thứ hai còn lại là tư liệu về Nhiếp Phàn. Dựa theo tư liệu thì anh ta là đàn anh trường đại học Đinh Đình theo học, hiện nay là một luật sư nổi tiếng ở thành phố A, khả năng anh ta quen biết Đinh Đình ngày càng lớn. Nhìn tiếp phía sau, Tổng Gia Diễn thấy một phần báo cáo, vào ngày 30 tháng 4 năm 2010, anh ta được cảnh sát gọi đến để trợ giúp điều tra trong vụ tử vong của Đinh Đình; anh ta có bằng chứng ngoại phạm được xác nhận bởi một người phụ nữ tên là Phương Á Hi. Trong báo cáo có viết, trong thời gian xảy ra án mạng, bọn họ đang cùng nhau ở quán bar, ngoài Phương Á Hi ra thì còn có người chủ quán bar cùng vài người bạn có khả năng chứng minh cho anh ta.

Sờ sờ cằm, Tổng Gia Diễn đã có thể xác định quan hệ giữa Đinh Đình và Nhiếp Phàn không hề đơn giản, không thể thì tại sao cảnh sát lại tìm anh ta để điều tra, nhưng anh ta có chứng cứ ngoại phạm. Chẳng lẽ Đinh Đình đã thật sự tự sát? Như vậy Nhiếp Phàn lại không biết gì về nội tình bên trong? Lại còn người phụ nữ tên Phương Á Hi là ai? Cô ta có vai trò gì trong đó?

Gần xế chiều, Tổng Gia Diễn báo cho Đinh Đình biết anh đi gặp một người bạn nhưng lại đón xe đi đến văn phòng luật sư Nhiếp Phàn. Văn phòng luật này nằm trong một chuỗi những cao ốc ở trung tâm thành phố A. Có lẽ là do Tổng Gia Diễn ăn mặc có chút tùy tiện, vừa vào tới cửa thì đã bị bộ phận an ninh cản lại, nói mình đi tìm luật sư mới cho đi.

Lặng lẽ lau mồ hôi, Tổng Gia Diễn tỉ mỉ quan sát tầng trệt, sau khi ghi nhớ kĩ mới theo dòng người đi vào thang máy. Thang máy dừng ở tầng hai mươi, vừa mở cửa ra là có thể thấy một đám người cả nam lẫn nữ, ăn mặc chuyên nghiệp cầm tài liệu đi lại khắp nơi.

Tâm trạng cẩn thận dè dặt đi về phía trước, Tổng Gia Diễn cũng không trực tiếp nói với nhân viên tiếp tân mục đích thực sự mình tới, chỉ nói là tìm luật sư Nhiếp Phàn.

Đợi khoảng nửa giờ, Tổng Gia Diễn mới được bước vào phòng làm việc của Nhiếp Phàn.

Nhiếp Phàn mặc một bộ âu phục màu xám tro đậm, thắt cà-vạt màu xanh nhạt rất chỉnh tề, đeo một cái mắt kính vuông toát lên vẻ nhã nhặn lịch sự mà lại có khí chất. Cùng so sánh với anh ta, Tổng Gia Diễn thật sự giống như một người thất nghiệp nhiều năm.

Khi nói “Luật sư, xin chào”, Nhiếp Phàn cũng nhìn về phía anh, Tổng Gia Diễn phát hiện gương mặt Nhiếp Phàn có chút biến đổi, hơi ngạc nhiên cũng hơi dờ dẫm....Bất an, nhưng chính bản thân anh ta tự điều chỉnh khá tốt, ngay lập tức liền khôi phục lại bộ dáng như mọi khi.

Cười kéo ra ghế đối diện Nhiếp Phàn, Tổng Gia Diễn trực tiếp hỏi anh ta chuyện muốn hỏi ngay tại đây: “Xin chào, luật sư Nhiếp, xin hỏi anh có biết Đường Đình không?”

9. Chương 09

Hello, cô ma nữ – Chương 9

Chuyển ngữ: Mạc Tịnh

Biên tập: Bì Ngạn Hoa

“Xin chào, luật sư Nhiếp, xin hỏi anh có biết Đường Đình không?”

Nhiếp Phàn bất ngờ, lập tức đóng tập văn kiện trước mặt lại, nói: “Rất xin lỗi, vị tiên sinh này, tôi không hề quen biết Đường Đình trong miệng anh nói. Nếu không phải anh đến tìm tôi lên tòa án thì xin mời anh đi ra ngoài, cảm ơn!”

“Thật sự anh không biết sao?” Tổng Gia Diễn cúi người lại gần: “Hay nói là anh không muốn mọi người biết chuyện anh quen biết cô ấy?”

Nhiếp Phàn thấp giọng cười khê: “Tại sao tôi lại không muốn mọi người biết chuyện tôi quen biết Đường Đình chứ? Đó là điều không cần thiết!”

“Bởi vì cô ấy đã chết!”

Khóe miệng Nhiếp Phàn cứng ngắc.

“Tuy nhiên, rất có khả năng chuyện cô ấy chết có liên quan đến anh.”

“Anh này!” Nhiếp Phàn bật thẳng dậy, đứng ra khỏi vị trí, chau mày rõ ràng là đang tức giận: “Anh có biết chỉ bằng câu nói này là tôi có thể kiện anh tội vu khống không?”

Tổng Gia Diễn cũng kéo ghế đứng lên, mở tay bắt đắc dĩ nói: “Luật sư Nhiếp, anh căng thẳng như vậy để làm gì? Tôi chỉ nói là có khả năng, chứ không nói là nhất định. Chẳng lẽ...anh có tội giết mình.”

Chiều cao hai người tương đương nhau, Tổng Gia Diễn tuy rằng cọt nhả nhưng cũng không thua khí thế của Nhiếp Phàn.

Giằng co một hồi, Tổng Gia Diễn xấu xa bổ thêm một câu: “Nếu có chuyện gì hoạn ghênh anh tới tìm tôi, tôi đang sống ở... tầng ba tòa nhà B2 đường Vô Thường.”

Ánh mắt Nhiếp Phàn chột chột dạ, tay run run nắm chặt thành năm nắm đấm, ngực cuộn lên cảm xúc không biết là lửa giận hay là áy náy, gần như sắp bao phủ cả người.

Vài giây tiếp theo hai người cứ im lặng như vậy, Tổng Gia Diễn vừa định nhấc chân xoay người rời đi thì cánh cửa vốn đóng chặt lại bị mở ra, đi vào là một cô gái xinh đẹp ăn mặc thời thượng. Khuôn mặt tươi cười sáng lạn của cô ta sau khi nhìn thấy Tổng Gia Diễn và không khí trong phòng không biết tại sao đột nhiên biến mất.

Tay cô ta còn đang để ở vịn cửa, dường như lùi không được mà tiến cũng không xong, cô ta mở miệng nói: “Phàn, Anh...Hai người đang nói chuyện sao? Tôi...”

“Á Hi, không có việc gì. Bọn anh nói xong rồi, đúng không, anh này?” Nhiếp Phàn đi đến trước mặt Phương Á Hi, cầm tay cô ta nhìn Tổng Gia Diễn.

Tổng Gia Diễn nhún vai từ chối cho ý kiến, trước khi rời đi có liếc qua nhìn Phương Á Hi, nhìn đến mức cô ta không biết phải làm thế nào.

Thì ra cô gái xinh đẹp này chính là người đã làm chứng cho Nhiếp Phàn – Phương Á Hi.

Khi về đến căn nhà nhỏ ở đường Vô Thường đã là hoàng hôn, mặt trời sắp xuống núi nhuộm đỏ cả một vùng chân trời, ánh sáng là chói mắt làm cho Tổng Gia Diễn chỉ có thể nheo mắt lại tiến về phía trước.

Vừa bước vào cửa, chớp mũi Tổng Gia Diễn tràn ngập mùi đồ ăn. Anh có chút kinh ngạc nhìn vào trong phòng khách thì thấy Đình Đình cùng với mấy món ăn, bốn mẹt một canh trên mặt bàn: “Đình Đình, tại sao cô...”

“Tổng Tổng!” Đình Đình cực kỳ vui vẻ bay tới trước mặt anh: “Tôi chờ anh rất lâu rồi, tôi làm rất nhiều món anh thích đó.”

“Không phải. Cô cần gì phải làm nhiều đồ ăn như vậy?” Người nào đó vốn quen ăn quán và đồ đông lạnh trong tủ lạnh bỗng nhiên thấy trước mắt có bốn mẹt một món canh, đương nhiên anh rất vui mừng nhưng cũng lo lắng.*

*Nguyên văn: (thụ sủng nhược kinh): được sủng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo

“Anh, anh không vui sao?”

“Không có, không có!” Tổng Gia Diễn nhìn Đình Đình rồi rầm, chớp mắt ngồi xuống sofa, nâng bát lên bắt đầu ăn cơm.

Đang ăn, Tống Gia Diễn đột nhiên nghĩ tới một vấn đề bị bản thân xem nhẹ rất lâu, ngẩng đầu nhìn Đinh Đình, hỏi: “Thành ma giống cô có phải đều không cần phải ăn, không cần ngủ, không cần thay quần áo phải không?”

“A?” Đinh Đình bị hỏi đột ngột, không kịp phản ứng lại, ngón tay để ở trên mặt bàn một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói: “Chị Trương nói chỉ có người cúng cho tôi thì tôi mới có thể nhận được vài thứ. Dù sao chúng tôi là ma, đồ ăn, quần áo của các anh cần bản muốn dùng cũng không dùng được.”

Tống Gia Diễn buông bát đĩa xuống: “Tức là phải đốt cho cô mới được đúng không?”

Đinh Đình gật đầu: “Phải đốt ở trước bài vị của tôi mới được, nếu không tôi không thể nhận được.”

“VẬY... Đinh Đình, cô có biết mộ của mình ở đâu không?”

Đinh Đình nhìn vẻ mặt cầu xin của Tống Gia Diễn: “Làm sao tôi có thể biết được! Nói không chừng cỏ trên mộ còn cao hơn tôi bây giờ.”

Tống Gia Diễn im lặng bởi vì anh không có cách nào phản bác lại. Cha mẹ Đinh Đình đều đã qua đời, người có quan hệ thân thiết với cô vào tiết thanh minh hàng năm có thắp hương hóa vàng cho cô không anh cũng không biết.

Đột nhiên nghĩ ra cái gì, Tống Gia Diễn nói: “Đinh Đình, hay là để tôi đi làm bài vị cho cô nhé?”

“HẢ?”

“Đúng, là cho cô một bài vị rồi để ở nơi này đi, khi không có việc gì tôi sẽ thắp hương cho cô. Cô muốn cái gì thì nói với tôi, tôi sẽ đốt cho cô!”

“Như vậy không tốt lắm đâu.” Đinh Đình nhú mày, anh không cảm thấy đây là điềm xấu sao? Làm gì có ai vô duyên vô cớ để bài vị ở trong nhà, bị bạn của anh thấy được thì làm sao bây giờ? Đến lúc đó nên giải thích thế nào? Chẳng lẽ nói cô là tổ tông nhà anh sao?

“Không sao đâu.” Tống Gia Diễn khoát tay: “Quyết định như vậy đi, ngày mai chúng ta đi ra ngoài tìm cửa hàng. Đúng rồi, cô muốn có bài vị như thế nào? Đường viên hoa muốn khắc tinh xảo hay là đáng yêu? Hình dáng như thế nào?”

“.....” Đinh Đình á khẩu.

Tống Tống, tại sao anh mới đi ra ngoài một chuyến mới trở về đã không bình thường như vậy?!!

Dọn dẹp xong đồ thừa trên bàn, Tống Gia Diễn cảm thấy thỏa mãn đi chơi máy tính. Cũng coi như hiện tại anh vì Đinh Đình làm một chuyện đúng không? Tuy bây giờ anh vẫn tò mò quan hệ giữa ba người Đinh Đình, Nhiếp Phần và Phương Á nhưng lại không thể dễ dàng biết được chân tướng. Chính thái độ Nhiếp Phần vào buổi chiều thật sự làm cho người ta hoài nghi. Nhưng mà Đinh Đình nói rất đúng, hiện tại yên ổn là tốt rồi, dù sao mọi chuyện đã xảy ra cũng không thể thay đổi được, Đinh Đình cũng không thể sống lại.

Đường Vô Thường...đường Vô Thường...cái tên này nghe như điềm xấu nên trên phố không thể thiếu cửa hàng liên quan đến điềm xấu, ví dụ như làm bài vị, vòng hoa viếng, cửa hàng bán hương nến, vàng mã linh tinh...Không bao lâu sau, Tống Gia Diễn tìm được một cửa hàng thoạt nhìn cũng không tệ, ông chủ là một ông lão đã lớn tuổi để râu sơn dương, đeo cặp kính lão. Trong cửa hàng có một loạt ngăn tủ bày đủ các loại bài vị, nhưng mà đều không có khắc tên chủ nhân.

Trước đó, Đinh Đình đã dặn Tống Gia Diễn cô muốn bài vị đơn giản là được, không cần thiết phải quá đẹp. Vì thế, anh liếc mắt một cái liền nhìn trúng cái thứ ba bên phải.

“Ông chủ, phiền ông cho tôi xem cái kia. Đúng đúng, chính là nó!”

Bài vị này nhìn mặt bằng chung thì khá là nhỏ, hình chữ nhật, phía dưới có bệ đỡ, tuy làm bằng gỗ, nhưng rất có khuynh hướng cảm xúc.

“Ông chủ, tôi mua cái này. Ông có thể giúp tôi khắc chữ lên không?”

Ông lão nâng gọng kính, cười cười: “Được chứ. Anh muốn khắc cái gì?”

Tổng Gia Diễm sờ sờ gáy, nói: “Mấy chuyện đó tôi không hiểu, có cần chú ý gì không ạ?”

“Theo truyền thống dân gian nước ta, bài vị người chết thường để chữ “An” ở đầu, như chúc “Ngủ yên”, “An hồn”, “An linh”, “Sắp đặt”, “An tang”, “Xuống mồ vì an”,... đều vì cầu “an”. Nếu là cho tổ tông nhà anh, thường xuyên nhất là dùng linh bài kiểu “Cung phụng dòng họ tam đại chi thần vị” Hoặc “Cung phụng tổ tông tam đại chi thần vị”.....”

“Nếu như vậy thì khắc ‘Cung phụng bạn bè Đường Đình chi thần vị’ đi!”

10. Chương 10

Hello, cô ma nữ – Chương 10

Chuyển ngữ: Mạc Tịnh

Biên tập: Bì Ngạn Hoa

“Nếu như vậy thì khắc ‘Cung phụng bạn bè Đường Đình chi thần vị’ đi!”

Nhìn Tổng Gia Diễm một cái, ông lão gật đầu rồi lại cầm bài vị đi vào trong phòng, hình như đó là nơi để gia công các bài vị.

Chờ khoảng một tiếng đồng hồ, Tổng Gia Diễm mới lấy được bài vị của Đình Đình, kiểu chữ được dùng theo lối chữ thông dụng thời Hán, mỗi một nét đều toát ra vẻ cổ xưa.

“A, ông chủ... Cho tôi chút hương và vàng mã!”

Ông lão đem tất cả mọi thứ cho vào một cái túi rồi đưa cho Tổng Gia Diễm, rồi dặn dò một số điều cần lưu ý. Thế là Tổng Gia Diễm cầm bài vị, mang theo đồ, xách kẹp một cái chậu lửa nhỏ vui mừng hớn hở về nhà.

Đình Đình chống cằm bay lơ lửng ở giữa không trung, nhìn Tổng Gia Diễm cẩn thận đem bài vị của cô đặt ở trong hộc tủ còn có một lư hương nhỏ, sau đó anh dùng bật lửa đốt lên ba que hương dài, mảnh.

Làn khói lượn lơ bay lên đến hai mắt Đình Đình, không hiểu sao mũi lại cảm thấy cay cay, nước mắt trong hốc mắt chảy ra, không biết là bởi vì hương khói quá nồng hay là do trong lòng bỗng sinh chân tình.

Tổng Gia Diễm để chậu lửa nhỏ ở trước tủ xuống, hưng phấn nói: “Đình Đình, cô nghĩ muốn cái gì? Cô xem, tôi đều có thể đốt cho cô. Quần áo? Đồ ăn? Cô thích cái gì?”

Anh có thể đem mình đốt cho em không? (đùa, không nên tưởng thật =_=)

Đình Đình dụi mắt một cái, cười: “Anh đem quần áo của mình đốt cho tôi sao? Cho tôi làm váy mặc?”

“Cũng đúng, quần áo của tôi không hợp. Để tôi ra ngoài mua cho cô vài cái?”

“Không cần.” Đình Đình vội khoát tay “Mua đồ đều phải dùng tiền, anh mua những thứ này chắc tốn rất nhiều? Tôi có hương nến là đủ rồi, những thứ khác thật không cần!”

Tổng Gia Diễm nghi ngờ nhìn Đình Đình nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Đèn đã lên, những tòa cao ốc ngoài cửa sổ nhiều không kể xiết, ánh sáng rực rỡ của đèn neon trang điểm cho toàn bộ thành phố, phồn hoa như gấm. Phương Á Hi giơ cái ly để cao lên, không hiểu nhìn về phía Nhiếp Phàn. Từ lúc bọn họ gặp mặt anh đã không tập trung, không, phải nói là từ khi người đàn ông kia đi ra khỏi phòng anh ngày hôm đó anh đã luôn như vậy. Trước khi cô vào bọn họ đã nói những chuyện gì, làm sao lại khiến cho anh thất hồn lạc phách như vậy? Phải biết rằng cô và anh đã quen biết nhiều năm như vậy, cũng chỉ có trong một tháng sau cái chết của cô gái kia với bấy giờ anh mới có tình trạng như vậy....

“Phàn, anh có tâm sự gì phải không?”

Nhiếp Phàn ngay lập tức hồi phục lại tinh thần, cười xin lỗi: “Không, không có chuyện gì...”

Phương Á Hi đặt ly xuống, nắm lấy tay Nhiếp Phàn ở trên bàn, “Anh nghĩ là anh có thể giấu được em?”

Bàn tay bị cầm khê động, Nhiếp Phàn do dự không biết có nên nói cho cô biết hay không. Đường Đình đã chết hơn một năm nay nhưng mấy ngày trước lại được một người xa lạ nhắc đến, thậm chí còn nghi ngờ anh liên quan đến cái chết của cô. Trước đây chính tai anh cũng nghe được người kia ở đồn cảnh sát hỏi tin tức về chuyện của cô, anh ta rốt cuộc là đã biết những gì rồi....

“Có một người anh ta tới hỏi chúng ta có biết Đường Đình hay không?”

“Người mà em ngày đó đã gặp sao?”

“Không sai, anh ta nói anh ta đang ở trong nhà trọ của Đường Đình trước khi chết....”

Đường Đình, Đường Đình, lại là cô ta. Phương Á Hi không thể hiểu nổi tại sao đến khi chết đi rồi cô ta vẫn làm ảnh hưởng đến Nhiếp Phàn. Là bởi vì anh với cô ta là thanh mai trúc mã hay bởi vì anh đã đứng trước mộ của cha mẹ cô ta hứa sẽ chăm sóc cho cô ta cả đời?

Cô gái Đường Đình này nhu nhược, con mắt trống rỗng chậm chạp, có điểm nào có thể xứng với Nhiếp Phàn? Cô ta chỉ không ngừng đem lại cho anh những chuyện phiền toái, vụn vặt mà không phải là trợ giúp. Người sắp chết hay nói lời thật, người cũng đã chết hơn một năm, sao còn gây sóng gió cho cuộc sống của họ? Vì cái gì còn muốn quấy rầy tình cảm của cô và Nhiếp Phàn?

Phương Á Hi oán hận nghĩ, móng tay dài như muốn xuyên thủng bàn tay mình.

Gần tới tháng chín nhưng thời tiết vẫn vô cùng nóng bức. Trong quán cà phê đối diện cửa hàng bách hóa, gió đang thổi mát rượi, một người phụ nữ cao gầy đeo kính râm đi vào, nhìn xung quanh rồi đi đến một góc, ngồi xuống đối diện một người đàn ông không có vẻ gì đặc biệt.

“Xin chào, cô Phương!”

Phương Á Hi lấy một tờ giấy từ trong túi xách ra, đẩy qua: “Giúp tôi điều tra người đàn ông sống tại địa chỉ này, lai lịch của anh ta, gần đây đã tiếp xúc với ai, làm những chuyện gì và đặc biệt là có quan hệ gì với Đường Đình, càng cặn kẽ càng tốt. Chuyện tiền bạc không thành vấn đề.”

Người đàn ông nhìn địa chỉ xong liền cất vào trong túi áo, cười nhỉnh nọt: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề. Tôi đã làm việc thì cô cứ yên tâm.”

“Vậy được! Mười ngày sau chúng ta tại nơi này gặp mặt. Nếu như trong thời gian này xảy ra chuyện gì quan trọng phải lập tức báo lại cho tôi biết.” Phương Á Hi nói xong liền đứng dậy vội vàng đi ra khỏi quán cà phê.

Người đàn ông lúc này mới lấy tờ giấy trong túi áo ra xem lại, miệng lẩm bẩm thì thầm: “Đường Vô Thường....tầng ba tòa nhà B2...”

Người đàn ông cùng Phương Á Hi nói chuyện là người của cục tình báo thành phố A. Trong ngành này mỗi người sẽ có một biệt hiệu riêng, khi thực hiện giao dịch thì cũng sử dụng biệt hiệu. Người đàn ông này trong ngành được gọi là A Sái.

Hiện tại, A Sái đang đứng trên đường Vô Thường, bóng cây tầng tầng lớp lớp toát ra vẻ tĩnh mịch mà lại uy nghiêm đáng sợ, đứng dưới ánh nắng chói chang mà vẫn bỗng cảm thấy lạnh cả người. Nuốt một ngụm nước miếng, A Sái lấy hết can đảm đi tiếp.

Trên đường đi, ngay cả khi đã đến chỗ giao giữa khu A và khu B, anh ta vẫn chưa gặp qua người nào, lại lấy tờ giấy Phương Á Hi đưa cho, chỉ xuống, xác định là không sai.

Thế nhưng nơi đây thật sự có người ở sao?

Nghĩ như vậy, đang định đi về hướng khu B, A Sái chợt nghe có tiếng người nói chuyện, loáng thoáng có thể thấy bóng dáng một người đàn ông đang từ trên lầu tòa nhà số hai của khu B đi xuống. Anh ta vội vàng trốn vào một cái cầu thang trong khu A, dù sao thì anh ta tới cũng là để điều tra. Ở đây bình thường hình như người cũng rất ít, anh ta vẫn không nên xuất đầu lộ diện thì tốt hơn, lỡ đâu phá hủy vụ này thì coi như xong.

Đứng trong hành lang tối tăm, A Sái híp mắt nhìn theo người đàn ông trẻ tuổi đầu đội mũ lưỡi trai đi ngang qua chỗ anh ta ẩn núp, miệng khẽ mấp máy dường như đang nói cái gì đó. Người A Sái nghiêng về phía trước, mơ hồ nghe thấy vài từ...

“...Đinh Đinh...hương, nên....muốn...”

Thấy người kia đi xa, A Sái mới từ chỗ núp chạy ra, cảm thấy ở người nọ có cái gì đó không đúng. Hai tay anh ta đều để ở trong túi quần jean, không thể nào là đang nói chuyện điện thoại, chẳng lẽ anh ta mang tai nghe bluetooth? Thế nhưng người đàn ông này mua hương và nên để làm gì? Tiết thanh minh đã qua rồi mà!

Trong đầu muốn điều tra người từ trong tòa nhà mới đi ra ngoài, A Sái liền thử vận may một chút, theo sát người đàn ông trẻ tuổi ra khỏi đường Vô Thường đi về phía bên trái. Khu vực này là nơi toàn bán đồ dành cho tang lễ, A Sái trong lòng thầm mắng xúi quẩy, dự tính sau khi xong việc phải mua một ít men lá để đến lúc tắm thì xoa vào.

Người đàn ông vào một cửa hàng, ông chủ với anh ta dường như rất quen thuộc, vừa nói vừa cười. Đợi khoảng mười phút anh ta mang theo một túi đồ đi ra. A Sái đứng lặng dưới tàng cây trên đường đối diện nhìn anh ta theo đường cũ trở về, cào cào tóc, anh ta qua đường đi về phía cửa hàng kia.

Đồ đạc trong cửa tiệm rất cũ kỹ, trong tủ bày đủ loại bài vị, lư hương. A Sái cầm một cây đèn cầy được chế tạo rất đẹp, hỏi: “Aiz, ông chủ, tôi muốn cúng bái tổ tiên, xin hỏi cần phải mua những gì vậy?”

“Hương, nến, giấy tiền vàng mã là nhất định phải có rồi! Nhưng mà cậu còn phải chuẩn bị thêm một ít hoa cúc, trái cây, đồ ăn các loại. Chàng trai, cúng bái tổ tiên mà làm qua loa đại khái là không được đâu nhé!”

A Sái đảo mắt một vòng nói: “Tôi vừa thấy một người từ trong cửa hàng của ông đi ra, anh ta mua cái gì vậy?”

“A, cậu nói A Diễn đó hả? Cậu ta cũng mua hương nến các loại, nói là cúng cho bạn.”

“Cúng cho bạn?”

“Đúng rồi, tuần trước cậu ta đến đây có mua một cái bài vị, còn khắc là ‘Bài vị cúng bái cho bạn Đường Đinh’...”

Bạn bè? Đường Đinh? Đây không phải là tên người mà cô Phương đã nhắc tới sao? Lẽ nào người mà hắn theo dõi bấy lâu nay chính là người phải tìm?

11. Chương 11

Hello, cô ma nữ – Chương 11

Chuyển ngữ: Đặng Yên

Biên tập: Đặng Yên

“Cô Phương, tôi là A Sái.”

Phương Á Hi sững sốt, che di động vội vã quẹo vào một góc khuất mới mở miệng nói: “Nói đi, tra ra được gì rồi?”

“Cái đó, cô Phương, Đường Đinh lúc trước cô nói có phải đã chết rồi không?”

“Đúng, không sai, như thế nào?”

“Bởi vì người cô bảo tôi điều tra có đặt làm một bài vị, viết tên Đường Đinh, hình như còn thường xuyên đến cửa hàng gần đường Vô Thường mua hương nến linh tinh cùng bái gì đó...”

Phương Á Hi không thể không kinh ngạc, Nhiếp Phàn và Đường Đinh là thanh mai trúc mã hình như chưa từng gặp qua người đàn ông kia, vậy rốt cuộc bọn họ quen biết nhau như thế nào? Nếu là hàng xóm thì người đàn ông đó một năm trước nên xuất hiện, vì sao Đường Đinh đã chết một năm rồi anh ta mới làm những việc đó? Anh ta đang lên kế hoạch gì đó hay là...

Phương Á Hi rùng mình một cái, càng nghĩ càng thấy không thích hợp, giọng nói không tự chủ được hơi run rẩy: “Tiếp tục điều tra! Tra rõ lai lịch của người đàn ông kia cho tôi!”

A Sái cúp điện thoại, ngẩng đầu lấy tay che mặt trời vẫn thấy nóng bỏng như cũ, lau mồ hôi, đi tới khu B.

Mặc kệ là công khai hay vụng trộm, một tuần lễ trôi qua cuối cùng A Sái cũng góp nhặt được một chút tin tức về Tống Gia Diễn. Anh ta và Phương Á Hi lại tiếp tục hẹn gặp mặt ở quán cà phê lần trước.

A Sái đưa cho Phương Á Hi một túi văn kiện, mà cô ta lại đưa cho hắn một tờ chi phiếu, đúng cái gọi là trao đổi sòng phẳng, tiền trao cháo múc.

Trước khi hoàng hôn buông xuống, Phương Á Hi đeo kính đen vội vã đi vào căn hộ của mình. Sau khi tắm rửa xong, cô ta mặc áo choàng tắm ngồi trên sofa, mắt nhìn chăm chăm túi văn kiện trên bàn. Cô ta sợ biết cái gì đó không nên biết, sợ dự cảm của mình là đúng. Có lẽ đời này người cô ta cảm thấy có lỗi nhất chính là Đường Đình. Cô ta sợ bị trả thù, sợ gặp báo ứng, nhưng nếu cho cô ta lựa chọn một lần nữa thì cô ta vẫn làm như vậy, nguyện ý vì Nhiếp Phàn mà trở thành một người phụ nữ xấu xa bị người chủ rửa, là kẻ thứ ba. Chỉ cần có thể ở cùng anh ta.

Túi văn kiện không dày, bên trong cũng chỉ có mấy tờ giấy. Phương Á Hi do dự vài giây cuối cùng vẫn mở ra.

Hóa ra người đàn ông xa lạ kia tên là Tống Gia Diễn, trước đó sống ở thành phố C mới đến thành phố A khoảng hai tháng trước. Sau một thời gian ở nhà nghỉ Thanh Niên, anh mua căn hộ nhỏ ở tầng 3 tòa nhà B2 đường Vô Thường. Nghe nói, căn hộ đó trước khi anh ta mua luôn có tin đồn có tiếng ma truyền ra đứt quãng.

Tư liệu chỉ cho thấy chuyện Tống Gia Diễn sau khi đến thành phố A, không viết đến thành phố C. Vì thế, Phương Á Hi không thể nào biết được bối cảnh thật của anh. Theo hiểu biết của cô ta về Đường Đình mấy năm qua, cô ấy hình như chưa từng tới thành phố C, Đường Đình và Tống Gia Diễn quen nhau như thế nào? Chẳng lẽ thật sự có ma?!

Tuy hiện giờ vẫn có người tin quỷ thần, Phương Á Hi không phải người tôn sùng phương diện này nhưng có một số chuyện thà tin rằng có còn hơn không, vì có một vài thứ khoa học không giải thích được. Chẳng qua hiện giờ kết luận còn quá sớm, cô phải tìm thời gian thích hợp hỏi Nhiếp Phàn Đường Đình có từng tới thành phố C hay không.

Mỗi khi muốn làm một việc, muốn hỏi một câu, đều kéo theo những dự đoán ngoài ý muốn của bản thân. Phương Á Hi muốn hỏi Nhiếp Phàn nhưng vẫn không tìm được cơ hội thỏa đáng đề cập đến Đường Đình, một câu vô cùng đơn giản nhưng nghẹn trong lòng rất lâu. Thực ra cô ta cũng đắn đo, nếu có thể lựa chọn cô ta hi vọng Nhiếp Phàn có thể mất trí nhớ, mất đi hồi ức giữa anh ta và Đường Đình trong những năm kia. Mặc kệ là vui vẻ hay đau khổ, ngọt ngào hay mất mát, tất cả đều quên hết đi không còn chút nào. Cô ta đã mất quá nhiều thời cơ quan trọng, chỉ có thể giữ chặt lấy hiện tại, không thể để cho người khác phá hỏng.

Cảnh đêm bờ sông rất đẹp, gió lạnh thổi qua là nơi lý tưởng để hẹn hò. Nhiếp Phàn vẫn mặc tây trang như trước, chỉ là cà – vat được tháo xuống, hai cúc áo sơ mi được cởi ra, kính cũng bỏ xuống. Anh ta cứ như vậy tựa vào lan can nhìn ra xa, còn Phương Á Hi nhẹ nhàng dựa đầu vào vai anh ta.

“Á Hi, không biết Đình Đình ở thiên đường có tốt không?”

Lời nói của Nhiếp Phàn khiến Phương Á Hi trong nháy mắt cứng ngắc lại, cô ngẩng đầu nhìn phía sườn mặt hắn, miệng mở ra nhưng không nói ra lời.

“Chắc cô ấy rất vui vẻ! Ít nhất cũng được đoàn tụ với cha mẹ.”

Không hiểu sao cổ họng Phương Á Hi vô cùng khô khốc khiến lời nói không có một chút tình cảm: “Đường Đình cô ấy có từng qua thành phố C không?”

“Không! Cô ấy luôn ở thành phố A, chưa bao giờ đi xa...” Nhiếp Phàn quay đầu nghi hoặc: “Sao đột nhiên hỏi anh vấn đề này?”

Một cảm giác rợn tóc gáy từ mũi chân chạy thẳng lên đỉnh đầu, ngón tay Phương Á Hi nắm lấy góc áo Nhiếp Phàn dùng sức đến trắng bệch, “Bởi vì, bởi vì, người đàn ông xa lạ ngày đó đến văn phòng tìm anh là mới chuyển từ thành phố C đến thành phố A hơn hai tháng trước.”

“Nếu cho tới bây giờ Đường Đình...chưa từng đến thành phố C...thì bọn họ quen nhau như thế nào?”

Nhiếp Phàn vỗ vỗ lưng Phương Á Hi: “Đừng tự dọa mình như vậy! Có thể là người đàn ông kia đến thành phố A, sau đó quen Đường Đình thì sao?”

“Vậy vì sao chúng ta chưa từng nghe Đường Đình nói qua về người đó, sao cô ấy lại muốn giấu?” Giọng nói Phương Á Hi đột nhiên lên cao, cả người sợ hãi, run rẩy.

Động tác vỗ lưng dừng lại, Nhiếp Phàn nhú mày. Quả thật bạn bè Đường Đình anh ta đều biết, người đàn ông ngày đó Đường Đình chưa từng đề cập, chưa từng giới thiệu qua mà anh ta cũng chưa từng gặp...

Tổng Gia Diễn vẫn như cũ, mặt trời lên cao ba sào mới dậy. Việc đầu tiên làm sau khi ngủ dậy là thấp cho Đình Đình ba nén hương sau đó sẽ vò tóc đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Đình Đình sớm đã nắm được thời gian biểu của anh, cơ bản đến thời gian nào đó cô sẽ bắt đầu làm cơm trưa. Gần đây đồ ăn đông lạnh của Tổng Gia Diễn đã chuyển thành món ăn gia đình, đồ ăn đông lạnh vốn làm chủ trong tủ lạnh cũng dần dần thay bằng rau dưa tươi mới, các loại thịt cùng hoa quả. Hiện tại nếu muốn anh đi cân, bảo đảm nặng cân hơn so với lúc mới đến thành phố A.

Vừa ra khỏi nhà vệ sinh Tổng Gia Diễn đã ngửi thấy mùi đồ ăn, duỗi thắt lưng một cái, những ngày này trôi qua thư thái hơn thành phố C nhiều.

“jede kleine seele sucht ihren groszlig;en traum zwischen sternenmeeren in jedem leeren raum wo ist deine liebe.....”

Tổng Gia Diễn vừa mới chuẩn bị đi vào phòng bếp ăn vụng thì nghe thấy tiếng chuông di động để trên bàn báo điện tới, nhìn màn hình một cái, là một dãy số lạ.

Bĩu môi, Tổng Gia Diễn vẫn ấn nút trả lời: “Alo?”

“Xin hỏi là anh Tổng Gia Diễn phải không?”

Tổng Gia Diễn ngẩn người, chắc chắn người này anh không quen biết, trong đám người anh biết chưa từng có ai gọi anh hình thức như vậy.

“Đúng, là tôi! Anh là ai?”

“Tôi là Nhiếp Phàn, anh còn nhớ rõ chứ?”

Nghĩ người gọi đến rất nhiều người nhưng không nghĩ tới Nhiếp Phàn lại gọi cho anh, lại còn trong trường hợp anh không lưu số của anh ta.

“Nhớ, đương nhiên nhớ rõ!” Tổng Gia Diễn nhìn về phía phòng bếp, “Xin hỏi anh có chuyện gì không?”

Nhiếp Phàn ở đầu dây bên kia im lặng một lát, nói: “Anh Tổng, chúng ta có thể nói chuyện không?”

“Nói chuyện? Nói về ai? Đường Đình sao?”

Tổng Gia Diễn nói trắng ra khiến Nhiếp Phàn không thích ứng kịp, làm việc mấy năm đa số đều gặp phải người lòng vòng quanh co, giống như Tổng Gia Diễn thật đúng là không gặp nhiều.

“Đúng, chúng ta nói về Đường Đình. Ngày mai hai giờ chiều, ở tiệm đồ uống N-18 gần đường Vô Thường, được không?”

“Được, tôi sẽ đến đúng giờ.”

12. Chương 12

Hello, cô ma nữ – Chương 12

Chuyển ngữ: Mạc Tinh

Biên tập: Bửu Ngọc Hoa

N-18 là một quán nhỏ kinh doanh đồ uống đã hơn năm năm nay. Mặt tiền của quán là màu đen đơn sắc, đồ trang trí tuy đơn giản nhưng không kém phần thu hút. N-18 có hai tầng, tầng một bốn mặt đều là tường, bên trên có dán rất nhiều mảnh giấy tâm sự của khách hàng đến quán. Chủ quán là một người đàn ông trẻ có nụ cười tinh khiết ấm áp.

Tổng Gia Diễn ra khỏi nhà lúc 1 giờ 35 phút, đến N-18 vừa đúng 1 giờ 50 phút, kéo cửa kính ra, đập vào mắt là giấy dán tiện lợi đủ mọi sắc màu dán chằng chịt khắp nơi. Quán này Tổng Gia Diễn chưa tới bao giờ. Anh thích uống nước lọc, uống trà, không có thói quen uống mấy loại trà sữa hay nước ngọt, nước trái cây, nhưng hôm nay có lẽ anh sẽ chọn nếm thử.

Tổng Gia Diễn quay sang nhìn tường bên cạnh, cực kỳ hứng thú đọc những chữ trên giấy dán tiện lợi, chủ quán cũng không vội đi hỏi có chuyện quan trọng gì.

Nhiếp Phần rất đúng giờ, nói hai giờ đúng hai giờ tới, không muộn mà cũng không sớm một phút. Hình như chủ quán quen biết anh ta, hai người còn lên tiếng chào nhau, nhưng Tổng Gia Diễn vẫn đang hết sức chăm chú đọc.

Những tờ giấy dán tiện lợi này có nội dung rất thú vị, ví dụ như “Thành đoàn trở về thành phố B”, phía dưới liên tiếp là những tờ với nội dung tương tự; “Cầu trời mưa! Nếu không hạ nhân sẽ lo lắng!”; “Cầu đi Thành Đô xem khai trương “Hải Phong”; “Cầu một người đàn ông ấm áp, chiều cao không hạn chế, trọng lượng không hạn chế, tuổi tác không giới hạn, giới tính không giới hạn!”....

“Tôi và Đường Đình cũng đã từng viết những cái này.” Nhiếp Phần đứng bên cạnh Tổng Gia Diễn, nhìn qua một lượt: “Hình như là không tìm được...”

“Đại luật sư Nhiếp, hôm nay anh tới tìm tôi không phải chỉ nói mấy điều này chứ?” Tổng Gia Diễn khoe mắt giương lên, quay đầu lại gọi một ly chanh cát ướp lạnh liền lên lầu.

Chanh cát ướp lạnh hơi chua mà lại hơi ngọt, mùa hè ăn rất hợp. Tổng Gia Diễn dùng thìa nhỏ múc ăn từng ngụm, không nhìn Nhiếp Phần đối diện, cũng không nói gì.

Nhiếp Phần gọi một ly trà lạnh, trên ly thủy tinh những dòng nước dài theo thành cốc chảy xuống tạo thành một vũng nước nhỏ trên bàn.

“Anh và Đường Đình quen biết như thế nào?”

Cuối cùng, người đầu tiên mở miệng vẫn là Nhiếp Phần. Anh ta không phải là Tổng Gia Diễn, anh ta có quá nhiều nghi hoặc, có quá nhiều điều không giải thích được. Điều anh ta muốn biết còn nhiều hơn những gì muốn nói.

Múc thêm một miếng cho vào trong miệng, Tổng Gia Diễn mới ngẩng đầu, cười với Nhiếp Phần: “Chúng tôi quen biết nhau ở thành phố A.”

Đúng là như vậy, bọn họ ở thành phố A mới quen biết, chỉ có điều không phải ba năm trước mà là mới chỉ ba tháng trước. Hôm qua lúc Nhiếp Phần gọi điện tới, anh đã có dự cảm trước. Nhiếp Phần hoặc Phương Á Hi, chắc chắn một người trong số họ đã bí mật điều tra anh, không thì sẽ không vô duyên vô cớ có được số điện thoại của anh mà gọi điện đến cũng sẽ không có buổi nói chuyện ngày hôm nay. Vốn là Tổng Gia Diễn có thể cự tuyệt nhưng mà anh muốn biết rốt cuộc bọn họ đã điều tra được những gì. Không phải bọn họ cho rằng Đình Đình vẫn còn đang sống ở trên đời đấy chứ?

“Nhưng mà tôi lại chưa hề nghe Đường Đình nhắc qua anh.”

Tổng Gia Diễn mạnh miệng nói: “Anh có quan hệ thế nào với cô ấy? Vì cái gì mà bất cứ chuyện gì cô ấy cũng phải nói với anh?”

“Tôi...” Nhiếp Phần nghẹn giọng, tay từ từ siết lại: “Tôi thừa nhận là tôi có lỗi với cô ấy. Cái chết của cô ấy tôi cũng có trách nhiệm, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Tổng Gia Diễn đứng bật dậy, cúi người lại gần nhìn thẳng vào gương mặt trắng bệch của Nhiếp Phần, trong lòng nhất thời cảm thấy thật sáng khoái, “Nhưng mà...anh đã phạm vào một lỗi mà

đa số đàn ông đều sẽ phạm phải, anh không thoát khỏi sự cám dỗ. ANH, VƯỢT, GIỚI, PHẢI KHÔNG?”

Nhiếp Phàn chợt nhìn dữ dội về phía Tống Gia Diễn, những lời này không thể nào từ trong miệng anh ta nói ra được. Anh ta lập tức nắm lấy cổ áo Tống Gia Diễn, có chút thất thố mà nói: “Đường Đình, Đường Đình trước khi chết có phải đã liên lạc gì với anh? Có phải cô ta đã nói gì với anh rồi phải không?”

Dùng sức hất tay của Nhiếp Phàn ra, Tống Gia Diễn sửa sang lại quần áo, đẩy mắt lộ vẻ trào phúng: “Mắc mớ gì tới anh, anh bây giờ còn có tư cách quản chuyện của Đường Đình sao?”

Đúng vậy, anh ta không còn có tư cách, từ lúc anh ta và Phương Á Hi bắt đầu lên giường, anh ta đã mãi mãi mất đi vị trí bên cạnh Đường Đình, bọn họ không thể trở về như lúc đầu được nữa.

Ban đêm, Phương Á Hi mang cơm tối làm ở nhà đến nhà của Nhiếp Phàn. Lúc dùng chìa khóa mở cửa chống trộm, trong phòng tối đen không có một ánh đèn.

Chẳng lẽ đi ra ngoài? Phương Á Hi nghĩ như thế, cởi giày, đem đồ ăn đặt lên bàn, tiếp đó, quay người lại đã thấy Nhiếp Phàn đang ngồi quay lưng lại với cô ở trên ghế sofa. Cửa sổ được mở ra, gió thổi rèm cửa khẽ bay lên.

Phương Á Hi cười, đi tới ngồi bên cạnh anh hỏi: “Sao anh không bật đèn?”

Nhiếp Phàn không nhìn cô ta, cứ chăm chăm nhìn một điểm vô định ngoài cửa sổ, không cử động.

Dường như cảm thấy không ổn, Phương Á Hi đưa tay sờ trán anh ta: “Trong người không thoải mái sao?”

Lúc tay cô ta gần chạm vào, Nhiếp Phàn chợt nhớ tới những lời Tống Gia Diễn nói lúc chiều, theo bản năng né tránh. Anh ta thở dài, nhắm mắt lại, nói: “Hôm nay anh đi tìm Tống Gia Diễn.”

Phương Á Hi ngượng ngùng rút tay lại, cố ép bản thân không để ý: “Ừ, các anh đã nói chuyện gì vậy?”

“Anh ta nói bọn họ quen biết nhau ở thành phố A. Còn nói anh không có tư cách can thiệp vào chuyện của Đường Đình.”

Nghe Nhiếp Phàn từ từ kể lại, sắc mặt Phương Á Hi cũng từ từ tái nhợt, bàn tay dần dần lạnh buốt, lạnh như nước hồ mùa đông. Chuyện cô ta sợ nhất cuối cùng vẫn không tránh được. Thật sự không tránh được sao?

“Anh, anh rất hối hận đúng không? Hối hận vì đã ở cùng với em? Giọng cô ta rất run, cảm tưởng sắp tan vỡ đến nơi.

Nhiếp Phàn im lặng không nói, chỉ quay đầu nhờ ánh chiều tà nhìn nước mắt như chuỗi hạt châu rơi xuống, tựa như sợi dây chuyền thủy tinh mà hồi bé Đường Đình làm đứt.

“Có phải hay không? Có phải anh cảm thấy nếu không có em, Đường Đình sẽ không chết?” Phương Á Hi nghẹn ngào đứng lên, ngón tay kích động chỉ vào Nhiếp Phàn, “Trừ em ra thì anh cũng là người phải chịu trách nhiệm! Nếu anh không xuất hiện, em cũng sẽ không yêu anh, cũng sẽ không bởi vì anh và Đường Đình ở bên cạnh nhau mà đau đớn, cũng sẽ không cam lòng mà liều mình tiếp cận, cũng sẽ không tự chà đạp bản thân!”

“Đều là anh làm hại, đều là anh làm hại...” Phương Á Hi che mặt ngã ngồi xuống sàn nhà. Cô ta cho rằng Đường Đình chết, Nhiếp Phàn sẽ vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình cô ta, đáng tiếc là trái tim anh ta vẫn để lại cho Đường Đình đã chết.

Thì ra, người sống không thể tranh được với người đã chết...

Nhiếp Phàn ngồi xuống, nhẹ nhàng ôm lấy cả người Phương Á Hi: “Đúng, đều là anh làm hại, đừng khóc!”

Anh ta nợ Đường Đình, nợ Phương Á Hi, nhưng đời này chỉ còn Phương Á Hi, còn Đường Đình...chỉ có thể chờ kiếp sau vậy. Nếu kiếp sau còn có thể gặp lại Đường Đình, anh ta nhất định sẽ một lòng một dạ với cô, sẽ làm cho cô hạnh phúc đến đầu bạc răng long.

13. Chương 13

Hello, cô ma nữ – Chương 13

Chuyển ngữ: Mạc Tĩnh

Biên tập: Bỉ Ngạn Hoa

“Quần Cộc, nhanh lên, boss đến rồi!!”

“Gọi hồn à! Không phải ông đây đang đứng trước mặt người sao?”

“Mẹ nó, có phải cho rằng mình đang tàng hình không hả?”

Đình Đình nằm trên bàn để máy vi tính, nghiêng đầu nhìn Tống Gia Diễn chơi game, nghe tiếng anh nhấn phím lách cách và đủ loại giọng nói nam nữ phát ra từ loa, toàn bộ hiệu ứng liên tục xuất hiện, vô cùng tráng lệ.

Đình Đình lấy ngón tay chọc chọc vào cánh tay Tống Gia Diễn: “Tống Tống, Tống Tống, những điều các anh nói nghĩa là gì vậy?”

Mắt Tống Gia Diễn không rời khỏi màn hình, trả lời: “Tôi đang chơi XXX...”

Trên kênh YY nhất thời tĩnh lặng, ngay sau đó bỗng náo nhiệt hơn hẳn.

“Ai, anh Tống, có phải anh đang nói chuyện với chị dâu không?”

“Anh Tống, anh Tống, cầu hình chị dâu!”

“Anh Tống, Sao chỉ nghe thấy tiếng anh, chị dâu đâu?”

“Đúng rồi, chị dâu trở lại nói một câu đi!”

Tống Gia Diễn cho Boss một kích sau cùng, sau khi mang đoàn người lạng lẹ ra khỏi phó bản, quả quyết khai hồng. Mọi người phản ứng không kịp, lần lượt ngã xuống, phơi thây khắp nơi.

“...Tôi chết...”

“...Tôi cũng đã chết...”

“Anh Tống, cầu tiền sửa chữa đồ!”

“Chị dâu, cứu mạng!!!!”

Tống Gia Diễn hừ lạnh: “Đáng đời! Cái này là do đám người cầm thú các người nói lung tung!”

Đình Đình ở một bên không nhịn được cười ra tiếng, mặt cong cong: “Có phải bọn họ chết cũng giống tôi phải không?”

Sau khi chuyển tự do lên tiếng thành ấn phím lên tiếng, Tống Gia Diễn mới mở miệng nói: “Chết này chỉ là nhân vật của bọn họ trong trò chơi chết, không có chuyện gì. Thỉnh thoảng dạy dỗ bọn họ một chút mới không nhảy lên tận trời.”

“Tống Tống...” Đình Đình chỉ chỉ vào máy tính hơi do dự nói: “Cái đó tôi có thể chơi không? Rất chán...”

Buông con chuột ra, Tống Gia Diễn chỉ vào các phím W, A, S, D nói: “Vậy cô thử xem! W là tiến lên trước, S là lùi về sau, A là đi bên trái, D là đi phải. Nếu như cô chơi suôn sẻ, cho dù phân tâm cũng sẽ không xuyên qua bàn phím thì không thành vấn đề.”

“Được!” Đình Đình hưng phấn đưa tay tới: “Này, Tống Tống, đợi lát nữa anh nói với tôi mấy câu, nhìn tôi một chút có được không?”

Tống Gia Diễn giơ tay lên “OK”. Nói thật, Đình Đình không cần phải ngủ cũng không cần phải ăn, ngoại trừ chuẩn bị đồ ăn, dọn dẹp căn hộ, xem các chương trình truyền hình thì dường như cũng không còn gì khác để làm. Nếu cô có thời gian chơi đùa một chút cũng tốt.

“Xem ra cô có năng khiếu! Không PK, làm vài nhiệm vụ, đánh một chút tiểu quái thì có lẽ được.”

Đình Đình quay đầu cười với Tống Gia Diễn, suy nghĩ cẩn thận một chút nhưng lại sợ hãi nói: “Nhưng mà Tống Tống, ở đây chỉ có một cái máy tính...”

“Không sao, tôi còn có notebook, máy tính còn dùng tốt nên không lấy ra. Tối nay tôi sẽ cài trò chơi này vào máy cho cô chơi, nhân tiện nói thêm cho cô vài thao tác.”

“Tống Tống, anh thật tốt...”

Đình Đình vừa dứt lời, trong YY truyền ra đủ loại tiếng cười thô bỉ.

“Anh Tống, anh bị bệnh sao? Bước đi y như gà mái.”

“Gà mái em gái cậu! Anh Tống, có phải đang để chị dâu chơi phải không?”

“Ha ha, một lúc lâu không có phản ứng, có phải đang chọc giận chị dâu rồi?”

“Ai da, tôi ghen tị, tôi ghen tị... Vợ đáng yêu mau tới cho chồng hôn một cái nào! =3=”

“Hôn em gái anh! Để lão nương đây đá người đi!”

Bị bọn họ nói làm cho Tống Gia Diễn xấu hổ mà mặt đỏ lên, không nhịn được nữa liền nhấn F2 liên tục: “Câm miệng! Tôi khai hồng xong rồi sẽ nói!”

“Ai da, anh Tống, anh không nên thẹn thùng.”

Năm phút sau.

“...Tôi chết...”

“Quần cộc, cho dù biết rõ chân tướng thì cũng chỉ nên giữ ở trong lòng, đã biết chưa? =w=”

“T T...”

Chạng vạng, sau khi ăn cơm xong, Tống Gia Diễn lấy ra máy tính xách tay trong tủ quần áo ra, trò “XXX” trong máy tính cũng có bây giờ chỉ cần cập nhật phiên bản mới là được.

Nhìn số liệu không ngừng tăng lên, Tống Gia Diễn mở ra một trò chơi khác trên máy tính: “Đình Đình, cô nghĩ muốn lấy tên là gì?”

“Tống Tống, anh tên gì?”

“Hả...” Tống Gia Diễn dừng động tác lại, nhớ đến tên của mình mặt không khỏi ửng hồng, anh không tự nhiên ho nhẹ một tiếng, “Tôi... tôi ở trong trò chơi tên là Đường Tống...”

“Hi hi, vậy tôi lấy tên là Nguyên Minh Thanh!”

“...”

Kính coong, kính coong...

Chuông cửa vang lên, Tống Gia Diễn như được giải thoát chạy thật nhanh ra khỏi thư phòng, sau khi dùng hết sức mở cửa anh choáng váng.

Bởi vì, người phụ nữ ngoài cửa không ai khác chính là Phương Á Hi.

“Cô, cô tới đây làm gì?” Tống Gia Diễn hỏi. Anh không hiểu tuần trước mới vừa nói chuyện với Nhiếp Phàn mà bây giờ cô ta lại tới tìm anh, cũng muốn nói chuyện liên quan đến Đình Đình sao?

“Tôi tới tìm anh là muốn...”

Cho dù Phương Á Hi đã trang điểm rất khéo nhưng Tống Gia Diễn vẫn có thể nhìn ra quảng thâm trên mắt cô ta. Chẳng lẽ ngày đó Nhiếp Phàn trở về đã chia tay với cô ta?

“Tìm tôi anh để hỏi chuyện Đường Đình sao?”

Chờ Tống Gia Diễn ở trong thư phòng, Đình Đình sau khi nghe thấy tên mình liền bay ra. Khi nhìn đến một nam một nữ đứng đối diện ngoài cửa thì cô ngăn ra.

“Tổng Tổng, cô ấy...” Đinh Đinh chỉ vào Phương Á Hi, muốn gọi tên của cô ta ra nhưng làm thế nào cũng không nhớ nổi. Đây là lần thứ ba cô nhìn thấy một người cảm thấy rất quen thuộc, lần thứ nhất trong lòng cảm thấy rất vui mừng, lần thứ hai là đau lòng, lần thứ ba, là...phải...là tức giận...

Trong đầu cô lóe lên một hình ảnh, dường như không gian là ở trong phòng này, cô đứng gần cửa sổ, một người phụ nữ ăn mặc thời thượng quay về phía cô kêu gào gì đó, gương mặt đầy vẻ coi thường. Lời cô ta nói cô không nhớ rõ nhưng gương mặt đó cô thấy rất rõ, chính là người phụ nữ đang đứng ở trước cửa kia.

“Tổng Tổng, tôi không muốn thấy cô ta. Anh để cho cô ta đi đi, có được hay không?”

“Tổng Tổng, tôi muốn như anh đối xử với boss trong trò chơi đối vậy với cô ta...”

Tổng Tổng, tôi muốn cô ta chết...

Đinh Đinh trợn to hai mắt, hiển nhiên là bị chính ý nghĩ trong đầu mình hù dọa.

Tổng Tổng liếc nhìn về phía Đinh Đinh, so với thường ngày còn trắng nhợt hơn, kinh khủng hơn. Anh đứng tại chỗ lạnh mặt nói: “Xin lỗi, tôi ở đây không hoan nghênh cô. Mong cô lập tức rời khỏi đây!”

Phương Á Hi nắm siết chặt túi xách: “Vì sao Nhiếp Phàn có thể nói chuyện với anh, còn tôi thì không?!”

“Bởi vì Đường Đinh không muốn thấy cô.”

“Nhìn thấy bài vị trong học tử kia chưa?” Tổng Gia Diễn tránh ra một chút, ý bảo Phương Á Hi: “Cô điều tra tôi? Cô biết lời đồn ở nơi này chứ? Cần tôi phải nói trắng ra nữa sao?!”

“Không! Không thể nào!” Khi nhìn đến bài vị, sau khi nhìn lên mấy chữ trên đó toàn thân Phương Á Hi run rẩy. Nghe được là một chuyện còn thấy được lại là một chuyện khác. Cô ta vịn lấy khung cửa lắp bắp nói: “Đường Đinh đã chết! Tôi tận mắt trông thấy! Nếu như...nếu như cô ta thật sự biến thành ma, tại sao một năm qua lại không đến tìm tôi?! Anh...anh nhất định đang gạt tôi. Đúng, anh chính là đang lừa gạt tôi!!”

Tổng Gia Diễn không nhịn được nữa, tựa vào tường đẩy đẩy chân: “Cô muốn tin hay không thì tùy, tôi phải đóng cửa. Cô có đi hay không?”

“Được! Tôi đi!” Phương Á Hi không cam tâm cắn môi dưới, nện giày cao gót xuống sàn nhà.

14. Chương 14

Hello, cô ma nữ – Chương 14

Chuyển ngữ: Mạc Tịnh

Biên tập: Bì Ngạn Hoa

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, Tổng Gia Diễn hơi lo lắng nhìn Đinh Đinh. Anh đi đến trước mặt cô hỏi: “Đinh Đinh, cô làm sao vậy?”

“Tổng Tổng, không hiểu sao trong khoảnh khắc nhìn thấy cô ta tôi lại có thể mong rằng cô ta chết...” Đinh Đinh che mặt, “Vì sao tôi lại có ý nghĩ này...Tổng Tổng, anh hỏi rất đúng, tôi bị sao vậy? Tôi...”

“Cô biết rõ là tôi không có ý này!” Tổng Gia Diễn muốn Đinh Đinh ngẩng đầu lên, nhưng tay vẫn xuyên qua giống như trước, trong lòng cảm thấy bất lực.

Đinh Đinh là một con ma không phải là người. Nếu cô biến mất thì anh không thể nào tìm được cô. Cảnh sát xác định cô đã chết, không thể nào lại xuất hiện những ghi chép có liên quan đến cô, cũng như không thể báo người mất tích... Nếu cô rời đi cũng kiên quyết không muốn ai tìm được thì anh có thể làm gì chứ? Những thông tin về cô cũng là từ Nhiếp Phàn hay người khác mà biết được, huống chi bây giờ một chút ký ức cô cũng không nhớ, anh có thể đi đến nơi nào tìm? Làm thế nào anh mới có thể mang cô trở về?

“Đinh Đinh, không cần nghĩ nữa, đi chơi trò chơi được không? Tôi dẫn cô làm nhiệm vụ thăng cấp?!”

“Được”

“Alo?”

“Xin chào, anh Tổng. Tôi là Nhiếp Phàn.”

Tổng Gia Diễn hơi bất ngờ, theo bản năng muốn cúp điện thoại.

“Đừng cúp máy, tôi biết hôm trước Á Hi đến tìm anh, hy vọng là không làm phiền anh.”

“Anh không cảm thấy là những lời này nói ra đã quá muộn sao? Người liên quan với Phương Á Hi là anh, tôi cũng hy vọng anh hãy trông nom cô ta thật tốt, đừng tới làm phiền cuộc sống của tôi nữa.”

“Tôi rất xin lỗi! Hôm nay tôi gọi điện tới là muốn nói với anh một chuyện.” Nhiếp Phàn dừng một chút lại tiếp tục nói: “Tôi nghe được một số chuyện từ Á Hi nên tôi muốn hỏi một chút, anh muốn biết mộ của Đường Đình ở chỗ nào không?”

“Được, anh nói, tôi nhớ kỹ.”

Nắm chặt tờ giấy nhỏ ghi địa chỉ nơi thi thể Đình Đình được chôn cất, Tổng Gia Diễn suy nghĩ một lúc rồi quay lại xông thẳng vào thư phòng hướng Đình Đình đang chơi trò chơi hết lên: “Đình Đình, có muốn đi đến trước mộ của cô chào một cái không?”

“Tôi đang đánh boss! Chờ tôi đánh xong rồi nói!!”

“...”

Anh hối hận đã dạy cô chơi trò chơi, cô ma nữ này chơi trò chơi còn ham hơn anh.

Nơi chôn cất Đình Đình nằm trong khu mộ cách đường Vô Thường không xa. Tổng Gia Diễn đứng ở cổng khu mộ, ngẩng đầu nhìn thềm đá thật dài, sau gáy bỗng nhiên chảy xuống một giọt mồ hôi.

Nhiếp Phàn ngu ngốc này nói cho anh biết khu mộ ở nơi nào nhưng lại không nói cho anh biết mộ của Đình Đình nằm ở hàng nào, ô nào. Nhiều như vậy chẳng lẽ muốn anh đến từng cái nhìn qua sao?!

Thở dài, Tổng Gia Diễn nói: “Đình Đình, cô tìm bên phải, tôi tìm bên trái. Tìm được thì nhớ gọi tôi một tiếng.”

May mắn là tiết thanh minh đã qua, gần đây cũng không có người nào mới mất, vì vậy trong khu mộ này ngoại trừ một người là anh và một con ma là cô.... A, được rồi, có lẽ không phải là một ma mà là rất nhiều ma...cũng sẽ không có sinh vật nào có thể hô hấp nữa.

Cuối cùng, Tổng Gia Diễn ở hàng thứ 103, ô thứ 6 tìm được bia mộ có khắc tên Đường Đình, tiêu tốn cũng hơn một tiếng đồng hồ.

Nhiếp Phàn người này căn bản là đang báo thù? =.=

Gọi Đình Đình đến, Tổng Gia Diễn đang chấp tay cúng bái gì đó. Trên bia mộ là một tấm ảnh đen trắng, trẻ hơn Đình Đình bây giờ một chút, cười rạng rỡ. Bia mộ thoạt nhìn không bẩn nhưng cũng không hẳn là sạch, có lẽ rất lâu rồi chưa có ai đến cúng bái.

“Đình Đình, cô xem, đây đúng là dáng vẻ của cô.” Tổng Gia Diễn chỉ vào bức ảnh nói.

Đình Đình bay qua để sát lại gần hơn, tò mò nói: “A, thì ra là tôi có dáng vẻ này. Trước kia soi gương với anh hoàn toàn không thấy, làm thế nào cũng chỉ thấy có mình anh...”

“Đình Đình, có cảm xúc gì khác nữa không?”

Đình Đình vươn tay chạm vào, nghĩ một lát rồi nói: “Không có.”

“...Sẽ không để cho ngu ngốc với đám người hèn hạ kia mãi được.”

Tổng Gia Diễn lấy đồ vật trong túi ra từng cái một. Sau khi dùng vải sạch lau chùi cẩn thận mới đặt mọi thứ trước bia mộ: có trái cây, có hương nến, có giấy vàng tiền mã và cả một bó hoa cúc tươi.

Đội Tổng Gia Diễn làm xong hết, đứng lên chuẩn bị rời đi, Đinh Đinh mới đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất quan trọng.

“Tổng Tổng, là ai nói với anh tôi được chôn ở chỗ này?”

“Nhiếp Phàn!”

“...” Đinh Đinh ngạc nhiên: “Vì sao anh ta lại biết? Vì sao anh ta lại gọi điện thoại cho anh? Có phải anh lừa gạt tôi điều tra những việc này?”

“Hả?”

Tổng Gia Diễn lúng túng, dường như anh đúng là không nói mọi chuyện mình biết cho Đinh Đinh. Hình như cho đến tận bây giờ cô cũng không rõ quan hệ giữa cô với Nhiếp Phàn và Phương Á Hi. Có lẽ ngay cả tên của Phương Á Hi cô ấy cũng không biết.

“Tổng Tổng, anh thật quá đáng! Lại không nói cho tôi cái gì.”

Tổng Gia Diễn bị ép buộc phải liên tiếp lùi về phía sau, đành giơ hai tay lên nói: “Cô không nên gấp, không nên gấp. Chờ về nhà tôi sẽ nói hết mọi chuyện cho cô được khôn? Chuyện nào tôi cũng sẽ nói, cô đừng giận...Đi đi, chúng ta cùng về. Tiết Thanh minh năm sau lại đến...”

Tổng Gia Diễn, người thật là bị quỷ ăn rồi mà! Thật không có khí phách!

“Vậy alf lúc còn sống có lẽ tôi là bạn gái của Nhiếp Phàn, nhưng sau đó lại bị người phụ nữ độc ác tên Phương Á Hi kia đoạt lấy?! Tiếp đó vì trái tim tôi quá mỏng manh dễ vỡ mà tự sát?!”

Tổng Gia Diễn bị Đinh Đinh lườm đến mức cả người ngã về phía sau, “Cũng không khác lắm. Chắc hẳn là như vậy!”

“Tôi thật không có tiền đồ mà!” Đinh Đinh ảo não.

“.....”

“Đinh Đinh, rốt cuộc bọn Quần cộc là đã dạy cô cái gì vậy? =.= Mới có hai ngày ngắn ngủi mà cô đã học thành như vậy?!”

Đinh Đinh nghẹn giọng cười khan: “Thời buổi Internet có rất nhiều cái lạ. Tổng Tổng, anh học rồi sẽ quen!”

Tổng Gia Diễn im lặng: Cứ tiếp tục như vậy cô sẽ biến thành một cô gái hư, tôi cũng sẽ không ngạc nhiên...

Tối hôm đó, đám người Quần cộc bị Tổng Gia Diễn kéo vào đủ mọi phó bản, đầy ải một phen, mà Đinh Đinh thuận lợi từ cấp 20 thăng lên cấp 35. Trong lúc tham gia phó bản, vì thao tác có vấn đề nên bị đơ toàn tập mãi cho đến khi phó bản nhanh chóng kết thúc thì được hồi sinh. Tần số tử vong là 25, trang bị toàn thân phải đổi một lần.

Tổng Gia Diễn tổng kết: Để ột đám đàn ông hèn hạ, bỉ ổi chuyên phá hỏng sự thuần khiết của các cô gái đáng bị dạy dỗ một phen, không thể chỉ mới có một lần mà bỏ qua được!

Đinh Đinh tổng kết: Được thăng cấp thật sướng khoái!! o(v)o

~~Đám người Quần cộc: T T Anh Tổng, tha mạng! Lần sau không dám nữa!!

Các cô gái thể lực bên trong: Anh Tổng danh hoa đã có chủ, một đại hiệp tốt cứ như vậy tan thành mây khói, quá đáng tiếc, quá đáng tiếc!!”

15. Chương 15

Hello cô ma nữ – Chương 15

Chuyển ngữ: Mạc Tịnh

Biên tập: Bì Ngạn Hoa

“Ha ha, thấy ngốc chưa? Ai bảo anh bắt nạt em!”

Người đàn ông soi gương, bất đắc dĩ nhìn trên tóc mình dính đầy bơ, lại nhìn cô gái hai tay đều là bơ trắng bóng đang đứng dựa ở cửa phòng vệ sinh cười không ngừng.

“Được rồi, Đường Đình anh sai rồi, đừng ném bơ lên người anh nữa. Lần sau anh sẽ không đến trễ nữa mà!”

Nhìn khuôn mặt buồn cười trước mắt, Đường Đình cười thiếu chút nữa lạc cả giọng, khó khăn nói: “Nhiếp...Nhiếp Phàn, nhớ kỹ lời anh nói nhé! Nếu có lần sau thì sẽ không chỉ có bơ như thế này đâu nhé! Ha ha!”

Cô gái với khuôn mặt rục rờ mờ mờ dần, càng ngày càng xa, vươn tay ra nhưng làm thế nào cũng không bắt được, làm thế nào cũng không gặp được. Hình ảnh vừa biến mất thì hình ảnh khác xuất hiện: anh đang đứng dưới lầu một khu nhà trọ, Đường Đình mắt mở to nằm trên sàn xi măng lạnh như băng, dưới người là một vũng máu lớn, chậm rãi chảy...chảy mãi cho đến khi chạm đến chân anh. Nhiếp Phàn không thể tin được, lấy hai tay che mặt lại nhưng lại phát hiện hai tay dính đầy máu tươi, dữ tợn, dường như toàn bộ lên án anh.

“Đường Đình!!!”

Nhiếp Phàn đầu đầy mồ hôi từ trong mộng tỉnh lại. Có lẽ đối với anh ta mà nói đây chính là một cơn ác mộng.

Quay đầu nhìn đồng hồ báo thức trong tủ, bên trên ghi rõ ‘3:07’, Nhiếp Phàn lau mặt, vén chăn lên từ trên giường ngồi dậy. Hiện tại trong đầu đều là hình ảnh cùng Đường Đình cười nói, hình ảnh cô nằm bất động ở đó vô cùng thê lương.

Đường Đình đã từng là một phần rất quan trọng trong cuộc sống của anh. Bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, mặc dù tuổi tác chênh lệch nhưng mỗi ngày đều gặp mặt, mỗi ngày đều ở cùng nhau.

Đường Đình là mối tình đầu của anh, anh trao toàn bộ tình cảm trong sáng thuần khiết nhất của tuổi học trò cho cô. Bọn họ đã từng rất tốt nhưng vì sao sau khi lên đại học tất cả đều đã thay đổi. Là bắt đầu từ khi anh gặp Phương Á Hi hay từ lúc anh cảm thấy Đường Đình không hiểu sự đời?

Bọn họ vì Phương Á Hi mà cãi nhau, vì chuyện sinh hoạt vụn vặt mà cãi nhau, nhưng bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới việc xa nhau. Mãi cho đến khi anh hồ đồ quan hệ với Phương Á Hi thì cuộc sống bắt đầu thay đổi hoàn toàn, tất cả mọi chuyện cũng đều thoát khỏi quỹ đạo bình thường.

Đường Đình, đã chết...

Đã rất lâu rồi anh chưa có giấc mơ như vậy, rất lâu đã không mơ về Đường Đình nhưng vì sao bây giờ lại bắt đầu...

Tan ca sớm, Nhiếp Phàn mang theo một bó hoa cúc lái xe đến khu mộ Vô Thường. Đi tới hàng thứ 103, bia mộ thứ sáu, nơi đó đã lẳng lặng có một bó hoa cúc, có lẽ là vài ngày trước vì cánh hoa đã hơi héo.

Xem ra Tống Gia Diễn khi đến đã dọn dẹp qua.

Để bó hoa xuống, Nhiếp Phàn ngồi xuống, nhìn thẳng vào tấm ảnh Đinh Đình trên bia mộ.

Liên tục chơi trò chơi mấy ngày, Đinh Đình bị Tống Gia Diễn cưỡng chế kéo ra khỏi nhà, lý do là nhìn máy tính quá lâu sẽ không tốt ắt và cả cơ thể.

Một con ma đã chết còn sợ không tốt cho sức khỏe sao? =.=

Tống Gia Diễn nhìn Đinh Đình ra khỏi nhà rồi mà mắt vẫn lưu luyến máy tính, bất đắc dĩ nói: “Đinh Đình, cô muốn đi chơi chỗ nào?”

“Tôi muốn đi vùng Trung Nguyên chơi một chút...”

“...”

Cuối cùng, Tống Gia Diễn lựa chọn đến mộ phần của Đinh Đình.

Mang theo nén hương, giấy tiền vàng mã mua được từ cửa hàng, Tống Gia Diễn ngoài ý muốn thấy Nhiếp Phàn đứng ở đó rồi lại ngồi xuống.

Đình Đình chọc chọc vai anh, “Tống Tống, anh trốn đi trước, tôi đi nghe xem anh ta nói gì với ‘tôi’!”

Tống Gia Diễn còn chưa phản ứng gì thì Đình Đình đã bay ngang qua anh, vẻ mặt tò mò ngồi trước mặt Nhiếp Phàn còn thỉnh thoảng quơ quơ tay để xem anh ta có thể nhìn thấy mình hay không.

Nhiếp Phàn từ từ giơ tay lên, xuyên qua mặt Đình Đình chạm vào hình cô.

Sợ bị phát hiện, Đình Đình vội né qua một bên vỗ ngực rồi quay về phía Tống Gia Diễn đang trốn cách đó không xa làm động tác chữ “V”.

Tống Gia Diễn: “=.=”

“Đường Đình...Anh mơ thấy em...”

“Hả? Anh mơ thấy tôi cái gì?”

“Anh mơ thấy em cười với anh, mơ thấy em chết....”

“Giấc mơ này giống như một điềm xấu...”

“Đường Đình, anh biết anh có lỗi với em, là anh phụ em.... Thậm chí nếu em nói là anh hại chết em thì cũng không quá đáng...”

“Nhưng mà khi anh mơ thấy em cười với anh thì anh thật sự cảm thấy hối hận... Anh hối hận đã không biết quý trọng em, hối hận đã quen biết Phương Á Hi...”

“Đường Đình, anh nên làm gì bây giờ?”

Đình Đình sờ sờ cằm làm bộ đáng suy nghĩ: “Anh hỏi tôi làm sao hả? Vậy thì đi chết đi! Chết rồi thì tôi có thể tìm anh trả thù, anh cũng không cần cảm thấy quá tội lỗi!”

Mặc dù Tống Gia Diễn không nghe rõ những lời đau khổ của Nhiếp Phàn nhưng lại nghe được rất rõ những lời của Đình Đình nói với anh ta. Đình Đình không phải là Nhiếp Phàn, cho dù cô có gào thét kêu la to cỡ nào thì trừ anh ra ai cũng không thể nghe thấy. Mà cũng không biết Nhiếp Phàn đã nói gì khiến cho Đình Đình phản ứng như vậy.

Trải qua quá trình huấn luyện trên Internet, Đình Đình đã không còn là Đình Đình mà anh gặp trước đây. Thỉnh thoảng lại rất mạnh mẽ, tuyệt đối không phải là tiểu Bạch Hoa mặc người ta làm thịt mà giống như là Hoàng hậu nương nương hay Dung ma ma trong “Hoàn Châu cách cách”.

Nhiếp Phàn thâm tình nhìn chăm chú vào tấm hình trên bia mộ, nói: “Đường Đình, em không biết là anh hy vọng em còn sống cỡ nào đâu...”

Cả người cứng đờ, Đình Đình bắt đầu không ngừng lấy tay xuyên qua xuyên lại trên đầu Nhiếp Phàn: “Tôi không cần còn sống, còn sống để phải nhìn mặt anh mà dạ dày đau thắt!”

Mà Nhiếp Phàn chỉ cảm thấy sau gáy một đợt gió lạnh thổi qua, cánh tay không hiểu sao nổi da gà.

Không đợi Nhiếp Phàn nói thêm gì nữa, Đình Đình bay nhanh đến bên cạnh Tống Gia Diễn, kéo ống tay áo anh, nói: “Tống Tống, Tống Tống, thời gian tấn bộ của chúng ta đã hết. Mau về nhà ăn cơm thôi!”

“Cô không quang minh chính đại mà lại nghe lén?”

“=. = Tôi cảm thấy nghe anh ta nói sẽ làm giảm đi trình độ của tôi...”

Tống Gia Diễn lặng lẽ nhắc chân khỏi bậc thềm, cười khan vài tiếng: “Nhiếp Phàn này đã nói gì mà chọc tới cô?”

“Anh ta nói anh ta nằm mơ thấy tôi, anh ta nói anh ta rất hối hận, anh ta nói anh ta hy vọng tôi còn sống các loại.” Đình Đình hướng Tống Gia Diễn hươ hươ tay nói: “Anh nói xem anh ta nói thật hay nói dối? Tôi muốn trực tiếp đánh anh ta nhưng đáng tiếc là tôi chỉ là một con ma, để cho người ta phát hiện thì không tốt lắm. Tôi sợ mấy loại người đạo sĩ...”

Tổng Gia Diễn làm động tác biểu trưng, sờ sờ đầu đang cúi thấp của Đinh Đình, “Không nên ủ rũ như vậy, hôm nào cô lại nghe thấy anh ta nói những lời này nữa thì tôi giúp cô đánh anh ta!”

Khôi phục lại như cũ, Đinh Đình chợt ôm lấy cổ Tổng Gia Diễn, nở nụ cười so với trong hình còn sáng lạn hơn: “Tổng Tổng, anh thật tốt! Yêu anh chết mất!”

Mặt trời chiều ngả về phía Tây, bên cạnh một vùng trời đỏ rực, nơi này cũng có một Tổng Gia Diễn đang đỏ bừng cả hai tai.

16. Chương 16

Hello, cô ma nữ – Chương 16

Chuyển ngữ: Mạc Tịnh

Biên tập: Bì Ngạn Hoa

Nửa đêm tỉnh lại đi vệ sinh, lúc đi ngang qua thư phòng Tổng Gia Diễn chợt nghe thấy một trận cười “ha ha” dung tục thì đứng lặng một chỗ rất lâu vẫn chưa tỉnh lại.

Chẳng lẽ trong nhà anh lại xuất hiện thêm một con ma?

Rón rén lại gần, nhẹ nhàng đẩy cửa ra chỉ thấy Đinh Đình cả người ngồi vùi ở trên ghế, mà nguồn sáng duy nhất trong phòng chính là từ chiếc máy tính kia. Ánh sáng mờ ảo nhấp nháy trên khuôn mặt Đường Đình trông rất quỷ dị, hươu chi còn có tiếng cười và giọng nói không rõ ràng kia.

Tổng Gia Diễn cẩn thận nhìn màn hình máy tính, ở trên đó là cảnh hai người đàn ông đang ở trên giường OOXX. Mặc dù âm lượng đã được Đinh Đình điều chỉnh xuống rất thấp nhưng anh vẫn có thể loáng thoáng nghe được những tiếng thở dốc mập mờ cùng với những tiếng rên rỉ trầm thấp...

Cái này, mẹ nó, rốt cuộc đây là tình huống gì?

Tổng Gia Diễn hơi lúng túng sờ mũi một cái, thở mạnh một hơi, quát Đinh Đình: “Cô dám xem GV?”

“Oa!!!” Quả nhiên Đinh Đình bị giật mình, hoảng sợ nhìn Tổng Gia Diễn: “Tổng Tổng! Anh làm tôi sợ muốn chết!”

Tổng Gia Diễn hừ lạnh một tiếng: “Hóa ra cô còn có thể chết thêm một lần nữa?”

Đinh Đình di chuyển con chuột nhấn ‘tạm dừng’ rồi nói: “Tổng Tổng, anh làm sao vậy?”

Giơ tay lên chỉ: “Máy thứ kia là ai cho cô?”

“Là bà xã trong thế lực Quần cộc cho tôi...” Đinh Đình che mặt “Xem cái này tôi rất hưng phấn!”

Tổng Gia Diễn trong phút chốc không nói ra được một tiếng, anh cầm chuột nhấn nút màu đỏ phía bên phải tắt đi còn tìm đến nơi lưu trữ để xóa bỏ tận gốc.

Đinh Đình trợn to hai mắt nhìn động tác của Tổng Gia Diễn, lúc muốn ngăn lại thì đã quá muộn.

“Tổng Tổng, anh làm gì thế?!”

“Còn nhỏ mà học người khác xem GV. Cô muốn làm gì, muốn làm gì?!”

Đinh Đình không thể tin được mà chỉ vào mình nói: “Còn nhỏ? So với ma khác thì tôi mới còn nhỏ. Tôi nhớ anh nói nếu tính cả thời gian tôi làm ma thì tôi chỉ nhỏ hơn anh có 3 tuổi thôi.”

Tổng Gia Diễn nghiêng rằng, trực tiếp tắt máy tính: “Nhỏ tuổi hơn tôi thì đều không được.”

“Tôi vĩnh viễn không được xem sao? Chẳng lẽ phải chờ đến khi anh chết đi?” Đinh Đình khẽ lẩm bẩm.

Buổi sáng vài ngày sau, trong trò chơi, Tổng Gia Diễn dạy dỗ bọn Quần cộc một trận, lấy lý do là không trông nom bà xã cẩn thận.

Ngay lúc Đinh Đinh còn đang giận đối với Tống Gia Diễn thì một nhân vật không tưởng lại xuất hiện ở trước cửa nhà, hơn nữa đó lại là một cô gái.

So với Đại Ngốc mà nói, việc cô gái này tự nhiên xuất hiện còn làm cho Tống Gia Diễn càng kinh ngạc hơn, thậm chí là trong lòng còn chán ghét.

“A Diễn, anh không mời em vào trong nhà sao?”

Cô gái vừa lên tiếng có một mái tóc xoăn dài, khuôn mặt xinh đẹp, quần áo ăn mặc đơn giản nhưng người sáng suốt vừa nhìn thì cũng biết đây là đồ hàng hiệu. Cô ta cầm một chiếc túi du lịch LV, đứng ở căn hộ cũ nát này thật không hợp.

Không đợi Tống Gia Diễn kịp lên tiếng, di động trên bàn đã vang lên.

Sau khi thấy tên người gọi đến, Tống Gia Diễn vào phòng bếp nhận điện thoại càng tức giận trợn trừng mắt, “Này, Đại Ngốc!”

Đại Ngốc cười khan vài tiếng cũng đã nhận ra giọng điệu của Tống Gia Diễn, “A Diễn, không phải tôi cố ý nói cho cô ấy biết... Là cô...là cô ấy cứ liên tục đến công ty tìm tôi hỏi địa chỉ mới của cậu, làm tôi rất phiền, rồi thì thuận tiện buột miệng nói ra...”

Đúng rồi, là cậu buột miệng nhưng lại thuận tiện, bây giờ cô ta đang đứng trước cửa nhà tôi!

“A Diễn, cậu luôn luôn có biện pháp, Nghiêm Nặc giao cho cậu nhé, bye bye!”

Đặt điện thoại xuống, Tống Gia Diễn chán ghét chỉ muốn nói một câu: “Chết tiệt!”

“A Diễn...”

Tống Gia Diễn bất đắc dĩ đi tới cửa, nói: “Cô tới đây làm gì?”

“Em tới tìm anh! Sao anh chuyển đến thành phố A mà cũng không nói với em một tiếng chứ?”

“Vì sao phải thế? Cô tới thành phố A này làm gì?”

“Ừm...đến du lịch, tùy tiện đi du ngoạn! A Diễn, anh có thể cho em ở đây một thời gian ngắn được không?”

“Không thể!”

“Không thể!!!!”

Đinh Đinh bay tới đứng giữa Tống Gia Diễn và Nghiêm Nặc, quay lại hét lên với Tống Gia Diễn, “Không thể, không thể, không thể! Tống Tống, nếu như anh để cho cô gái này ở đây, tôi sẽ rời khỏi đây ngay lập tức.”

“A Diễn, vì sao lại không cho em ở đây?” Nghiêm Nặc thất vọng, chưa tới mấy giây cô lại nổi giận dưng dưng nói: “Có phải anh giấu phụ nữ ở bên trong?”

Tống Gia Diễn vỗ trán: Chính xác mà nói thì phải là ma nữ.

Thấy Tống Gia Diễn không thừa nhận cũng không phản bác, Nghiêm Nặc trực tiếp vòng qua anh đi vào trong nhà, xem xét hết mọi chỗ thậm chí còn vén chăn lên.

“Tống! Gia! Diễn!” Đinh Đinh thấy cô gái kia đi vào phòng ngủ, chẳng biết vì sao một cơn tức giận lên thẳng tới đỉnh đầu, tức giận hét teen anh lên.

Cùng lúc đó, Tống Gia Diễn cũng bị Đinh Đinh hù dọa. Từ lúc bọn họ bắt đầu “sống chung với nhau” Đinh Đinh vẫn luôn gọi anh là “Tống Tống”, mà Tống Gia Diễn từ lúc đầu không thích cái tên này đã chuyển qua dần dần quen với nó. Vừa rồi bị Đinh Đinh gọi đầy đủ cả họ lẫn tên, thật đúng là có chút không thích ứng kịp.

Quay đầu lại liếc nhìn Nghiêm Nặc, Tống Gia Diễn khẽ nói: “Đinh Đinh, cô làm sao vậy?”

“Không biết! Tôi đang không vui! Lúc nhìn thấy cô gái này tôi vô cùng khó chịu! Tôi không thích cô ta tới đây!”

Bất đắc dĩ thở dài, Tống Gia Diễn cầm lấy cổ tay Nghiêm Nặc kéo cô ta ra ngoài cửa, nói: “Mặc kệ cô tới thành phố A làm gì, nói thật tôi không hoan nghênh cô.”

Mắt Nghiêm Nặc lập tức liền đỏ lên: “Tống Gia Diễn, em từ năm nhất đại học đã bắt đầu theo đuổi anh, chẳng lẽ anh đối với em một chút cảm giác cũng không có sao?! Em yêu anh nhiều năm như vậy, anh thích em một chút thì sẽ chết hả!!”

“Nghiêm Nặc, ngay từ đầu tôi đã nói rõ với cô, đàn ông ưu tú bên cạnh cô rất nhiều tại sao cô không nghĩ tới bọn họ? Cô biết rất rõ là chúng ta không có kết quả, tôi không hề có cảm giác với cô, người tôi thích cũng không phải cô.”

Lau nước mắt, Nghiêm Nặc không cam lòng mà tiếp tục hỏi: “Vậy thì anh thích ai? Chỉ cần anh chưa kết hôn thì em vẫn còn có cơ hội!”

Mở miệng nhưng Tống Gia Diễn lại không nói ra được một câu. Người anh thích sao, người anh thích là....

“Tống Tống! Anh nói đi chứ!” Đinh Đinh ở một bên gơ nắm đấm lên thúc giục.

“A Diễn, anh căn bản là không có thích người nào đúng không?” Nghiêm Nặc lộ ra vẻ mặt hài lòng, tự mình đem hành lý kéo vào trong phòng khách, “A Diễn, anh chưa từng ở chung với em sao lại biết em sẽ không phải là người anh thích chứ? Cho dù là ngủ ở sofa hay ngủ ở dưới đất thì tuần này em nhất định phải ở nơi này!”

Đinh Đinh không thể tin tưởng mắt nhìn về phía Nghiêm Nặc, lại quay đầu nhìn Tống Gia Diễn đang trầm tư: “Tống! Gia! Diễn!!! Anh không cho tôi coi GV, lại để phụ nữ đến sống chung? Lại còn là một cô gái vô cùng thích anh?!”

“... Nghiêm Nặc, tôi thích một người tên là Đường Đinh...”

Lần này, ngay người không chỉ có một.

17. Chương 17

Hello, cô ma nữ – Chương 17

“Nghiêm Nặc, người tôi thích tên là Đường Đinh.”

Lúc Nghiêm Nặc hỏi người anh thích là ai, cái tên đầu tiên xuất hiện trong đầu lại chính là Đường Đinh. Anh không biết từ lúc nào Đường Đinh đã chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng mình. Anh và cô chung sống rất dễ chịu, rất tự nhiên. Bọn họ có thể cùng nhau chơi game trên máy tính, cũng cùng nhau đi siêu thị mua đồ. Đinh Đinh phụ trách nấu cơm còn anh chịu trách nhiệm ăn, thỉnh thoảng đi mua một ít giấy tiền vàng mã, hương nến đến khu mộ cùng tế cho cô.

Mặc dù cô là một con ma, cô sẽ phải nhìn anh dần già đi, sẽ phải thấy anh chết đi, phụng dưỡng anh qua hết nửa đời sau. Bọn họ vĩnh viễn không thể trở thành vợ chồng, cũng không thể sống như các cặp vợ chồng khác, nhưng mà...

Anh thật sự thích Đường Đinh.

Về mặt của cô khi tức giận thì nhú mào lại, sẽ làm ra những hành động vô cùng ngốc nghếch... Sau khi anh đã xác định rõ tâm tư của mình những thứ đều ồ ạt hiện lên, tất cả đều là từng chút từng chút tích góp được qua mấy tháng chung sống với cô.

Thì ra, cái gọi là lâu ngày sinh tình cũng có thể xảy ra.

Đường Đinh ngây người mà nắm đấm đã quên buông ra, cô thực sự không thể tin được điều mình vừa nghe được. Cô chưa bao giờ nghĩ anh lại có cảm tình như vậy với mình. Cô nghĩ rằng, có thể lặng lẽ ở bên anh, vì anh làm việc là được rồi. Cô sẽ ở một bên, dùng cách của chính mình ở bên cạnh anh cho đến khi anh kết hôn.

Thế nhưng, ngày hôm nay tất cả đều thay đổi.

Có lẽ, chuyện tốt nhất ở đời đó chính là mình thích một người và người đó cũng thật sự thích mình.

“Em không tin!” Nghiêm Nặc biến sắc, giậm chân đi tới trước mặt Tống Gia Diễn, “Đường Đình là ai? Hai người quen biết thế nào? Cô ta đâu?”

Tống Gia Diễn liếc mắt về phía Đình Đình đang bay lơ lửng giữa không trung, nói lơ đãng: “Cô ấy hiện tại không phải là người cô muốn gặp là có thể gặp.”

“A Diễn!” Nghiêm Nặc nghi ngờ nói: “Không phải anh chỉ muốn tránh em mà tự mình bịa ra chuyện ấy chứ?”

“Đương nhiên không phải!” Tống Gia Diễn nhún vai, vẻ mặt thành thật: “Tôi chưa bao giờ đùa giỡn với những thứ như vậy.”

“Em...em mặc kệ! Dù sao em cũng đã định là phải ở đây rồi, anh đừng hòng đuổi em đi!”

Nhìn dáng vẻ Đình Đình muốn nói lại thôi, Tống Gia Diễn nhìn Nghiêm Nặc cười cười: “Tùy cô. Chỉ có điều, phòng sách và phòng ngủ tuyệt đối không được vào.”

Ngay sau đó anh đi vào phòng ngủ, Đình Đình cũng bay theo sau. Đóng cửa lại, để mình Nghiêm Nặc hờn dỗi tức giận đứng ngoài phòng khách.

“Tống Tống...” Đình Đình hơi ngượng ngùng theo sát sau lưng Tống Gia Diễn: “Anh vừa mới nói...”

Đình Đình xấu hổ Tống Gia Diễn chưa thấy bao giờ. Nhân lúc cô cúi đầu anh bỗng lại gần cô, chớp mũi anh cách mũi cô chưa tới một centimet: “Tôi mới nói gì, hử?”

“Anh vừa mới nói...Anh vừa mới nói...” Đình Đình chớp chớp mắt. Sau khi nhìn rõ ý trêu đùa trong mắt anh, lập tức lùi về sau một thước: “Anh trêu tôi?”

“Không có, không có.” Tống Gia Diễn khoát khoát tay: “Này, Đình Đình, anh đây, thích em, vậy còn em?”

“Hả?” Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy lại được người trong lòng tỏ tình hai lần, đương nhiên người được tỏ tình là Đường Đình đây rất bất ngờ.

Đình Đình lùi về phía sau một bước, Tống Gia Diễn lại tiến lên một bước: “Anh nói rồi, có phải em nên cho anh một câu trả lời hay không?”

Tống Gia Diễn... người này bình thường dường như cái gì cũng không quan tâm, nhưng thực ra một khi anh đã quyết định chuyện gì thì căn bản không ai có thể phá bỏ được. Tuy nhiên, anh không muốn ép buộc, tất cả mọi thứ đều phải tự nguyện. Nếu đối phương không muốn thì anh cũng không ép buộc, dù sao dưa hấu xanh cũng không ngọt.

Vì vậy, anh rất hy vọng có thể nhận được câu trả lời từ Đình Đình.

“Nhưng mà, tôi chỉ là ma...” Đình Đình lẩm bẩm.

“Người và ma khác biệt” điều này cô rất rõ. Những đôi nam nữ như thế này trên phim không phải thường có kết cục không tốt sao? Cô mãi mãi không thể cho anh một số thứ như những người khác. Bọn họ không thể nào giống như những đôi tình nhân khác, cùng nhau đi trên đường, nói chuyện với nhau trước mặt mọi người. Cô không muốn Tống Gia Diễn vì cô mà trong mắt người khác biến thành kẻ quái dị, không bình thường,...

“Anh không để ý. Em xem chúng ta ở chung mấy tháng nay không phải rất tốt sao? Nói không chừng ngày nào đó anh chết biến thành ma liền có thể ở bên em...”

“Tống Tống, có người nào lại tự đi nguyên rửa mình...” Nghe Tống Gia Diễn nói, Đình Đình chỉ chực khóc, hai mắt đỏ hoe: “Tống Tống, em thích anh, nhưng thật sự em không muốn hại anh. Anh còn bố mẹ, còn những thứ anh cần quan tâm. Nếu anh biến thành ma thì bọn họ phải làm sao bây giờ?”

“Không cần lo lắng!” Tống Gia Diễn cầm lấy tay Đường Đình: “Anh đùa thôi. Sao em lại tưởng thật. Em xem, anh có thể thấy ma, nói không chừng anh có cách để cho em trở lại làm người. Ngoan nào, tối nay anh dẫn em đi đánh boss, hành hạ đám Quần cộc nhé.”

Đình Đình nín khóc mỉm cười, cô gật đầu nói: “Được! Nhưng trước khi đánh Boss em muốn đuổi cái người tên Nghiêm Nặc kia đi. Anh không được cản em!”

Tổng Gia Diễn buông tay, chỉ về phía cửa mỉm cười: “Tùy ý em!”

Ban đêm, Nghiêm Nặc nằm trên sofa phòng khách lẩn qua lẩn lại. Cô chẳng qua chỉ nói đại mình ngủ ở sofa hay ngủ dưới đất đều được, không ngờ Tổng Gia Diễn thực sự không thương hoa tiếc ngọc để cô ngủ ở trên sofa. Nghiêm Nặc dựa vào ghế thở phì phì, miệng không ngừng cằn nhằn.

Đình Đình chống cằm lơ lửng bên cạnh đầu Nghiêm Nặc, cầm tóc mình phất qua phất lại cười hì hì, nói: “Cô nghĩ tôi nên chỉnh cô thế nào? Lúc nào cô mới chủ động rời khỏi đây?”

Con người đảo một vòng, Đình Đình hít sâu một hơi, chậm rãi đi đến bên cổ Nghiêm Nặc thổi.

“Sao lại lạnh vậy? Chẳng lẽ cửa sổ còn chưa đóng?” Nghiêm Nặc vén chăn mỏng lên, đi nhìn thử: “Đóng...”

Đình Đình cảm thấy cực kỳ thất bại, dứt khoát chọn cách vô tình đuổi khách trọ đi hồi trước. Cô cầm lên cái ly nhựa trên bàn trà, còn tinh nghịch lắc lắc lung tung.

Nghiêm Nặc nghi hoặc, vừa xoay người thì lại nhìn thấy một cái ly đang lơ lửng ở giữa không trung còn không ngừng di chuyển. Cô ta bị dọa sợ đến nổi hét to: “AAAAAAAAAAAAA!!!!!!!”

Sau đó sợ hãi chạy vọt vào phòng ngủ Tổng Gia Diễn.

Trông thấy toàn bộ động tác của Nghiêm Nặc, Đình Đình tức giận ném cái ly đi, không nhìn được mắng một câu: “Khốn kiếp!”

“A Diễn, A Diễn, có ma...có ma đó!!”

Đang nằm trên giường dự định nghe làm trò, Tổng Gia Diễn bỗng nhiên bị Nghiêm Nặc nhảy một phát vào lòng, thiếu chút nữa không thở nổi.

“Khụ...Khụ...Nghiêm Nặc, cô làm cái gì vậy?”

“A Diễn, cái ly...cái ly...bay giữa không trung, còn bay qua bay lại. Làm em sợ muốn chết! Có ma, có ma đó!”

Tổng Gia Diễn cố gắng đẩy Nghiêm Nặc đang bám chặt tay mình ra, Đình Đình đứng ở cuối giường chống thắt lưng tức giận nhìn.

“Nghiêm...Nghiêm Nặc, cô mau buông ra!”

“A Diễn, em rất sợ...”

Tổng Gia Diễn ngược mắt lên trời: “Cô còn không buông ra, ma sẽ đè lên người cô.”

“A!!” Nghiêm Nặc chột bắn người xuống, té xuống đất, cô ta ôm đầu hét to: “Không được tới!!!!”

“....”

Sáng sớm hôm sau, Tổng Gia Diễn với đôi mắt gấu mèo nhìn theo Nghiêm Nặc sắc mặt tái nhợt được người nhà sợ hãi mang về.

Đình Đình hài lòng vỗ vỗ vai Tổng Gia Diễn nói: “Ha ha, em lần đầu tiên cảm thấy cảm giác làm ma rất tốt.”

18. Chương 18

Hello, cô ma nữ – Chương 18

Nghiêm Nặc rời đi, trong căn hộ tầng ba tòa nhà B2 đường Vô Thường lại khôi phục lại cuộc sống sinh hoạt bình thường.

Mấy ngày qua trời mưa liên tục khiến Tổng Gia Diễn phải thay quần áo thành áo tay dài có mũ trùm đầu. Mùa hè nóng bức đã từ từ giảm bớt, gió nhẹ thổi tới mang lại cảm giác mát lạnh. Sau cơn mưa không khí

tươi mát, mặt đất còn chưa khô, trên các phiến lá đọng lại vài giọt nước, làm cho lòng người cảm giác khoan khoái vô cùng.

“Đình Đình, em muốn xem phim gì?” Tống Gia Diễn mang tai nghe bluetooth, lười nhác đứng bên cạnh tấm biển rỉ sét loang lổ, cầm trong tay hình như là một tập quảng cáo gì đó.

Đình Đình bay lên phía trên tấm biển hiệu, tỉ mỉ nhìn từng cái tên: “Tống Tống, anh có biết đi đến rạp chiếu phim Tân Tân như thế nào không?”

“Ở đây có viết địa chỉ, hình như là ở đường 26 cửa Bắc thì xuống.” Tống Gia Diễn giơ tay đếm, ở hàng thứ ba đếm ngược lại ở bên phải tìm được biển hiệu đường 26, tiếp tục nói: “Phải dừng lại đây điểm.”

Đình Đình từ trên đi xuống, bay đến bên cạnh Tống Gia Diễn, ngón tay chỉ vào tập quảng cáo trên tay anh: “Mở ra cho em xem một chút bên trong có phim gì.”

“Tống Tống, anh muốn xem phim kinh dị sao?” Đình Đình chỉ vào một bộ phim có áp-phích là hình ma quỷ đầm máu nói.

Tống Gia Diễn nhìn tấm áp-phích, lại nghiêng đầu nhìn Đình Đình: “Xem phim kinh dị không bằng em nữa đêm làm anh sợ tới hốt hoảng đầu.”

Lật qua một trang, đến phần các phim nước ngoài, Tống Gia Diễn nói tiếp: “Đình Đình, xem ‘Harry Potter và Bảo bối tử thần’ không?”

“... = = anh nói cái gì em cũng đều không biết, anh để cho em quyết định được à?”

“Được rồi, quyết định vậy đi!” Tống Gia Diễn đóng lại tập quảng cáo, gõ nhịp kết luận: “Vậy xem cái này!”

“...” Đình Đình bĩu môi một cái, “Vậy anh về sau phải cho em xem phim nhiều hơn.”

“Không thành vấn đề.”

Tuyến đường 26 không có nhiều người, đến cửa Bắc thì xuống xe, vừa nhìn là có thể thấy tấm biển hiệu của rạp chiếu phim Tân Tân cách đó không xa.

Bên trên rạp chiếu phim dán đầy tấm áp-phích của rất nhiều phim, trước cửa bán vé có vài người đang đứng tùm nham tùm ba. Tống Gia Diễn nhìn chằm chằm bằng thời gian, dự định sau buổi chiếu mới xem. Bởi vì đã lâu chưa đi xem phim nên Tống Gia Diễn bị yêu cầu phải mua một bộ mắt kính 3D.

Cầm bóng ngô và ly lớn Coca, Tống Gia Diễn đi tới cửa trước sảnh rạp chiếu phim. Bên trong toàn là cặp đôi hoặc là một nhóm người, điều này làm cho Tống Gia Diễn trong mắt người khác có vẻ như rất nổi bật. Thậm chí có các cô gái còn chỉ vào anh to to nhỏ nhỏ nói gì đó, trên mặt lộ vẻ cười.

Đình Đình nhìn nhìn bốn phía, chợt ôm lấy cổ Tống Gia Diễn: “Tống Tống, góc kia có mấy nữ sinh đang nhìn anh!”

Tống Gia Diễn lấy điện thoại di động ra, nói: “Vậy thì để cho bọn họ nhìn đi!”

“Anh chờ đấy!” Đình Đình trừng mắt nhìn anh một cái, bay tới đám nữ sinh, chưa tới mấy phút đã trở lại: “Tống Tống, họ nói muốn xin số điện thoại của anh, nói anh rất đẹp trai.”

Thấy Đình Đình có vẻ buồn buồn, Tống Gia Diễn cảm thấy buồn cười, muốn đưa tay vuốt tóc cô nhưng lo ngại mọi người xung quanh, chỉ có thể nói chuyện qua điện thoại: “Đình Đình, không nên ghen nha!”

“Em không có....ghen...” Đình Đình rũ đầu xuống: “Chẳng qua là cảm thấy....khó chịu.”

Tống Gia Diễn dừng lại định nói gì đó thì phòng chiếu phim đã mở cửa, anh chỉ có thể theo dòng người cùng đi vào.

Chỗ ngồi được sắp xếp sẵn là phần giữa phía sau. Hình như rất nhiều người đến xem phim, hai chỗ ngồi bên cạnh Tống Gia Diễn đều đã có người ngồi. Vì vậy anh lấy điện thoại di động bấm vài chữ, ý bảo Đình Đình ngồi trên đùi anh.

Không gian xung quanh bỗng chốc tối lại, trên màn hình không còn là quảng cáo nữa, ánh sáng nhấp nháy làm cho Tống Gia Diễn không nhìn rõ biểu cảm trên mặt Đình Đình.

Đinh Đinh đỏ mặt nghiêng người nhẹ nhàng tựa vào trong ngực Tống Gia Diễn, hai tay vòng lấy cánh tay anh, chớp mũi là mùi dầu tắm hương chanh thơm mát. Đường như đã rất lâu rồi cô chưa cảm nhận được cảm giác ấm áp như thế này.

Tống Gia Diễn đưa tay nâng người Đường Đinh lên. Trong bóng tối của rạp chiếu phim, mọi người căn bản không thể nhìn thấy dáng vẻ mặt tự nhiên của anh. Anh nhìn lên màn ảnh thấy xuất hiện nhóm ba người nhà Gryffindor, khẽ cười.

“Tống Tống, em thích anh...”

Thực sự, càng ngày càng thích, càng ngày càng không muốn rời. Nếu cô không phải là một con ma, nếu có thể tiếp tục như vậy thì tốt biết bao.

Phim chiếu xong, ném rác vào thùng rồi đứng lẳng lặng hồi lâu ở cửa rạp chiếu phim, Tống Gia Diễn nhìn người đi trên khu phố buôn bán sầm uất, cào tóc nói: “Đinh Đinh, tiếp theo em muốn đi đâu?”

Đinh Đinh ngượng ngùng cầm tay anh, nói: “Tống Tống, đây gọi là hẹn hò sao?”

“Đương nhiên.” Tống Gia Diễn nhắc chân đi tới tiệm Pizza Hut đối diện: “Chúng ta đi ăn pizza.”

“Nhưng mà...” Đinh Đinh muốn nói lại thôi.

Tống Gia Diễn vỗ về cười một tiếng, “Chúng ta mua về ăn. Anh ăn một phần, đốt cho em một phần.”

Đinh Đinh từng nghĩ mình sẽ không gặp lại Nhiếp Phàn và Phương Á Hi nữa, nhưng ai ngờ bọn họ lại đang đứng trước cửa nhà hàng cao cấp mà đối diện bọn họ còn có một đôi nam nữ.

“Đinh Đinh, làm sao vậy?” Tống Gia Diễn theo tầm mắt của cô cũng nhìn thấy bọn họ: “Là bọn họ. “

“Tống Tống.” Đinh Đinh giật nhẹ tay áo anh, chỉ vào cô gái đứng đối diện Phương Á Hi, loáng thoáng có thể nhìn thấy gò má của cô ấy: “Còn nhớ chợ đêm ngày đó em nói nhìn thấy một người rất quen không? Chính là cô ấy, chính là cô gái đứng đối diện Phương Á Hi.”

Đinh Đinh không tự chủ được bay sát lại phía bọn họ, muốn biết bọn họ đang nói về cái gì. Thấy Đinh Đinh như vậy, Tống Gia Diễn cũng chỉ biết đi theo cô, tìm một góc khuất một chút ẩn nấp.

“Nhiếp Phàn, anh vẫn còn ở chung một chỗ với tiện nhân này sao?” Cô gái khinh miệt nhìn hai người đối diện, chớp mắt cười chăm chọc một tiếng: “Cũng đúng! Anh cũng chỉ có thể xứng với loại phụ nữ này.”

“Tô Tử Tiêu, miệng cô không thể nào sạch sẽ một chút sao!” Phương Á Hi quả nhiên bị chọc giận.

“Phương Á Hi, ở đây không có chỗ cho cô nói chuyện! Chuyện của Đường Đinh tôi vẫn còn nhớ rất rõ đấy! Đừng tưởng rằng có cảnh sát chứng minh mà có thể phủi sạch để thoát thân. Cô đã làm chuyện gì cô tự biết. Làm chuyện trái với lương tâm sớm muộn gì cũng bị báo ứng!”

Người đàn ông bên cạnh Tô Tử Tiêu vỗ vỗ vai cô: “Được rồi, được rồi, không nói nữa, chúng ta đi...”

Cô ấy giẫy ra khỏi tay của người đàn ông đang đặt trên vai mình, chỉ vào Phương Á Hi: “Phương Á Hi, tôi cho cô biết, Đường Đinh mới mất hơn một năm, trước tôi nghĩ không muốn chọc cho cậu ấy không thể yên nghĩ nên mới không tìm đến cô gây phiền phức. Hôm nay cho tôi gặp được cô, sau này có gì thì cô tự mà chịu! Còn anh nữa, Nhiếp Phàn, chúng ta là bạn bè bao nhiêu năm, đừng trách tôi không có nhắc nhở anh. Đường Đinh chết cũng không phải đơn giản là tự sát như vậy!”

“Chỉ có phụ nữ mới có thể nhìn ra ai thực sự là kỹ nữ.”

Để lại những lời này, Tô Tử Tiêu nhìn Phương Á Hi, sau đó mới xoay người rời đi.

“Tống Tống, Tô Tử Tiêu, cô ấy là bạn thân của em khi còn sống sao?”

19. Chương 19

Hello, cô ma nữ – Chương 19

Tô Tử Tiêu là một phụ nữ mạnh mẽ. Gia phong nghiêm cẩn, cuộc sống tương đối sung túc khiến cô có dũng khí nghỉ học vào năm thứ hai đại học, cũng bởi vì giận dữ chuyện tình một đêm khiến cô mang thai. Cô không để ý mọi người phản đối mà kiên quyết sinh đứa bé ra, cho dù ngay cả tên cha ruột của đứa bé là gì cũng không biết. Cô dùng tuổi trẻ gây dựng sự nghiệp ươm, không muốn dựa vào đàn ông, càng không muốn phụ thuộc vào đàn ông.

Theo như lời cô ấy thì—— tôi hiện tại có xe, có nghề nghiệp, có con, còn muốn đàn ông làm gì?

Vì vậy, một Tô Tử Tiêu như thế có thể đe dọa Phương Á Hi ngay tại ngoài đường phố, cũng có thể ôm đứa bé ba tuổi đứng trước cửa căn hộ số 3 tòa nhà B2 đường Vô Thường, chủ nhà là Tống Gia Diễn.

“Này, có thể cho tôi vào thấp nén hương được không?”

Đây là lần đầu tiên Tống Gia Diễn nhìn thấy Tô Tử Tiêu ở khoảng cách gần như thế này. Lần đầu tiên chỉ là một hình bóng, còn lần thứ hai thì lại chỉ là một gò má không rõ.

Tô Tử Tiêu là một mỹ nữ Giang Nam thanh tú tháo vát, nhưng tính khí tuyệt đối khí phách ngang ngược.

Tống Gia Diễn cứ đứng ngây người ở trước cửa như vậy, tay vẫn còn nắm chốt cửa. Mãi đến khi Đinh Đinh bay tới chọc vào lưng anh thì anh mới lắp bắp nói: “Thấp...thấp hương?”

“Bên trong có thứ tôi cần làm mà anh chỉ cần cho tôi đi vào trong, đứng trước cửa sổ trong phòng khách là được.” Tô Tử Tiêu giơ lên một túi nylon, một chân bước qua ngưỡng cửa, còn đứa bé giao cho Tống Gia Diễn, “Anh Tống, phiền anh trông con tôi một lát. Tôi chỉ vào thấp nén hương ột người bạn một lát thôi. Sẽ rất nhanh!”

“Không... Không phải... Tôi...” Tống Gia Diễn luống cuống tay chân ôm lấy bé con, vừa quay đầu thì thấy Tô Tử Tiêu đang kinh ngạc chỉ vào bài vị trong hộc tủ.

“Anh biết Đường Đinh?!”

Tống Gia Diễn thận trọng ngồi đối diện Tô Tử Tiêu, Đinh Đinh ghé vào bên cạnh bàn trà, mắt lấp lánh nhìn cô bạn thân trong truyền thuyết.

“Anh nói anh tên là Tống Gia Diễn, từ thành phố C tới?”

Tống Gia Diễn gật đầu, bộ dáng giống như là gặp mẹ vợ, ho nhẹ một tiếng, anh nói: “Tôi và Đinh Đinh quen biết trong một trường hợp tương đối đặc biệt, chúng tôi...”

“Không phải là ở trong quán rượu chứ?” Tô Tử Tiêu chen vào, đáy mắt hiện lục phát sáng: “Đường Đinh Đinh cuối cùng khi còn sống cũng làm đúng được một việc, cho Nhiếp Phàn đội mũ xanh. Rất tốt!!!!”

Tống Gia Diễn trợn mắt, vội xua tay: “Cô hiểu lắm...hiểu lắm rồi. Chúng tôi không có... Chúng tôi là quan hệ bạn bè bình thường...”

“...” Im lặng vài giây, Tô Tử Tiêu sờ sờ đầu gối, thở dài nói: “Bây giờ còn nói những thứ này làm gì nữa chứ, người đã không còn...”

Tô Tử Tiêu thấp hương trước bài vị Đường Đinh, sau đó cô nhận con mình từ trong ngực Tống Gia Diễn rồi nói: “Đường Đinh trước khi chết có gọi điện cho tôi. Khi đó chúng tôi đang ở nước ngoài. Lúc trở về cũng chỉ có thể nhìn thi hài cậu ấy lần cuối.”

Tống Gia Diễn cả kinh: “Cô nói cái gì?”

“Cậu ấy khi đó chắc hẳn uống rất nhiều rượu, trong miệng lảm bảm nói cái gì đó không rõ lắm. Tôi chỉ nhớ cậu ấy nói Nhiếp Phàn và Phương Á Hi ở bên nhau, Phương Á Hi còn mang thai, nói trong lòng cậu ấy rất khó chịu. Tôi mới nghĩ để cho cậu ấy uống say cũng tốt, thời gian đau khổ sẽ ngắn hơn một chút, ai ngờ cậu ấy chết như vậy...”

“Tôi hiểu Đường Đinh rất rõ, chỉ một chút cảm mạo thôi cũng sẽ đi bệnh viện hỏi bác sĩ tùm lum, người sợ chết như vậy làm sao có thể nghĩ đến tự tử chứ? Ai biết được có phải người nào thừa lúc cậu ấy uống say rồi đẩy cậu ấy xuống hay không? Còn con tiện nhân Phương Á Hi kia, cô ta nhớ thương Nhiếp Phàn cũng

không phải là ngày một ngày hai. Tôi đã bao nhiêu lần cả ngoài mặt hay ngấm ngấm cảnh báo Đường Đình, nhưng đồ ngốc kia vẫn cứ không nghe!”

“Cảnh sát lại khẳng định cái chết của Đường Đình không có liên quan gì đến bọn họ, tôi còn biết nói thế nào. Thời gian trước bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, cũng không nghĩ đi tìm Phương Á Hi nói chuyện. Giờ thì tốt rồi, mọi chuyện cũng đã thu xếp được ổn thỏa. Đường Đình Đình có anh mỗi ngày hương khói cho nó, tôi thì sẽ nhận trách nhiệm đi bồi xấu Phương Á Hi và Nhiếp Phàn!” Tô Tử Tiêu hưng phấn siết tay lại, đáng vẻ không đạt được mục đích đến chết cũng không bỏ qua.

“Cô...cô bình tình một chút.” Tống Gia Diễn đầu đầy vạch đen: “Nhiếp Phàn dù sao cũng là luật sư...”

“Anh ta? Tôi không sợ. Chuyện của anh ta và Đường Đình không nói cho ông bên nhà biết là đã nể mặt anh ta lắm rồi. Nếu anh ta có gan tố cáo tôi, đến lúc đó nhìn xem ai mới là người thân bại danh liệt!”

Đình Đình ôm cổ Tống Gia Diễn, nghe lời Tô Tử Tiêu nói, cô vẫn cho là trên thế giới này ngoài anh ra sẽ không còn ai để ý đến mình nữa, không ngờ vẫn còn có cô ấy. Mặc dù cô không nhớ, trong suy nghĩ cũng chưa từng gặp qua cô ấy, thế nhưng Đình Đình lại không tự chủ muốn thân thiết với cô ấy, muốn nói chuyện với cô ấy.

Muốn biết số điện thoại của Tô Tử Tiêu, sau khi nhìn cô ôm con gái đi về, Đình Đình mới rồi rảo nhìn Tống Gia Diễn nói: “Tống Tống, thì ra Phương Á Hi đã có thai? Vậy con của cô ta không phải bây giờ cũng được một tuổi rồi sao?”

“Em xác định cô ta hiện tại có con?” Tống Gia Diễn nhớ lại cảnh tượng gặp mặt Phương Á Hi trước kia: “Anh luôn cảm thấy chuyện cô ta có thai chỉ là giả, có lẽ là muốn kích động em chia tay, nói không chừng Nhiếp Phàn cũng không biết gì.”

Đình Đình phồng mặt lên, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ cô ta gạt em chuyện mình mang thai, sau đó em đau lòng mà uống rất nhiều rượu, rồi chết?!”

“Em mới chuyện có cần lược bỏ nhiều như vậy không? Giữa ‘Uống rất nhiều rượu’ cùng ‘Đã chết’ còn rất nhiều sự việc xảy ra? Đừng nói với anh là em uống rượu đến chết, cái chết này cũng thật gượng ép!”

Đình Đình ủ rũ: “Tống Tống, nếu như em chết như vậy, anh cũng không thể ghét bỏ em!”

Từ khi phát hiện Tống Gia Diễn ở trong căn hộ của Đường Đình khi còn sống, lại quen biết Đường Đình, Tô Tử Tiêu thường xuyên đến, mặc dù chữ ‘thường’ này có vẻ hơi xa.

Một buổi chiều mát mẻ, Tống Gia Diễn đang che mặt chơi đùa cùng cô bé Tô Manh, anh không tài nào nghĩ ra việc giống như mẹ thì tính cách dưỡng thành như thế nào. Chẳng lẽ cô ấy không biết tên bố đứa bé?

Đình Đình dựa vào vai Tống Gia Diễn, nhìn Tô Manh nhất thời rầu rĩ một phen, “Tống Tống, em cũng muốn có con.”

Vừa đúng lúc Tô Tử Tiêu cầm điện thoại ra ban công nói chuyện, thấy người đi ra xa, Tống Gia Diễn mới giật mình quay đầu lại, thấp giọng quát: “Mẹ nhà người ta cũng đang ở đây! Không được đòi những cái không có. Tô Manh lại đáng yêu thế này cũng không thể đem biến thành ma được đâu!”

Đình Đình sững sốt một chút, nhìn lại Tống Gia Diễn cau mày, lại nhìn đến biểu tình bình tĩnh của Tô Manh, mới phát hiện lời của cô bị hiểu lầm, “Tống Tống, em không phải là...”

Giải thích còn chưa xong, ngoài ban công chợt truyền đến một trận sư tử rống.

“Nhiếp Phàn anh bị tiểu tam mê mẩn đến tâm thần phân liệt rồi hả?! Bà đây muốn chinh cô ta thì làm sao? Người phụ nữ của anh? Người phụ nữ của anh thì làm thế nào? Trước đây, lúc cô ta ăn hiếp Đình Đình, anh có đứng ra bảo vệ cô ấy sao?”

“Nói tôi không đứng đắn? Không phải Phương Á Hi nói cô ta mang thai sao? Đứa bé đâu? Chẳng lẽ gặp báo ứng rồi?”

“Anh không biết?! Anh bảo tôi nói láo?! Tôi thề vào. Nói anh bị phân liệt đúng là không sai. Tôi có nói nữa cũng chẳng ích lợi gì. Đình Đình trước khi chết gọi điện cho tôi nói Phương Á Hi mang thai... Không

thể? Không thể em gái anh! Con mẹ nó, anh tự mình đi mà hỏi rõ, hỏi cô ta nói gì trước mặt Đường Đình! Tôi còn cho là anh biết chứ, thì ra anh là một thằng ngu ngốc, cái gì cũng không biết.”

“... Bị phụ nữ trêu đùa cũng đáng. Đáng đời! Đình Đình tốt như vậy không biết trân trọng, hết lần này tới lần khác muốn ở bên cạnh con tiện nhân kia! Con mẹ nó, sau này đừng có mà lấy lý do này gọi điện cho tôi nữa, coi chừng tôi nói tất cả mọi chuyện cho bố anh biết. Muốn cho anh mặt mũi còn không biết xấu hổ.”

Tổng Gia Diễn cùng Đình Đình ngồi dưới đất, ngẩng đầu ngưỡng mộ nhìn Tô Tử Tiêu hiên ngang từ ban công đi đến.

Cô gái này quả nhiên là dùng để cúng bái mà.

Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15
Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06
Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

20. Chương 20

Hello, cô ma nữ – Chương 20

Thời gian gần đây tâm trạng Phương Á Hi rất bức bối. Công việc không được thuận lợi, dường như có người ở sau lưng ngấm ngấm hãm hại cô ta, biết rõ chắc chắn đây là trò quỷ của Tô Tử Tiêu nhưng hết lần này tới lần khác lại không tìm được bằng chứng chứng minh. Tuy nhiên, sau khi nói chuyện với Nhiếp Phần khoảng hơn một tiếng, anh lại nổi giận đùng đùng đứng trước cửa nhà cô.

“Phương Á Hi, tôi muốn cô thành thật nói cho tôi biết, ngày Đường Đình qua đời có phải cô đã tởm cô ấy không?”

“Anh nói gì?” Phương Á Hi kinh ngạc lùi về phía sau một bước: “Ai...ai nói cho anh là ngày đó em đi tìm cô ấy?”

“Là Tô Tử Tiêu! Cô ấy nói ngay đó Đường Đình có gọi điện chóc ho cô ấy, cô ấy còn nói cô mang thai!” Nhiếp Phần chợt bắt lấy cánh tay Phương Á Hi rồi siết chặt, nhìn về phía bụng cô ta rồi lại nhìn đến vẻ mặt kinh hoảng kia: “Cô nói dối Đường Đình là cô mang thai con của tôi phải không? Nói dối là chúng ta sẽ kết hôn? Thậm chí cô còn lừa gạt cô ấy đi nhảy lầu tự sát?”

“Em không có, em không có!!” Mặt Phương Á Hi trắng bệch, ra sức lắc đầu: “Tô... Tô Tử Tiêu nói láo, cô ta nói láo! Cô ta...cô ta muốn hãm hại em...”

“Tại sao cô ấy phải nói láo? Tại sao cô ấy phải hãm hại cô? Làm như vậy đối với cô ấy có ích lợi gì?”

Ích lợi của Tô Tử Tiêu không phải đã quá rõ rồi sao? Mục đích của cô ta đã được thực hiện. Cô ta chỉ mong sao anh rời khỏi em, mong sao em trở thành chuột chạy qua đường, chỉ mong sao em chết đi chôn theo Đường Đình... Bây giờ anh ở đây chất vấn em, giận em, chỉ vì trước khi Đường Đình chết em đến tìm cô ta. Còn khẳng định cái chết của cô ta là do em gây ra? Nếu như Đường Đình quan trọng với anh như vậy thì tại sao lúc trước còn muốn bên cạnh em? Đừng nên đổ hết tội lỗi lên người phụ nữ, đàn ông không qua nổi mê hoặc hoặc bị kích thích hoàn toàn không có tư cách chỉ trích như vậy!

Phương Á Hi hất tay của Nhiếp Phần ra, nở nụ cười tự giễu, “Đúng vậy! Tô Tử Tiêu nói đúng, anh nói cũng không sai. Đêm hôm Đường Đình chết, em thực sự có đi tìm cô ta. Em nói với cô ta rằng em và anh đã lên giường với nhau; em có thai và chúng ta phải kết hôn... Thế nhưng, Đường Đình tuyệt đối không phải là do em đẩy xuống. Lúc em đi cô ta vẫn còn sống. Nếu cô ta vì những lời này mà nghĩ quẩn trong lòng muốn tự sát thì cũng chỉ có thể trách khả năng chịu đựng của cô ta quá kém.”

“Nhiếp Phần, anh đừng quên rằng, bên pháp y giám định thời gian tử vong là lúc hai chúng ta đang ngồi ở quán bar. Em cũng không thể phân thân để đi giết người.”

“Cô...cô cần gì chứ?” Nhiếp Phần nóng nảy vò vò tóc: “Tôi đã từng cản cô đi tìm Đường Đình nói ra chuyện của hai chúng ta. Cô ấy nguyện ý chia tay, còn tỏ ý chúc mừng. Cô vì sao còn đi tìm cô ấy nói những lời đó, cô nhất định phải tuyệt tình như vậy sao?”

“Em cho rằng cô ấy cùng lắm thì sẽ rời khỏi thành phố A. Ai biết được cô ta sẽ tự tử...” Phương Á Hi chậm rãi nói.

“Á Hi!” Nhiếp Phàn thở thật sâu, nói: “Anh nghĩ chúng ta phải xa nhau một thời gian. Anh muốn suy nghĩ thật kỹ...”

Nhìn cửa thang máy chậm rãi đóng lại, khuôn mặt Nhiếp Phàn dần biến mất sau cánh cửa, Phương Á Hi dựa vào vách tường bỗng chốc ngồi bệt trên sàn nhà.

Bên ngoài là ánh mặt trời rực rỡ mà lòng cô lại như tro tàn, tay chân lạnh buốt.

Chuyện sợ nhất cuối cùng vẫn xảy ra, những chuyện cô làm đều hóa thành tro bụi, cái gì cũng uổng phí.

Tổng Gia Diễn vừa mới tiễn mẹ con Tô Tử Tiêu ra khỏi cửa thì nhận được một cú điện thoại từ một người khiến anh rất ngạc nhiên. Anh cho rằng cả đời này cũng sẽ không nói chuyện với Nhiếp Phàn nữa chứ.

“Luật sư Nhiếp, xin hỏi có chuyện gì không?”

“Tôi chỉ muốn báo cho anh biết một chút...Trước khi Đường Đình chết, Á Hi có đến tìm cô ấy, nói một số lời bịa đặt không nên nó...Nhưng xin anh đừng nghĩ là cô ấy đã đẩy Đường Đình xuống. Mặc dù có thể sau khi nghe xong mới...”

Tổng Gia Diễn yên lặng, sau khi nghe xong lại cười: “Luật sư Nhiếp, anh cũng quá buồn cười rồi. Nói cho cùng cũng là luật sư, anh không biết xúi người khác tự tử là phạm pháp sao? Pháp luật tuy không có quy định rõ ràng, nhưng chỉ cần có chứng cứ, hoàn toàn có thể tố cáo Phương Á Hi cố ý giết người.”

“Cô ấy đã biết sai rồi!”

“Một câu biết sai là có thể cứu được một mạng người? Vậy lời của cô ta cũng thật quý báu!”

“Vậy anh muốn thế nào?”

Tổng Gia Diễn đưa mắt sang nhìn Đình Đình đang bay ở một bên, chạm lên gò má cô, ánh mắt ảm áp: “Tôi muốn Phương Á Hi đứng trước mộ phần của Đường Đình trực tiếp xin lỗi, tự mình thú nhận lỗi lầm...”

“Nhiếp Phàn, có thể anh là người rất có trách nhiệm, nhưng mà anh đã chọn sai người yêu rồi.”

Thời gian ước hẹn là ba ngày sau. Đó là một ngày trời đầy mây, những đám mây nặng nề như muốn sập xuống, trên thềm đá trong khu mộ gần đường Vô Thường, từng chiếc lá vàng khô rơi xuống.

Thì ra đã vào cuối thu.

Tổng Gia Diễn mặc một bộ âu phục màu đậm, áo sơ mi mở hai ba cúc, không đeo caravat, rất có phong thái côn đồ thanh tao. Đình Đình cũng đổi một bộ đồ mới, sửa sang lại vẻ ngoài lôi thôi của mình ngày trước – theo như cách nói của Tổng Gia Diễn.

“Tốt xấu gì cũng là người gián tiếp hại em chết tới cùng tề. Dù sao cũng phải ăn mặc cho đẹp một chút, cho dù bọn họ không thể nhìn thấy.”

Tô Tử Tiêu ôm Tô Manh cũng đứng cạnh Tổng Gia Diễn, trên mặt đều là nụ cười ý vị sâu xa. Trong tầm mắt thấy được bóng dáng một chiếc xe quen thuộc, vỗ vỗ vai Tổng Gia Diễn, thở dài nói: “Anh làm tốt lắm! Đáng tin hơn Nhiếp Phàn kia nhiều!”

Có hai người từ trên xe xuống, Phương Á Hi đeo kính mát đi theo phía sau Nhiếp Phàn, bầu không khí giữa hai bên cũng không phải là hòa hợp như vậy.

Dừng chân trước bia mộ Đình Đình, Phương Á Hi tháo kính mát xuống, khuôn mặt xinh đẹp cho dù có trang điểm giảo cơ nào cũng khó có thể che được vẻ tiêu tụy, tái nhợt.

Cô ta đứng lặng người như vậy, nhìn vào tấm hình đen trắng Đình Đình đang cười rất tươi, không nói được một câu. Trước đây, bọn họ đã từng là chị em, đã từng là bạn bè thân thiết không có chuyện gì mà không nói cho nhau, nhưng cuối cùng cái chết của cô ấy cũng là do cô hại. Một khi đoạn tình cảm trong sáng liên quan đến tình yêu, ham muốn cá nhân, lợi ích thì liền biến thành không còn trong sáng, đáng tin cậy được nữa.

“Đường Đình, xin lỗi...”

Trước đây tôi đoạt tất cả mọi thứ của cô, giờ đây cũng đã mất đi tất cả. Hôm nay thiếu nợ cô, cũng chỉ còn lại cái mạng.

Kỳ thực Đường Đình không hề quan sát kỹ Phương Á Hi, giờ nhìn cô ta đứng trước mộ phần của mình, có chút xúc động. Cô là một con ma mất đi ký ức, lúc trước cũng căm ghét cô ta. Khi nghe thấy cô ta nói lời xin lỗi, tất cả đều biến mất, vướng mắc tích tụ bấy lâu cũng đều không thấy. Nếu như cô ta nói có nỗi khổ, cô sẽ tin.

Đình Đình ôm chầm lấy cổ Tống Gia Diễn, tựa vào vai anh, hưởng thụ giờ khắc dịu dàng duy nhất này. Chậm rãi nhắm mắt lại, lại chợt cảm thấy từng cơn choáng váng, dường như có một cơn lốc xoáy đang đánh thẳng về phía cô, đủ loại hình ảnh lóe sáng nhồi nhét vào trong đầu, xa lạ mà lại quen thuộc.

Đây là ký ức thuộc về cô, cô vốn đã mất đi ký ức.

“Tống Tống, rốt cuộc em đã biết mình chết như thế nào rồi!”

Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14
Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05
Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

21. Chương 21

Hello, cô ma nữ – Chương 21

Anh lựa năm tháng cô ngây thơ nhất mà xen vào cuộc sống của cô, khi đó cô chưa biết gì về tình yêu, không biết những lời ngọt ngào, càng không biết cái gì gọi là lãng mạn. Khi có một người ở bên cạnh che chở, có thể làm cho cô vui, có thể bảo vệ cô, cô liền dễ dàng rơi vào, đoạn nghiệt duyên này bắt đầu từ tám năm trước.

Theo ba Đường thẳng chúc, Đường Đình từ vùng nông thôn xa xôi lên thành phố A, ở trong một khu chung cư, bên trong có rất nhiều đứa bé xấp xỉ tuổi cô, ví dụ như Tô Tử Tiêu và Nhiếp Phàn lớn hơn cô hai tuổi.

Một năm kia, Đường Đình vừa mới chuẩn bị lên sơ nhị, mười bốn tuổi.

Nhà Tô Tử Tiêu ngay bên cạnh nhà Đường Đình, nên hai người làm quen rất nhanh, chỉ mất hai ba ngày. Sau đó, Tô Tử Tiêu cũng giới thiệu Nhiếp Phàn cho Đường Đình.

Nhiếp Phàn và Tô Tử Tiêu đều học trường hạng nhất của thành phố A, nếu như Đường Đình thi được thành tích xuất sắc cũng có thể trực tiếp đi vào trong đó học. Hiện tại ba người đều học chung trường, chẳng qua chỉ khác lớp học mà thôi.

Ba năm chung sống cùng nhau, chẳng biết từ lúc nào tình cảm giữa Nhiếp Phàn và Đường Đình cũng dần dần thay đổi. Nhiếp Phàn thường mua đồ ăn sáng cho cô, dặn cô mang ô khi ra khỏi nhà, còn mang cặp sách giúp cô. Vào cuối tuần, hai người còn gạt Tô Tử Tiêu đi hẹn hò, xem phim, dạo phố hay ăn bữa tối trong ánh nến giản dị.

Có lẽ mùa hè năm Nhiếp Phàn chuẩn bị lên đại học là khoảng thời gian vui vẻ nhất của bọn họ. Hai người thông báo quan hệ của mình cho cha mẹ hai bên cùng Tô Tử Tiêu biết. Gần như tất cả mọi người đều có thái độ vui mừng, còn Tô Tử Tiêu sau này cũng đã chấp nhận, mặc dù cô vẫn luôn cho rằng Nhiếp Phàn không phải là người phù hợp nhất với Đường Đình.

Nhiếp Phàn và Tô Tử Tiêu cùng học chung một trường đại học. Nếu Đường Đình muốn gặp bọn họ cũng rất thuận tiện, chỉ cần khoảng một giờ ngồi xe là tới. Chỉ có điều, hiện giờ Đường Đình đã học lớp mười một nên cô phải tập trung toàn bộ tinh thần vào việc học thì mới có thể thi đỗ vào trường của Nhiếp Phàn.

Hai năm nói dài cũng không phải dài, mà nói ngắn cũng không ngắn lắm. Ngoại trừ kỳ nghỉ đông và kỳ nghỉ hè, bọn họ chỉ có thể liên lạc qua điện thoại hoặc QQ, thỉnh thoảng Tô Tử Tiêu cũng báo cáo tình hình gần đây của Nhiếp Phàn cho cô. Nhưng dù sao Đường Đình cũng không ở bên cạnh Nhiếp Phàn, vì thế cô

không biết bạn bè mới của anh, không biết cuộc sống của anh như thế nào, cũng không biết bên cạnh anh có xuất hiện một người bạn gái mới hay không?

Vậy mà, ngay khi Đường Đình vừa trải qua tháng sáu đầy gian nan vất vả thi tốt nghiệp trung học, tháng bảy nhận kết quả thi đại học, cuối cùng nhận được không phải là lời chúc mừng của cha mẹ mà là tin dữ của họ.

Ba Đường và mẹ Đường trên đường đi du lịch trở về gặp tai nạn, bây giờ bọn họ còn đang trong bệnh viện thành phố cấp cứu.

Lúc Đường Đình cùng với Nhiếp Phần và Tô Tử Tiêu đến bệnh viện, mẹ Đường đã không chữa được mà qua đời, ba Đường cũng đang lúc hấp hối.

Đường Đình vừa nắm tay ba Đường vừa khóc, kinh ngạc nhìn Nhiếp Phần đang quỳ gối trước giường bệnh của ba cô, nghe lời thề hện son sắt của anh trước ba cô, hứa sẽ chăm sóc cô cả đời, vĩnh viễn không phụ cô...

Lời nói của Nhiếp Phần khiến Tô Tử Tiêu cũng cảm động, còn Đường Đình thì càng quyết định giao phó toàn bộ thể xác và tinh thần cho anh.

Sau khi hỏa táng, Đường Đình mặc tang phục, tay ôm hũ tro cốt, ngay cả nước mắt cũng chảy không ra. Ở trước mặt cha mẹ cô có thể làm nũng, có thể ăn vạ, thậm chí là cố tình gây rối, nhưng là bây giờ, cái gì cũng đều không có. Trên thế giới này, người bao dung cô nhất đã không còn, sau này cô gặp ủy khuất hay cực khổ thì cũng chỉ có thể chôn chặt trong lòng.

“Nhiếp Phần, sau này em phải làm sao đây?”

“Không có việc gì, chẳng lẽ em đã quên những điều anh nói rồi sao? Em còn có anh ở đây...”

Lúc trước, chỉ cần vài từ đơn giản cũng làm Đường Đình ấm áp cả trái tim, nhưng cũng không nghĩ tới, khi bị phản bội thì tất cả đều biến thành một chữ đau lòng. Một dao này chém quá sâu, sâu đến mức cô không muốn nhớ lại.

Ngày đầu tiên nhập học, cô gặp Nhiếp Phần cùng bạn học Phương Á Hi, một nữ sinh ưu tú toàn diện. Lúc đầu cô cũng hoài nghi, nhưng cuối cùng lại lựa chọn tin tưởng vào lời của Nhiếp Phần, tin tưởng giữa bọn họ chỉ là quan hệ bạn học đơn thuần, tin tưởng anh sẽ không gạt cô, cứ thế mà mù quáng tin tưởng anh.

Đã từng có một khoảng thời gian tình cảm giữa cô và Phương Á Hi khá tốt, chủ đề nói chuyện của hai người chủ yếu là Nhiếp Phần. Nhiều lần Đường Đình cũng có thể nhận ra được sự ngưỡng mộ dành cho Nhiếp Phần qua lời nói của Phương Á Hi, nhìn ra tình yêu say đắm trong ánh mắt ấy. Tuy nhiên, Nhiếp Phần không nói, Phương Á Hi cũng không làm rõ, cô cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua. Hiện tại thì cô không thể nào giống như trước kia được nữa.

Bởi vì cô không có tư cách càn quấy.

Sau học kỳ năm thứ nhất đại học, Tô Tử Tiêu đến tìm Đường Đình với thần sắc rất bình tĩnh. Đường Đình rất ngạc nhiên khi Tô Tử Tiêu thông báo có thai. Cô không nghĩ rằng ba chữ “Tổ có thai!” lại được cô ấy dễ dàng nói ra như là nói “Tổ ăn cơm!” vậy. Tô Tử Tiêu không muốn phá thai, sẵn lòng nghỉ học để sinh con, đến tìm Đường Đình chẳng qua là muốn hỏi xem cô có đồng ý làm mẹ nuôi của con mình hay không thôi.

Khu nhà trọ nhỏ trên đường Vô Thường mới đầu là do Tô Tử Tiêu thuê, hàng ngày Đường Đình đi xe buýt mang thức ăn cho Tử Tiêu. Nghe nói, cũng bởi vì chuyện này mà cha mẹ Tô gia cắt đứt quan hệ với Tử Tiêu.

“Đường Đình Đình, cậu cho rằng tớ sẽ sống khổ mãi như thế này sao? Chờ tớ sinh con xong, chăm sóc thân thể tốt hơn, cậu cứ xem tớ phát tài đi!” Tô Tử Tiêu vượt cái bụng đã sáu tháng, cười híp mắt nhìn Đường Đình nói: “Nếu Nhiếp Phần dám đối xử không tốt với cậu thì cứ nói cho tớ biết, phương pháp dạy dỗ hẳn tớ có nhiều lắm... Nhớ phải để ý Phương Á Hi kia, có biết không?”

“Đường Đình Đình, cậu nhất định phải hạnh phúc hơn tớ...”

Tô Tử Tiêu sinh ra một bé gái khỏe mạnh, đặt tên là Tô Manh, đáng tiếc là một năm sau cô lại phát hiện ra tên này không hợp với con gái nhà mình. Sau khi tốt nghiệp đại học, Nhiếp Phàn và Phương Á Hi cùng làm trong một công ty luật sư, nhưng thời gian lại khác nhau. Đường Đình dọn ra khỏi trường, chuyển đến đường Vô Thường, lúc không có tiết học thì chăm sóc bé con Tô Manh một chút, mà Tô Tử Tiêu dần thân vào thị trường chứng khoán cuối cùng cũng kiếm được món tiền đầu tiên trong cuộc đời.

Lại một năm nữa, Đường Đình đang học năm ba đại học, hai mươi một tuổi.

Sau này, Tô Tử Tiêu dọn ra khỏi đường Vô Thường, thuê một căn nhà khác trong trung tâm thành phố, còn mời một bảo mẫu tới chăm sóc cho Tô Manh, còn bản thân cô thì thường xuyên bay đi công tác, bàn chuyện làm ăn. Tử Tiêu ngày càng trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ.

Công việc của Nhiếp Phàn ngày càng bận rộn, vì thế không có thời gian ở cùng Đường Đình, có chăng cũng chỉ là những cuộc nói chuyện qua điện thoại. Đã rất lâu rồi hai người không hẹn hò. Bao nhiêu tin tức về anh cô biết đều là Phương Á Hi nói cho cô, cũng không biết bao nhiêu lần cô đứng trước văn phòng luật sư thấy hai bạn họ thân thiết.

Rất nhiều lần Đường Đình tự nhủ trong lòng, tất cả chỉ là giả, Nhiếp Phàn vẫn còn yêu cô, Phương Á Hi chẳng qua chỉ là bạn học kiêm đồng nghiệp của anh mà thôi...

Nhưng những hành động tự lừa mình dối người như vậy rốt cuộc cũng chấm dứt trong một lần hẹn với Nhiếp Phàn.

“Đường Đình, rất xin lỗi em. Anh...anh và Phương Á Hi ở cùng nhau...” “Đường Đình, là anh phụ em, là anh có lỗi với em...” “Đường Đình, em là một cô gái tốt, anh không xứng với em...”

Nghe Nhiếp Phàn tự quyết định, Đường Đình nhất thời hoảng hốt.

Người có nụ cười dịu dàng tám năm trước đi đâu rồi, người sẽ dắt tay cô đi qua đường, người vì cô tức giận mà viết thư xin lỗi đâu rồi, người ở bên cạnh níu non bên tai nói “Anh yêu em” của cô đi đâu rồi? Người đàn ông đã từng trước giường bệnh ba cô hứa hẹn cả đời yêu cô chẳng lẽ chỉ là ảo ảnh thôi sao?

Thì ra, mọi thứ xung quanh đều đã thay đổi, chỉ có cô vẫn còn dừng lại ở nơi ấy hoài niệm nhớ nhung.

“Đã như vậy, em chúc phúc cho hai người.”

Tình cảm quen biết tám năm, yêu nhau năm năm rốt cuộc cũng không thắng nổi một lần say rượu, một lần bị mê hoặc, một lần tình một đêm.

“Đường Đình, không nên nghĩ tới nữa! Nhiếp Phàn cuối cùng vẫn ở cùng với tôi. Từ lần đầu tiên gặp cô, tôi đã biết hai người chắc chắn sẽ không thể đi đến cuối cùng! Chỉ có tôi mới xứng với anh ấy, tất cả mọi người đều cảm thấy chúng tôi mới là người yêu của nhau!”

“Hai tháng trước, tôi và Nhiếp Phàn đã lên giường với nhau, hiện tại trong bụng tôi đã có con của anh ấy. Chúng tôi sẽ kết hôn, chúng tôi sẽ có một đứa con khỏe mạnh, một gia đình hạnh phúc...”

“Đường Đình, nhìn bộ dạng của cô bây giờ, cô có thể tranh giành được với tôi sao?”

Phải, tôi không tranh được với cô, ngay từ lúc vừa bắt đầu tôi đã biết không tranh được với cô, chỉ là tôi tin sai người, thái độ của anh ta đã sớm làm tôi thua triệt để, quả thực như là tâng gia bại sản vậy.

Phương Á Hi vênh vác bỏ đi, Đường Đình mắt đỏ cầm ví tiền trên bàn lao xuống lầu, khiêng một két bia về nhà.

Chai bia uống thừa ném lung tung trên mặt đất, khả năng uống rượu của Đường Đình vốn kém, uống chưa tới một phần ba đã chịu không nổi. Sau khi gọi điện cho Tô Tử Tiêu, nước mắt lại càng không ngừng chảy, cô cho rằng lúc Nhiếp Phàn ngủ, lòng cô đã bị tổn thương, không nghĩ tới những lời chói tai của Phương Á Hi lại khiến cô sụp đổ, cả người khó chịu giống như bị xé rách, đau đến khiến cô tưởng như đã chết rồi.

Lảo đảo lảo lư từ dưới đất bò dậy, Đường Đình khóc thút thít lại mở một chai bia, uống vài hớp, cô đứng ở bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đen, hét to: “Nhiếp Phàn, Phương Á Hi, con mẹ nó, các người đều đi chết đi!!!!!!” Ngay khi cô vừa phát tiết xong xoay người lại quay trở về phòng ngủ, Đường Đình đập phải một chai bia, ngã người ra sau một cái, rồi ngã ra ngoài cửa sổ.

22. Chương 22

Hello, cô ma nữ – Chương 22

“Cho nên, em không cần thận giẫm phải chai bia, sau đó ngã chết?” Tống Gia Diễn ngồi ở trên sofa khó tin hỏi.

Đinh Đinh bay tới trước mặt Tống Gia Diễn, sợ hãi gật đầu: “Nếu như nhớ không lầm thì hẳn là như vậy!”

Tống Gia Diễn nhất thời nghẹn họng, muốn nói nhưng lại không biết phải nói thế nào, giống như từng hàng dấu chấm lửng đang đè nặng trên đầu anh.

“Phải nói rằng em chết kiểu này cũng quá đi!” Tống Gia Diễn kêu lên, hai tay vò vò tóc rồi tiếp tục chỉ vào Đinh Đinh: “Sao anh lại có cảm giác em chết như vậy cũng đáng lắm nhỉ?”

“Này! Cái gì gọi là em chết cũng đáng hả?!” Đinh Đinh trừng mắt “Nếu như Phương Á Hi kia không đến kích động em, em sẽ đi mua bia uống sao? Nếu như không đi mua bia uống, em sẽ giẫm phải chai bia mà ngã chết sao?! Cho nên, cuối cùng vẫn là lỗi của bọn họ!!”

“A...Được rồi, em nói rất đúng...”

Trở lại trước cuộc đối thoại này hai tiếng trước, lúc Đinh Đinh kêu lên: “Tống Tống, rốt cuộc em cũng biết mình chết như thế nào rồi”, Tống Gia Diễn bất ngờ trong chốc lát. Anh đang suy nghĩ xem lời của Đinh Đinh nói rốt cuộc là có ý gì, mặc dù không khác với lý lẽ của khoa học hiện đại, nhưng từ trong miệng một con ma nói ra thì chắc là không sai được. Thế nhưng, muộn không nói sớm không nói lại đúng lúc Phương Á Hi đang cứng tởm ở đây mà nhớ ra chứ? Chẳng lẽ khó khăn đến là từ một câu xin lỗi của cô ta?

“Anh Tống, cô Tô, về chuyện liên quan đến Đường Đinh tôi rất xin lỗi.” Phương Á Hi nói xong, mặt không cảm xúc, cúi đầu trước mặt hai người.

Nhiếp Phàn đứng ở phía sau cô không nói gì, Tô Tử Tiêu hừ lạnh một tiếng, mà lúc này Tống Gia Diễn mới hồi phục lại tinh thần, miệng lắp bắp nói: “A, vậy, cứ như vậy đi! Tiếp theo nên làm gì thì cứ làm đi...”

Hậu quả là đối lấy ánh mắt căm tức của Tô Tử Tiêu bên cạnh, cô còn tưởng anh sẽ mắng chửi Phương Á Hi một trận, nhưng ai ngờ anh lại nói như vậy!

“Cảm ơn anh, anh Tống. Vậy, tôi đi trước.” Phương Á Hi đeo kính râm lên, vòng qua Nhiếp Phàn, trực tiếp đi về.

Nhiếp Phàn thở dài, gật đầu với bọn họ một cái, liếc nhìn tấm ảnh của Đường Đinh rồi mới xoay người từ từ rời đi.

Thấy bọn họ đều đã rời đi, Tô Tử Tiêu chợt lấy cùi chỏ đập mạnh vào Tống Gia Diễn, nói: “Phản ứng đó của anh là sao hả? Cái gì mà ‘cái gì nên làm thì làm đi’? Đối với giặc sao có thể dùng loại thái độ này?”

Mà Đinh Đinh cũng bắt đầu quần lấy Tống Gia Diễn, nói cho anh biết những sự việc mình đã nhớ lại, nào là thời thơ ấu của cô, cha mẹ cô, cả thời gian cô học đại học...

Tống Gia Diễn vô cùng nhúc nhích.

Tiền Tô Tử Tiêu vẫn đang tức giận đi rồi, Tống Gia Diễn mới mang Đinh Đinh đang nói không ngừng trở về khu nhà trọ nhỏ, cẩn thận nghe chuyện từ khi cô sinh ra đến khi cô chết đi. Vì vậy mới xuất hiện đoạn đối thoại mở đầu kia.

Tống Gia Diễn kinh ngạc nhìn Đinh Đinh nói xong, lại mở miệng hỏi một câu: “Không phải lúc đó em uống say sao, làm sao mà nhớ rõ ràng như vậy?” Đinh Đinh sờ sờ cằm, mặt ra vẻ thần bí: “Lúc em khôi phục lại ký ức, cảm giác giống như đang đeo kính 3D xem phim chiếu rạp vậy, em giống như một người ngoài cuộc nhớ lại cuộc đời của chính mình!”

“Được rồi, thật thần kỳ.”

Nói xong, hai người ngẩn người lặng lẽ nhìn đối phương, ngoại trừ yên lặng mặc thì cũng chỉ có yên lặng.

“Tổng Tổng, để ăn mừng em khôi phục trí nhớ, em làm bánh sủi cảo anh thích nhé?”

“Em không thể chuẩn bị cho anh đồ ăn thịnh soạn hơn một chút sao?” Tổng Gia Diễn nhú mồm.

Hai người như có thần giao cách cảm, không nói lại câu chuyện vừa nãy. Dường như bọn họ cũng ý thức được, sau khi biết được nguyên nhân tử vong thực sự, khúc mắc nghiêm trọng nhất trong lòng mà họ không muốn biểu lộ cũng không còn. Bỗng dưng mất đi chuyện trọng tâm, mọi chuyện tới quá đột ngột làm người ta chống đỡ không kịp cũng bàng hoàng không ít. Có lẽ bọn họ cần tìm một cái gì đó để trái tim dựa vào tiếp tục sống, ví như trò chơi, hay tình yêu.

Tổng Gia Diễn cho rằng trong một thời gian ngắn sắp tới, Tô Tử Tiêu sẽ không xuất hiện trước cửa căn hộ này, trước mặt anh nữa. Vậy mà ngay giữa trưa hôm sau ngày Phương Á Hi đến xin lỗi trước mộ của Đường Đình, Tô Tử Tiêu đã xuất hiện.

Cô ôm Tô Mạnh chờ Tổng Gia Diễn mở cửa, cửa vừa mở cô không coi ai ra gì đi đến ngồi trên sofa trong phòng khách.

“Có đồ ăn không?”

Tổng Gia Diễn rất muốn nói cho cô ấy biết là dù không có cũng xin mời cô đi ra ngoài, đáng tiếc là anh đã biết khả năng của Tô Tử Tiêu nên anh thật sự không dám.

“Có, có một tô mì...T^T...”

Tô Tử Tiêu nhìn chằm chằm Tổng Gia Diễn mấy giây, nói: “Đó là bữa trưa của anh, anh ăn đi.”

Nhận được câu trả lời, để tránh dè dặt lắm mồm, Tổng Gia Diễn chạy nhanh vào phòng bếp bắt đầu ăn mì.

Đình Đình bay tới bên cạnh anh, hỏi: “Tổng Tổng, lần đầu tiên em làm mì thịt bò, anh ăn có ngon không?”

Tổng Gia Diễn còn chưa trả lời, Tô Tử Tiêu đã theo vào trong phòng bếp, sau khi liếc nhìn cái chén kia, tự động đi lấy đôi đũa, nói: “Ồi chào, tôi cũng rất đói bụng, cho tôi ăn vài miếng!”

Tổng Gia Diễn cả người đều không có lời nào để nói.

“Anh nói về sau tôi có nên tiếp tục đối phó Phương Á Hi không?” Trong miệng Tô Tử Tiêu đã đầy mì, nhai nhai mấy cái lại nói: “Để cô ta như vậy cũng không sao, nhưng tôi thực sự cảm thấy rất không cam lòng! Luôn muốn làm tiếp cái gì đó...”

Nhìn vào trong bát mì không còn bao nhiêu, Tổng Gia Diễn khóc không ra nước mắt, ủ rũ nói: “Cô còn có thể làm cái gì? Phương Á Hi cũng đã ở trước mộ Đường Đình nói xin lỗi. Trước kia nếu không phải cô làm dữ, nếu không phải Nhiếp Phần tới tìm tôi, Phương Á Hi cũng sẽ không có khả năng đi...”

“Nhưng là...” Tô Tử Tiêu còn chưa nói hết bỗng buông mắt trầm tư, lại chợt đứng lên đoạt lấy bát canh trước mặt Tổng Gia Diễn.

Tô Tử Tiêu liếm môi một cái, vẻ mặt kích động, hai mắt sáng lên nhìn Tổng Gia Diễn nói: “Anh, mì này là từ đâu mà có?! Cảm giác, cảm giác giống như là hương vị của Đường Đình...”

“Hương vị của Đường Đình?”

“Đúng, không sai! Năm đó tôi mang thai, Đường Đình thường xuyên tới chăm sóc tôi, cậu ấy làm cho tôi ăn nhiều nhất chính là mì. Tuy chưa ăn qua mì thịt bò do cậu ấy làm, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được bát mì này giống như hương vị của cậu ấy làm! Tổng Gia Diễn, anh nói rốt cuộc là mì này từ đâu mà ra, không cần nói với tôi là anh tự mình nấu?”

“À...cái này...” Ánh mắt Tổng Gia Diễn mơ hồ, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi, khóe mắt liếc lên nhìn Đình Đình còn đang ra dáng xem trò vui lơ lửng ở bên kia.

Chẳng lẽ anh nói cho Tô Tử Tiêu biết là Đình Đình đang lơ lửng ở ngay phía trên biên trái của cô ấy sao?!

“Này! Anh còn chưa nói cho tôi biết!”

“Cô muốn biết cái đó để làm gì?”

“Đương nhiên là đi ăn, không phải thế thì anh nghĩ tôi muốn làm gì?” Tô Tử Tiêu nghi ngờ nhìn Tống Gia Diễn.

“Haha!” Tống Gia Diễn cười khan mấy tiếng, trong lòng âm thầm hạ quyết định, “Thực ra mì này là do tôi tự nấu, chẳng qua là Đường Đình dạy tôi.”

“Thật sự? Anh không lừa tôi đấy chứ?”

“Tôi lừa cô làm gì? Không phải chỉ là một bát mì sao, chẳng lẽ trong mì của Đường Đình giấu kim cương?”

“Được rồi, vậy lần sau tới anh phải làm cho tôi ăn!”

“Không, không thành vấn đề, chỉ cần cô nói trước cho tôi biết, phải chuẩn bị nguyên liệu các thứ một chút.”

Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15
Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06
Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

23. Chương 23

Hello, cô ma nữ – Chương 23

“Tổng Tổng!” Tô Tử Tiêu vừa bước ra khỏi cửa nhà trọ, Đình Đình đã cười hì hì bay tới trước mặt Tống Gia Diễn nói: “Tại sao anh không cho Tô Tô biết em đang ở ngay phía trên cậu ấy chứ?”

“Em muốn chết à?! Vừa mới nhớ lại đã muốn cho người ta biết sự tồn tại của mình? Cẩn thận bị người ta tìm một đạo sĩ đi bắt em, giống như là Bạch nương tử đó.”

“Tổng Tổng, bắt Bạch nương tử không phải là đạo sĩ mà là hòa thượng, hơn nữa nàng ấy là yêu, còn em là ma, vẫn có chút khác nhau mà!” Đình Đình nói lớn hơn. *Bạch nương tử: Bạch Tố Trinh trong Bạch xà – Thanh xà

Tống Gia Diễn trừng mắt nhìn Đình Đình, lặng lẽ đem bát bỏ vào bồn rửa, bắt đầu rửa chén: “Em tha cho anh đi, nhìn anh chịu thua như vậy có phải rất thích hay không?”

“Nào có, nào có!” Đình Đình vòng tay qua cổ anh, khẽ dựa vào, “Tổng Tổng, anh thật tốt...”

Lại mấy ngày nữa trôi qua, Đường Đình và Tống Gia Diễn vẫn luôn cho rằng bọn họ sẽ cứ tiếp tục cuộc sống như vậy, giống như trước đây, thay đổi duy nhất là Đường Đình tìm lại được ký ức mà thôi. Tuy nhiên, cô dần dần phát hiện ra cơ thể mình của mình dường như xảy ra chút thay đổi, không thể nói rõ là loại cảm giác gì, cũng không biết là tốt hay xấu.

Đường Đình không dám nói cho Tống Gia Diễn biết, sợ anh lo lắng cũng sợ anh sẽ suy nghĩ nhiều. Trước đây, lúc Đường Đình quyết định sống cùng với Tống Gia Diễn, cô nghĩ mình là một con ma, có thể ở bên anh đến suốt đời, cho đến khi anh chết thì mới thôi. Trong kết cục của hai người, ít nhất anh còn tốt. Thỉnh thoảng cô có thể không chú ý đến cảm nhận của bản thân, nhưng cô sợ mình sẽ biến mất trước mặt anh, cô sợ mình sẽ hồn bay phách tán, không để lại chút dấu vết nào.

Nếu như có một kết cục như vậy, anh sẽ ra sao đây?

“Tổng Tổng, có thể tải GV bản không bị kiểm duyệt giúp em không?”

“Em nói lại lần nữa, em nói em muốn cái gì cơ?” Tống Gia Diễn ngồi trước máy tính, ngón tay đang lướt nhanh chột dừng lại, chậm rãi quay đầu nhìn về mặt chân chó của cô ma nữ.

“Tổng Tổng, chính là cái đó.....” Đình Đình hí hóp mắt cười.

“Không thể, không được, không cho phép!” Tống Gia Diễn quả quyết chen vào, ngón trỏ chỉ vào Đinh Đình, thiếu chút nữa xuyên thấu, “Kỹ thuật của anh không phải là để giúp em làm cái đó, em nghĩ cũng không được nghĩ!”

Nói xong, Tống Gia Diễn thở phì phì tiếp tục làm việc trên máy tính, Đinh Đình trợn mắt lườm anh một cái, bay ra khỏi phòng.

Chưa tới mấy phút, cảm thấy khẩu khí vừa rồi của mình nói hơi nặng, Tống Gia Diễn chợt dạ nhìn ra bên ngoài kêu: “Đinh Đình, nếu không anh tải phim hoạt hình cho em nhé? Em muốn xem “Sói Xám và Cừu Vui Vẻ” hay là “Bút sáp màu Tiểu Tân’?”

“Đều không muốn!!”

Kéo rèm cửa sổ ra, vốn định mở cửa sổ ra để thay đổi bầu không khí trong phòng, nhưng mà ngay khi ánh mặt trời kia chiếu vào, Đinh Đình đột nhiên phát hiện bàn tay mình dần dần trở nên trong suốt, cô gần như có thể nhìn xuyên thấu qua lòng bàn tay đồ vật bên kia. Trong lòng cả kinh, cô kéo thật nhanh rèm cửa lại, bay nhanh vào trong phòng bếp trốn, chỉ sợ Tống Gia Diễn nhìn thấy. Mãi cho đến khi tay khôi phục lại trạng thái bình thường, trong lòng mới hơi thả lỏng.

Chờ tới lúc mặt trời gần lặn, Đinh Đình xông vào thư phòng gọi một tiếng liền bay ra ngoài, chờ tới lúc Tống Gia Diễn đứng dậy đuổi theo ra ngoài hỏi thì đã không thấy cô.

Đôi vợ chồng ma nhà họ Trương ở tại lầu năm, tòa nhà thứ ba của khu D, lúc Đinh Đình đến thì bọn họ đang cãi nhau cũng bởi vì anh Trương quên mất ngày kỉ niệm ngày cưới của bọn họ.

“A, Đinh Đình tới à!” Chị Trương ánh mắt sắc liếc chồng một cái, chào hỏi Đinh Đình đang ngoài cửa sổ.

Đinh Đình nhếch miệng cười cười, bay tới trước mặt bọn họ, hai tay chấp lại, khẩn trương nói: “Anh chị, hôm nay em tới là muốn hỏi một chút việc.”

“Em cứ hỏi!”

“Em cảm thấy cơ thể gần đây không bình thường.” Nói xong, Đinh Đình đưa tay ra, “Lúc trước bị ánh mặt trời chiếu vào, bỗng nhiên trở nên trong suốt, sau đó mới từ từ trở lại bình thường. Anh chị nói xem, nếu em bị ánh mặt trời chiếu vào nhiều hơn có khi nào sẽ bị biến mất hay không?”

Chị Trương thoáng cười, “Đinh Đình ngốc, em cũng không phải là quỷ hút máu. Chỉ có điều, em vẫn phải chú ý nhiều hơn một chút. Chuyện này bọn chị cũng chưa bao giờ trải qua nên cũng không biết rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Để chị đi hỏi những người khác xem sao, có tin tức gì thì sẽ báo cho em biết ngay.”

“Vâng, cảm ơn anh chị nhiều.” Đinh Đình cảm kích nói, sau khi ngồi nói chuyện một chút, trong lòng cô vẫn thấp thỏm nhưng vẫn đi về.

Thấy Đinh Đình trở về, Tống Gia Diễn vừa ăn cơm bên bàn trà vừa hỏi: “Đi tìm chị Trương tán gẫu sao?”

“Vâng, lúc em tới bọn họ còn đang cãi nhau về chuyện ngày kỉ niệm ngày cưới kìa.” Đinh Đình ghé đến bên bàn trà nhìn Tống Gia Diễn ăn cơm, cô đột nhiên hỏi: “Tống Tống, anh có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt như thế nào không?”

Nuốt cơm trong miệng xuống, Tống Gia Diễn nói: “Đương nhiên, anh lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên thấy ma, anh làm sao có thể quên được ngày đó chứ?”

“Vậy anh phải nhớ cho thật kỹ, ngàn vạn lần cũng không được quên.”

“Được.” Tống Gia Diễn cứng chiều cười, kéo dài thanh âm trả lời, vuốt tóc Đinh Đình.

Hẹn hò hơn nửa tháng, Tống Gia Diễn tuy nói rằng hơi vô tâm nhưng cũng phát hiện ra một chút điểm khác thường của Đinh Đình, làm cho bản thân cũng tự nhiên cảm thấy rối rắm. Lúc trước, cứ hai tuần hai người đi siêu thị một lần, hiện tại cô chỉ muốn đi một lần một tuần, hơn nữa mỗi lần mua đồ đều đem tủ lạnh nhét thật đầy, cứ như sợ anh chết đói vậy.

Trước kia cô luôn ở bên cạnh anh, theo anh đi chơi, đi xem phim, hiện tại thỉnh thoảng hai ba ngày cô lại biến mất một lúc, có lúc sẽ báo trước cho anh biết, có lúc lại không. Ngày trước, đầu cô dường như so

với người ta thiếu một nửa, cả ngày không chịu để tâm, bây giờ trong lòng hình như lại ẩn giấu rất nhiều chuyện, thỉnh thoảng nhìn cô lại thấy một bộ dáng lo lắng ưu tâm, hỏi cô thì cô lại la hét là không có việc gì.

Thật sự Tống Gia Diễn không nghĩ ra rốt cuộc Đinh Đinh gặp phải chuyện gì nữa.

Mọi ngày vào lúc này, Tống Gia Diễn sẽ đi ngủ trưa, nhưng không hiểu sao hôm nay trần trọc mãi không ngủ được, trong đầu hoàn toàn hỗn loạn. Vò vò tóc, từ trên giường ngồi dậy, anh vẫn nên đi viết chương trình kiếm tiền tốt hơn.

Lúc đi tới cửa vừa muốn xoay tay nắm, anh chợt nghe thấy tiếng nói chuyện. Tống Gia Diễn nhú mào nhẹ nhàng mở hé cửa, hình như là chị Trương đến tìm Đinh Đinh.

Ý định ra ngoài của Tống Gia Diễn đột nhiên thay đổi, anh liền ghé sát tai lại khe cửa, có lẽ anh có thể nghe được một số chuyện liên quan đến nguyên nhân gần đây Đinh Đinh khác thường không chừng.

“Đinh Đinh, thời gian này em không nên tiếp xúc với ánh mặt trời thì tốt hơn. Tuy tình huống hiện tại của em chưa rõ ràng lắm, không biết có phải là do ánh mặt trời gây ra hay không nhưng tốt nhất là vẫn nên để ý một chút.”

“Chị, chị xem có phải em nhạt đi rất nhiều không? Gần đây làm chuyện gì hình như cũng đều giống như lúc em mới gặp Tống Tống, phải nhìn rất nghiêm túc em mới có thể cầm được đồ vật lên, thực sự rất khó khăn.”

“Đinh Đinh, đừng lo lắng, chị đã nhờ người đi hỏi, sẽ tìm được biện pháp giải quyết. Chúng ta đã là ma rồi còn có thể có tình trạng nào tồi tệ hơn nữa chứ?! Chết thì cũng đã chết....”

“Em chỉ sợ ngay cả làm ma cũng không được làm...”

24. Chương 24

Hello, cô ma nữ – Chương 24

“Em chỉ sợ ngay cả làm ma cũng không được làm.”

Tống Gia Diễn lùi về phía sau mấy bước, lặng lẽ đứng ở sau cửa không nghe tiếp nữa. Đại não dường như không còn hoạt động, mất đi khả năng hiểu được lời nói của Đinh Đinh.

Anh quay lại giường nằm, nhắm mắt giả bộ như mình còn đang ngủ.

Không phải anh đang nằm mơ chứ? Mắt vừa nhắm lại mở ra, sau khi tỉnh lại thì sẽ phát hiện tất cả những thứ vừa rồi chỉ giấc mộng, chị Trương không tới tìm Đinh Đinh, Đinh Đinh cũng không nói câu khó hiểu kia.

Tất cả đều là anh đang mơ mà thôi, không sai, nhất định là anh vừa nằm đã ngủ mơ, là giấc mơ....

Năm phút sau, Tống Gia Diễn mở mắt, lặng lẽ xuống giường, khe cửa trong “mơ” kia vẫn còn đang mở.

Tống Gia Diễn ngăn người, chợt mở cửa ra, hai ma nữ trong phòng khách sợ hãi nhìn anh. Hai bên đều căng thẳng, không dám mở miệng nói chuyện, kết quả là chị Trương cười khan một tiếng, bỏ lại một câu “Tạm biệt!” rồi bay đi luôn.

“Tống, Tống Tống, không phải anh đang ngủ trưa sao?”

“Vậy, nếu anh không ngủ trưa, em sẽ không nói những lời này ở nhà?”

“Hà?” Đinh Đinh có chút chợt dạ sờ sờ mũi.

Tống Gia Diễn tiến đến gần mấy bước, “Em nói ‘Ngay cả ma cũng không làm được’ là ý gì?”

“Tống Tống....”

“Anh chỉ biết em có chuyện gạt anh, nhìn hành động mấy ngày nay của em là anh đã biết, làm sao không nói cho anh?!”

“Nói cho anh biết thì có tác dụng sao?! Anh có thể làm em không biến mất khỏi thế giới này sao? Em sợ anh lo lắng, chỉ là em không ngờ được tình huống ngày càng tệ hơn thôi...” Đột nhiên bị quát, Đinh Đình trở nên tức giận, giọng nói cũng cao hơn nhưng ngay sau đó dần dần yếu ớt, đầu cúi xuống thấy không rõ biểu cảm.

Tổng Gia Diễn cẩn thận quan sát Đinh Đình, nhớ lại hình dáng cô lần đầu tiên gặp mặt, thật sự trở nên trong suốt hơn rất nhiều, nếu cứ tiếp tục một khoảng thời gian nữa, nói không chừng khi anh chỉ nhìn thoáng qua sẽ cho rằng Đinh Đình không ở đó.

Tổng Gia Diễn thở dài, Đinh Đình nói rất đúng, quả thật anh không có biện pháp giải quyết vấn đề này, nhưng chẳng lẽ anh cứ như vậy, cái gì cũng không làm sao?

Ngồi xuống, Tổng Gia Diễn ngẩng đầu nhìn Đinh Đình nói: “Tìm được biện pháp nào chưa?”

“Chưa có!” Đinh Đình lắc lắc đầu, “Anh Trương và chị Trương đều đã giúp em đi hỏi, trước mắt cũng chưa có thông tin nào hữu dụng cả...”

Tổng Gia Diễn nôn nóng đi qua đi lại trong phòng khách, trong đầu hiện lên đủ loại ý tưởng kì quái, thậm chí ngay cả ý nghĩ mang Đinh Đình lên chùa cùng bái cúng nghĩ ra... Chờ một chút, đền chùa?

“Đinh Đình, em nói các em thành ma sợ nhất là người nào?”

“Ừm, đạo sĩ...”

“Vậy có phải đạo sĩ là người hiểu rõ bọn em nhất không?”

“Chắc là vậy!”

“Tốt! Anh đi gọi điện thoại, em chờ một chút!”

Đinh Đình nhìn Tổng Gia Diễn hưng phấn mà chạy vào phòng ngủ, trong đầu hiện lên đầy vạch đen còn thêm mấy dấu hỏi to bự.

Bạn bè của Tổng Gia Diễn đều biết anh có một điều cấm kỵ không thể nói đến – gia đình anh.

Lúc mới quen biết anh hỏi nhà anh làm cái gì, Tổng Gia Diễn luôn trưng ra vẻ mặt cứng ngắc tái xanh. Không lâu sau chủ đề này cũng được anh từ từ chuyển hướng, dần dần bọn họ cũng không có hỏi tới nữa, mặc dù tò mò muốn chết.

Bí mật mà Tổng Gia Diễn vẫn luôn cố gắng che giấu sẽ được công bố vào ngày hôm nay, liên quan đến gia tộc nhà anh, đến cha mẹ anh. [Hậu trường: Tổng Tổng gạt lệ nói to: Anh hy sinh nhiều như vậy, Đường Đình, sau này em dám làm chuyện có lỗi với anh, anh sẽ khiến em hồn bay phách lạc!!!]

Thực ra tổ tiên nhà Tổng Gia Diễn là đạo sĩ Can Mao Sơn lập nên. Tổ sư gia nhà họ Tổng với khẩu hiệu “Diệt quỷ bắt yêu, siêu độ vong linh, định bảo gia đình, già trẻ không gạt” hành tẩu khắp chốn giang hồ, còn chơi được phong sinh thủy khởi, không phải là chỉ lừa gạt một chút tiền mà Tổng Gia Diễn chính là hậu duệ của Tổng gia đời thứ mười tám. Đáng tiếc Tổng Gia Diễn lại không thừa nhận loại chuyện này, thanh niên thời khoa học hiện đại tiên tiến đầy khí phách như anh thì làm sao có thể để cho loại đạo sĩ Can Mao Sơn này phá hoại hình tượng được chứ.

Trước đây, Tổng Gia Diễn chuyển từ thành phố C đến thành phố A có hai nguyên nhân. Thứ nhất là vì bị công ty nói xấu nên muốn đổi môi trường để tiếp tục làm việc, thứ hai là vì bị cha mẹ ép buộc kế thừa sự nghiệp gia tộc. Trong thời đại hiện nay, có cô gái nào muốn gả ột người đàn ông làm nghề đạo sĩ? Chẳng lẽ thật sự muốn anh cùng đường, phải gia nhập vào đội ngũ gay sao?

Cho nên Tổng Gia Diễn về vang rỏi nhà dọn ra ngoài.

Vậy mà ngay lúc này vì Đinh Đình mà Tổng Gia Diễn lại lấy điện thoại bấm một dãy số luôn làm anh nhức đầu.

“Alo, ai vậy?”

“...” Tổng Gia Diễn há hốc miệng, nhưng một chữ cũng không thể nói ra được.

Đầu dây bên kia im lặng một lát, sau đó mới hét lên: “Thằng nhóc! Tôi biết là anh, anh lên tiếng cho tôi!!!”

“...Mẹ...mẹ...” Tổng Gia Diễn run run.

Bỗng chốc mẹ Tổng như tìm được quân địch, toàn bộ hỏa lực đều khai hỏa: “Tôi không phải là mẹ anh! Thằng nhóc, anh nói mấy tháng nay anh chết ở chỗ nào rồi?! Lại còn dám dối số điện thoại, không thèm báo cho nhà một tiếng bình an, có phải anh nhất định phải khiến cho bố anh vẽ bùa nguyên rửa anh thì anh mới cam lòng hả?!!!”

“Mẹ, mẹ bình tĩnh một chút TT^TT...”

“Bình tĩnh cái đầu anh!!” Mẹ Tổng quát một hồi rồi mới tự trấn an bản thân, hạ thấp giọng xuống tiếp tục nói: “Thằng nhóc anh mất tích lâu như vậy hôm nay gọi điện tới nhất định là có chuyện.”

Tổng Gia Diễn gạt gạt lệ: “Thái hậu, người anh minh!”

Ngoáy ngoáy lỗ tai, Tổng Gia Diễn ho nhẹ một tiếng nói: “Mẹ, con muốn hỏi một chút chuyện liên quan đến ma, cô ấy....”

“Con gặp ma?”

“Mẹ, sao âm thanh này lại có vẻ hưng phấn như thế? = =”

“Ma nữ hay ma nam?”

Tổng Gia Diễn suy nghĩ một lát, kể từ khi tới thành phố A thì đã gặp mấy con ma, rút ra kết luận: “Đều có!”

Mẹ Tổng im lặng, thăm thía nói: “Con trai à, cả nam cả nữ không tốt lắm....”

“.....”

Trách mắng một lúc lâu, Tổng Gia Diễn mới để ẹ mình an tĩnh lại nghe xong lời mình nói. Mẹ Tổng trầm tư hồi lâu không lên tiếng, hình như còn chạy đi tìm ba Tổng nói chuyện.

“Con trai, hay là con mang ma nữ kia trở về nhà nói chuyện đi. Chuyện này qua điện thoại được không thể nói rõ ràng.”

“Được, vậy con đi nói với cô ấy một tiếng, sau đó sẽ đi mua vé máy bay.”

Cúp điện thoại, Tổng Gia Diễn trở lại phòng khách, Đinh Đinh vẫn đang trong bộ dáng hai tay cứ quăn lại với nhau.

“Đinh Đinh, em theo anh về nhà một chuyến nhé?” Lời vừa nói ra khỏi miệng Tổng Gia Diễn liền lúng túng, sao nghe giống như mời người yêu đi gặp người lớn vậy.

“Tại sao?”

“Thực ra thì nhà anh là một gia đình đạo sĩ, nói không chừng tình huống của em người nhà anh có biện pháp giải quyết.”

“Đạo sĩ?!” Đinh Đinh , cẩn thận hỏi: “Anh chắc chắn em sẽ không bị người nhà anh hủy diệt trước nhân đạo chứ?”

Sau khi thật thật giả giả nói chuyện với chị Trương, Đinh Đinh theo Tổng Gia Diễn lên đường trở về thành phố C.

25. Chương 25

Hello, cô ma nữ – Chương 25

Sau hơn một giờ ngồi máy bay, cuối cùng Tổng Gia Diễn cũng đứng trên đất thành phố C. Quê Tổng Gia Diễn ở gần một khu du lịch nổi tiếng của thành phố C, nếu như ngày thường thì từng đoàn người liên tục

kéo đến, nhưng hôm nay người tới không nhiều. Hơn nữa phần lớn các cửa hàng cũng đều đóng cửa, còn những cửa hàng đang mở cửa thì đều treo lồng đèn đỏ thắm, cùng dán những hoa văn chúc mừng năm mới.

Tổng Gia Diễn lấy điện thoại xem lịch âm, mới phát hiện ra không tới một tuần nữa đã là Tết âm lịch, cảm thấy mỗi ngày mình chỉ ở nhà bản thân cũng sắp hồ đồ mất rồi.

“Đình Đình, sắp tới Tết rồi...” Tổng Gia Diễn thở ra một làn khói trắng, nhiệt độ thành phố C lạnh hơn thành phố A rất nhiều, nói không chừng ở đây đã có một trận tuyết rơi.

Nhìn Tổng Gia Diễn mặc áo khoác dày, còn Đình Đình vẫn chỉ mặc áo khoác len mỏng, ngạc nhiên ôm hông anh, nói: “Tổng Tổng, Tết đến anh có lì xì cho em không? Sẽ cho em bắn pháo bông chứ?”

“Trước đây mỗi lần Tết đến cả nhà em đều ăn rất nhiều món ngon, Tô Tô sẽ cùng em ra bãi đất trống bên ngoài lén đốt pháo, Nhiếp Phàn...” Nói đến cái tên đó, Đình Đình chính mình cũng bất ngờ, ngay sau đó liền nở một nụ cười chua xót với Tổng Gia Diễn: “Xem ra lòng em còn chưa đủ ác, khôi phục trí nhớ cũng không hẳn là một chuyện tốt phải không?”

“Không liên quan.” Tổng Gia Diễn nháy nháy mắt: “Anh mạnh hơn Nhiếp Phàn rất nhiều đúng không?”

“Không sai!”

Thế nhưng cũng chính vì anh tốt hơn anh ta rất nhiều nên em càng sợ mất đi.

Nhà Tổng Gia Diễn ở trong một con ngõ nhỏ, một cái sân riêng, có mùi vị đặc trưng của phong cách cổ xưa lâu đời. Mở cửa ra, bên trong so với bên ngoài lớn hơn rất nhiều. Mẹ Tổng mặc một chiếc áo lông màu đỏ, càng làm tôn thêm sắc mặt dường như vô cùng tốt của bà, ngũ quan thanh tú rất ưa nhìn, từ khuôn mặt cũng có thể nhìn ra được bộ dáng của Tổng Gia Diễn.

“A Diễn, con bảo chỉ đem ma nữ về sao lại còn dẫn theo bạn gái về?” Hai mắt bà Tổng phát sáng chạy ra tới cửa, khuôn mặt vui vẻ: “Vóc dáng cô gái này khá đẹp nhưng mà mùa đông lạnh như thế này sao lại mặc phong phanh như thế, không sợ bị cảm sao? Đến đây đến đây, cùng vào nhà cho ấm nào!”

Bà Tổng định kéo tay Đình Đình, nhưng tay lại xuyên qua, bà hết nhìn tay mình lại nhìn Đình Đình đang cười có phần hơi lúng túng, nuốt nước miếng, “Cô ma này của con giống người quá!”

“....”

Liếc nhìn Tổng Gia Diễn, Đình Đình thấp thỏm không yên đi theo sau anh bước vào cổng lớn nhà họ Tổng. Trong phòng rất ấm, Tổng Gia Diễn cởi áo khoác treo trên giá ngoài cửa, ba Tổng đang ngồi trên ghế sofa xem tivi, sau khi chuyển mắt nhìn con trai cùng Đình Đình bên cạnh, lại quay trở về xem tivi.

“Con trai, so với ba năm trước con gặp được người xinh đẹp hơn rồi đó!”

Tổng Gia Diễn bất đắc dĩ ngồi bên cạnh ba mình, nói: “Ba, ba đã biết chúng con tới là muốn nói chuyện gì, ba cũng lạc đề quá xa rồi.”

Ba Tổng buông tay cười hì hì: “Đến nói đi. Lần này rời khỏi nhà có gặp cái gì kỳ lạ không?”

“...Con gặp một người bên cạnh con đây...”

Đình Đình hưng phấn vẫy vẫy tay với ba Tổng, “Chào bác, cháu là Đường Đình. Thật kỳ lạ. Hình như tất cả mọi người trong nhà ai cũng có thể nhìn thấy cháu!”

“Đương nhiên, cháu không xem nhà chúng ta làm cái gì sao? Thân là một đạo sĩ chuyên nghiệp, ngay cả ma cũng không thấy được thì còn ra bộ dáng gì nữa!”

Tổng Gia Diễn yên lặng đỡ lấy trán, “Ba! Vào chuyện chính, xin ba...”

“Được rồi, được rồi.” Ba Tổng hút một điếu thuốc, chăm chú nhìn Đường Đình, nói tiếp: “Thực ra, người họ Tổng chúng ta không phải ngay từ đầu có thể nhìn thấy ma, mà phải có được duyên số. Giống như ông cố con là người thành phố B, ông nội người thành phố D, ba ở thành phố C, còn con ở thành phố A. Sau khi trông thấy ma một lần thì sau đó chỉ cần muốn nhìn thấy ma thì đều có thể nhìn thấy.”

“Ma cũng chia ra làm rất nhiều loại, ví dụ như là oán ma hay lệ ma, ma đói, vân vân. Ma khác nhau nên cũng có nhu cầu khác nhau. Nếu như con gặp được một con ma tốt, thỏa mãn nguyện vọng của nó khi còn sống thì có thể khiến nó an giấc, tiến vào luân hồi một lần nữa làm người. Nếu gặp phải một con ma ác thì con lại cần phải tiêu diệt nó, tìm ra nhược điểm của nó, tự mình đánh cho nó hồn bay phách lạc thì mới có thể sống yên ổn.”

“Như tình huống của cô gái này mà nói thì” Ba Tổng chỉ chỉ Đường Đình, “Hắn là tâm nguyện của cô ấy đã thành, sắp đầu thai làm người một lần nữa.”

“Làm người một lần nữa?” Tổng Gia Diễn kinh ngạc trợn mắt, “Làm thế nào cô ấy có thể lại làm người?”

“Từ trong bụng mẹ tương lai sinh ra! Lúc cô bé biến mất chính là lúc được sinh ra.” Ba Tổng mở miệng nói chuyện như thật, dọa Tổng Gia Diễn sợ hãi. Một lúc sau Tổng Gia Diễn mới tiêu hóa được lời nói của ông.

“Em có thể làm người? Thật tốt quá! Tổng Tổng, anh nhất định phải đợi em trở về tìm anh...”

“Cô bé!” Ba Tổng dập đầu thuốc, cười cười nhìn Đường Đình đang chỉ tay vào Tổng Gia Diễn, nói: “Một khi đầu thai thì ký ức của kiếp trước không phải con muốn là có thể giữ được. Đến lúc đó chỉ sợ tên của nó là gì con cũng không nhớ.”

Đình Đình yên lặng, đúng vậy, những bộ phim trên ti vi cũng đều diễn như vậy, thì ra canh Mạnh Bà cũng không phải chỉ là lừa người.

Đường hoàng tuyền, cầu Nại Hà, một bát canh Mạnh Bà, tất cả đều chấm dứt duyên phận kiếp trước.

Đình Đình cúi đầu, không nói tiếng nào bay ra ngoài. Tổng Gia Diễn vừa muốn đứng dậy đuổi theo thì lại bị ba Tổng cản lại.

“Con trai, ba có thể tính toán được việc con có duyên với ma ở thành phố A, biết rõ con không ưa nghề nghiệp này nhưng ba vẫn muốn ép con, ép con tới thành phố A để cho con có thể gặp được cô ấy. Nhà họ Tổng đối với nghề này nhất định phải truyền đi, cho dù là con sau này mặc kệ không làm, nhưng ba cũng không thể ngờ tới là con lại đi yêu một con ma nữ...”

“Đúng!” Mẹ Tổng ngồi bên cạnh bên nói: “Nói thật, nếu cô gái này mà là người thì làm con dâu chắc chắn không thành vấn đề. Nhưng người và ma yêu nhau, con đường này không hề dễ đi, huống hồ cô ấy lại sắp đầu thai con sẽ thế nào?”

Chẳng lẽ thật sự muốn anh phải quên Đường Đình sao, mà Đường Đình đi đầu thai mới là một kết cục tốt hay sao? Nhất thời Tổng Gia Diễn cảm thấy bất lực, lần đầu tiên anh cảm thấy bản thân rất vô dụng. Anh chợt nghĩ giá như từ trước tới giờ mình chưa từng gặp qua Đình Đình thì ít nhất hai người bọn họ sẽ không phải khó xử. Có lẽ sẽ có một người khác giống như anh nhưng chỉ đơn thuần giúp cô hoàn thành tâm nguyện, không hề phát sinh loại chuyện gì khác...

Ban đêm, ba Tổng và mẹ Tổng đều đã về phòng nghỉ ngơi, Tổng Gia Diễn ngồi trên giường trong căn phòng của mình trước kia, đợi cả buổi cũng không thấy bóng dáng Đình Đình, sau bữa tối, dường như cô cũng không xuất hiện nữa!

Vội vàng ra ngoài, Tổng Gia Diễn cuối cùng cũng phát hiện ra Đình Đình cách ngoài cửa không xa. Cô ngồi trên thềm đá dựa vào tường, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Tổng Gia Diễn đến ngồi bên cạnh cô, cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, ngoại trừ một bầu trời đầy sao cùng vầng trăng hiện ra, thật sự anh không tìm ra được cái gì.

“Đình Đình, em đang nhìn cái gì vậy?”

“Đang nhìn sao! Nếu những điều ba anh nói đều là sự thật, vậy có phải ba mẹ em cũng đã từng ở cạnh em mấy năm hay không? Thấy được em sống tốt, bọn họ cũng đi đầu thai. Nếu không thì tại sao từ lúc em làm ma đến giờ cũng chưa từng nhìn thấy bọn họ một lần nào?”

“Tổng Tổng, anh nói xem bọn họ bây giờ có khỏe không? Tổng Tổng, anh nói mẹ tương lai của em sẽ là một người như thế nào đây?” “Đình Đình...” “Tổng Gia Diễn.” Đình Đình cười, quay đầu lại nhìn anh, ngón tay nhẹ lướt qua hai gò má anh, dường như muốn khắc thật sâu vào trong lòng, “Quên em đi, tạm biệt!”

Tổng Gia Diễn dường như không thể tin, đưa tay bắt lấy Đường Đình, nhưng sờ được cũng chỉ là không khí, anh mở to mắt nhìn thân ảnh cô dần dần nhạt đi rồi từ từ biến mất hẳn, mãi cho đến lúc hoàn toàn không thấy được nữa.

“Đường Đình, em trở lại cho anh! Em làm sao có thể chỉ để lại một câu nói rồi rời đi ngay được chứ?!”

26. Chương 26

Hello, cô ma nữ – Chương 26

Tổng Gia Diễn ở thành phố C đến hết Tết rồi mới kéo hành lý trở về thành phố A.

Căn nhà trọ trên đường Vô Thường mới chỉ có mấy tuần không ai ở qua mà không khí trong nhà có chút vẫn đục, đồ đạc trong nhà cũng bị phủ lên một lớp bụi mỏng. Tổng Gia Diễn để hành lý xuống, lấy thùng nước trong phòng vệ sinh bắt đầu tiến hành dọn dẹp. Ngày trước, lúc Đình Đình còn ở đây tất cả đều do cô thu dọn, anh nhiều nhất chỉ là giúp cô lấy nước hoặc bê những vật nặng khác.

Lúc về đến căn hộ đã là bốn giờ chiều, đến khi Tổng Gia Diễn trong ngoài dọn dẹp xong thì trời đã tối, bên trong tủ lạnh chỉ còn vài lon nước uống, bởi vì phải đi xa nhà nên trước khi đi Đình Đình đã kêu anh rút tất cả các phích cắm ra. Lấy mì gói từ trong một ngăn tủ, Tổng Gia Diễn ngắt ra một lúc lâu rồi lại đặt vào chỗ cũ, cầm chìa khóa ra ngoài mua đồ ăn.

Có lẽ là vừa qua Tết không bao lâu nên chợ đêm không náo nhiệt như mọi khi. Trên đường người đi lại cũng không nhiều, tìm một quán ăn tương đối sạch sẽ ngồi xuống, anh ngoài gọi một món kho ra thì còn gọi thêm bia, thứ mà anh không thường uống.

Tổng Gia Diễn là người vừa uống rượu vào mặt liền đỏ, không lâu sau mặt anh đã đỏ như người uống say, nhưng thực ra anh mới chỉ uống có ba ly. Cầm cốc thủy tinh lên, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, dường như mỗi người đều có người đi cùng, người giống như anh đã ít lại càng ít. Trước đây anh không quá để ý vì có Đình Đình bên cạnh, cho dù người khác không nhìn thấy được cũng không sao. Hiện tại thì sao, chân chính chỉ còn có một mình anh.

Vừa uống một hớp bia lớn, điện thoại di động chợt vang lên, lấy ra nhìn thì đúng là số Tô Tử Tiêu. Lúc này Tổng Gia Diễn mới nhớ lúc mình rời nhà về thành phố C không nói với cô ấy, về đến nhà điện thoại di động cũng đổi sang số cũ.

Nuốt nuốt nước miếng, Tổng Gia Diễn nhấn nút “Call”, cẩn thận “Alo!” một tiếng, đổi lại là giọng nói kinh người của Tô Tử Tiêu: “Tổng Gia Diễn, mấy tuần nay anh chết ở chỗ nào rồi? Tôi có ý tốt đem đồ đến nhà anh chúc Tết, không ngờ em gái anh lại chơi trò mất tích, gọi điện thoại lại còn tắt máy! Anh muốn thế nào hả...”

“Cô, cô bình tĩnh một chút, tôi đến thành phố đón năm mới, quên không báo cho cô biết.....Ờ ờ ờ....”

Tổng Gia Diễn lại ờ rượu khi đang nói chuyện, Tô Tử Tiêu ngắt ra, nói: “Tổng Gia Diễn, có phải anh ăn cơm tối quá no rồi không?”

“Không phải, tôi đang uống rượu...”

Từ khi biết Tổng Gia Diễn cho tới nay, dường như Tô Tử Tiêu chưa từng thấy anh uống rượu, trong nhà trọ cũng không hề thấy rượu hay cái gì đó. Cô vẫn cho rằng anh không uống rượu hay dị ứng với rượu chẳng hạn, nhưng bây giờ trong điện thoại vừa nghe nói anh đang uống rượu, giọng điệu cũng không như bình thường. Tô Tử Tiêu nghĩ hay trong nhà anh đã xảy ra chuyện gì, khiến cho tâm tình không tốt? Nói thế nào thì anh cũng là bạn của Đường Đình, lại là một người mới từ thành phố C trở về, có lẽ cũng nên quan tâm anh một chút. Vì vậy cô khẽ nhíu mày nói: “Vậy anh cẩn thận một chút, ngày mai tôi sang chúc mừng anh già thêm một tuổi!”

Tổng Gia Diễn cười cười, nói: “Không cần phiền, năm mới đã qua lâu như vậy còn đến chúc mừng gì chứ? Cô nên chú ý Tô Manh một chút đi! Với lại tôi còn đang có một đồng công việc cần phải làm....”

“Được rồi, một thời gian nữa tôi sẽ lại đến.”

Cúp điện thoại, Tống Gia Diễn đem những đồ ăn còn lại ăn hết, cầm chai rượu còn chưa uống xong tính tiền rồi đi về.

Trong phòng tối đen, âm u đến đáng sợ, Tống Gia Diễn cũng không bật đèn, để chai rượu xuống bên cạnh cửa rồi lần mò tìm đường vào nhà vệ sinh. Dùng nước lạnh xả vào mặt, giải chút rượu, anh lại lên giường nằm.

Nếu như là trước đây, chắc chắn Đinh Đình sẽ ở bên cạnh quấy rầy anh, nói anh không đánh răng, không rửa mặt đã đi ngủ, lười chết. Sau đó lại liều mạng thúc giục anh vào phòng vệ sinh, bắt anh làm xong thì mới ngừng nói. Có lúc anh cảm thấy rất phiền, đắp chăn kín lên mặt không quan tâm đến cô mà ngủ, dù sao cô cũng chỉ là ma, cần bản không thể làm gì được anh.

Bây giờ anh mới phát hiện, có người bên cạnh dài dòng như vậy cũng là một chuyện hạnh phúc, ít nhất là anh được quan tâm. Tống Gia Diễn ngơ ngác nhìn trần nhà, rất nhiều lúc chỉ cần anh yên tĩnh một chút, trong đầu lại nhớ đến cảnh cô dần dần biến mất cùng câu nói của cô. Anh không tin đó là lời nói thật lòng của cô, cái gì mà “Hãy quên cô đi”, cái gì mà “Tạm biệt”? Cô cho rằng buông xuống một đoạn tình cảm thực sự rất dễ dàng, rất nhẹ nhàng hay sao?

Nhắm mắt lại, Tống Gia Diễn siết chặt nắm tay, yên lặng ra một quyết định. Ba anh đã từng nói qua “Lúc biến mất chính là lúc sống lại.”, như vậy nhất định Đường Đình đã ra đời trong một cái bệnh viện nào đó, anh muốn tìm cô, cho dù chỉ có thể xa xa đứng nhìn cũng tốt.

Ngồi ở bên ngoài nhà họ Tống, dường như gió đang quất từng cơn vào mặt đau rát nhưng Đường Đình hoàn toàn không cảm thấy lạnh. Cô chỉ là ma, đối với các tác nhân bên ngoài khác sớm đã không có cảm giác gì, thậm chí có lúc cô sẽ cho rằng mình đang sống trong một thế giới khác. Lời nói của ba Tống khiến cho Đường Đình suy nghĩ rất nhiều, cô thực sự rất sợ những ký ức của kiếp này trong nháy mắt sẽ bị tiêu tán, không lưu lại một chút dấu tích nào. Nếu như cô biến mất, ký ức về cô của Tống Gia Diễn cũng biết mất theo thì cô cũng sẽ không cảm thấy quá khó khăn như vậy.

Thế nhưng, anh lại nhớ kỹ.

Cô sợ anh quên mất mình, nhưng lại càng sợ sẽ anh thương tâm. Nếu có một ngày hai người gặp mặt, cô lại không có một chút ấn tượng nào, anh sẽ như thế nào đây?

Tống Gia Diễn tìm tới, Đường Đình cười nhìn anh, muốn đem bộ dáng của anh khắc thật sâu trong lòng, sau khi nói xong câu nói kia chỉ cảm thấy tầm mắt bắt đầu mờ dần, khuôn mặt Tống Gia Diễn, giọng nói của anh, tất cả dường như bị người ta nhấn nút dừng lại. Ngay sau đó, cô liền rơi vào bóng tối.

Lần đầu tiên mở mắt ra, hình như là ánh mặt trời ngoài cửa sổ xuyên vào chiếu trên người cô, thứ ánh sáng gay gắt đến chói mắt. Đường Đình không tự chủ “A!” một tiếng muốn giơ tay lên, lại phát hiện cơ thể nặng giống như chì, làm thế nào cũng không nhúc nhích được.

Chờ thích ứng được với ánh sáng, Đường Đình mới phát hiện đây là phòng bệnh đơn cả phòng trắng toát, cô vẫn còn đang truyền nước, thoát nhìn túi truyền dường như mới được thay không lâu.

Vì sao cô lại truyền nước ở trong bệnh viện? Không phải nói cô sẽ sống lại trong tình trạng trẻ sơ sinh sao? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Bên này, Đường Đình đang suy nghĩ miên man, cửa phòng đột nhiên mở ra, tiếp theo đó là một tiếng thét chói tai.

“Bệnh nhân phòng 806 đã tỉnh lại!! Bác sĩ Trần! Bác sĩ Trần!!”

Đường Đình bị sợ hết hồn, cơ thể không động đậy được nên chỉ có thể hướng ánh mắt nhìn về phía cửa. Người vừa kêu hẳn là một y tá, trong hành lang bỗng chốc loạn cả lên, có ba người xông vào phòng. Một bác sĩ, một y tá, còn có một người không rõ thân phận.

“Tỉnh lại là tốt rồi. Tối nay chúng tôi sẽ cho cô ấy làm một chút kiểm tra, nếu như không có vấn đề gì thì thực sự không sao nữa. Chờ cơ thể cô ấy điều dưỡng tốt một chút, làm một số bài tập phục hồi, từ từ, không tới hai ba năm là cô ấy hoàn toàn có thể như người bình thường.”

Người phụ nữ mặc y phục Trung Quốc hướng về phía bác sĩ Trần ngàn vạn lần tạ ơn, vừa tiễn ông ta ra cửa vừa gọi điện thoại. Chưa tới mấy phút sau, bà đã đến ngồi bên cạnh giường bệnh Đường Đình, vành mắt đỏ trũng nhìn cô. “Bé ngoan, con cũng đã ngủ mất năm năm rồi...”

27. Chương 27

Hello, cô ma nữ – Chương 27

“Con gái, con ngủ cũng đã năm năm rồi!”

Đường Đình khó hiểu nhìn người phụ nữ trước mặt, mở miệng muốn nói chuyện nhưng cổ họng khô khốc vô cùng, không thể phát ra một thanh âm hoàn chỉnh.

Người phụ nữ vội vàng trấn an, cầm tay Đường Đình vỗ về nói: “Con gái, con vừa mới tỉnh lại, trước hết không nên nói chuyện, cứ điều dưỡng cơ thể cho thật tốt đã, lát nữa ba sẽ tới thăm con.”

Ba cô?

Đường Đình trong nháy mắt bị dọa, người phụ nữ này chẳng lẽ là mẹ cô? Rốt cuộc linh hồn cô đã bám vào trên người của ai? Tình huống hiện tại là sao?

Trong lòng có trăm loại rối rắm, nhưng không có cách nào khiến cơ thể động đậy, Đường Đình chỉ có thể chờ khôi phục lại, đến lúc đó mới có thể nghe chút chuyện liên quan đến cô.

Trải qua ba, bốn ngày chuyên tâm điều trị, Đường Đình đã lấy lại một chút sức lực, có thể từ từ ngồi dậy nhưng muốn giống như người bình thường có thể đi chạy nhảy thì vẫn còn cần một khoảng thời gian. Ở ngày đầu tiên có thể nói chuyện, Đường Đình liền nói mình bị mất trí nhớ, cái gì cũng không nhớ rõ, bác sĩ đã làm rất nhiều kiểm tra nhưng vẫn không tìm ra được nguyên nhân. Cha mẹ của cơ thể này vài ngày sau thì cũng suy nghĩ theo một hướng khác, cảm thấy con gái có thể tỉnh lại thì đã nhờ ơn trời phù hộ rồi, mất trí nhớ thì có gì lớn lao, bọn họ có thể tỉ mỉ kể lại cho cô nghe, có thể khôi phục lại trí nhớ vẫn là tốt nhất, còn nếu như không thể, có khi trí nhớ không phục hồi cô có thể sống vui vẻ hơn.

Vì vậy, Đường Đình cũng có thể biết được đại khái tình huống trước mắt.

Chủ nhân của cơ thể này tên là Diêu Song Song hai mươi tư tuổi, cô còn có một anh trai hơn mình ba tuổi tên là Diêu Đạt, mẹ là chủ gia đình, ba làm ở văn phòng bất động sản nhưng hình như cũng có kinh doanh thứ khác nữa. Năm năm trước khi cô vừa tốt nghiệp trung học, trên đường trở về sau khi đi du lịch thì bị tai nạn ô tô, trải qua quá trình chữa trị lại biến thành người thực vật, mà ngày cô tỉnh lại là sau một tháng ngày cô biến mất trước mặt Tổng Gia Diễm. Cô còn đang ở thành phố A, không biết anh có trở lại nơi này hay không, dù sao quê anh cũng là ở thành phố C.

Đường Đình nhìn bộ dáng Diêu Song Song, ngũ quan thanh tú, khi cười còn lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ. Tuy nhiên, vì cô đã “ngủ” năm năm nên làn da có chút trắng bệch tái nhợt, thân thể cũng quá gầy gò, cả người vô cùng thiếu sức sống.

Mỗi ngày mẹ Diêu đều ở trong bệnh viện chăm sóc Đường Đình, giúp cô ăn những thức ăn lỏng, Diêu Đạt cũng bắt đầu thường xuyên đến thăm cô sau khi tan làm, thỉnh thoảng còn đem tới cho cô một ít sách, phim ảnh để giải sầu. Ba Diêu mặc dù không đến thường xuyên nhưng mỗi lần đến đều mang theo túi lớn túi nhỏ, đủ mọi loại đồ mà mỗi lần đến là ở suốt cả ngày. Trong một tháng thân cận với người nhà họ Diêu, Đường Đình dần dần đón nhận thân phận mới cùng người nhà mới của mình, điều duy nhất không bỏ được chính là Tổng Gia Diễm. Cũng không biết hiện tại anh thế nào, có đau lòng vì cô hay không, đang ở thành phố C hay đã trở về thành phố A, có nhớ ăn cơm đầy đủ hay không, đã có bạn gái mới chưa....

Đình nhìn ra đường phố vắng vẻ ngoài cửa sổ miên man suy nghĩ, mãi cho đến khi Diêu Đạt gọi cô mới hồi phục lại tinh thần. Lặng lẽ thở dài, quên đi, bây giờ điều cần nhất vẫn là phục hồi lại cơ thể.

“Song Song, qua một tháng nữa là em có thể về nhà, đến lúc đó chỉ cần tới bệnh viện kiểm tra định kì là được.” Diêu Đạt ngồi ở trước giường bệnh, vừa gọt táo vừa nói: “Mẹ về nhà lấy quần áo, tối nay sẽ tới. Chờ em có thể ăn được những thứ khác, anh sẽ mang đến cho em món bánh ngọt mousse em thích nhất...”

“Em thích ăn bánh mousse nhất?” Đường Đình nghiêng đầu nhìn Diêu Đạm.

“Ừ!” Diêu Đạm cười một tiếng, mắt mị mị, “Thực ra em thích ăn đồ ngọt nhất, đặc biệt là những loại điểm tâm hay bánh ngọt nho nhỏ đáng yêu, lúc tâm tình không tốt thì một lần ăn liền một đồng. Cho nên lúc em học cao trung rất là mập mập, sau này gầy đi một chút mới đẹp hơn. Đúng rồi, trong nhà còn có vài tấm ảnh cũ của em, lát nữa về nhà anh sẽ mang đến cho em xem.”

Đường Đình vui sướng đồng ý, tiếp tục nghe Diêu Đạm nói những chuyện trước kia, cô đối với người anh trai mới này rất là có thiện cảm. Hai mươi lăm ngày sau, rốt cuộc Đường Đình cũng ngồi trên xe lăn, được Diêu Đạm đẩy ra khỏi cửa chính bệnh viện. Nhà họ Diêu nằm trong khu chung cư Hương Dụ trên đường Thường Tân, cùng đường Vô Thường, một cái Đông, một cái Tây cách nhau.

Ở nhà mấy ngày, nhân ngày thứ bảy, bọn họ mang Đường Đình ra ngoài mua sắm, nói quần áo của cô cũng đều đã quá lỗi thời, phải mua mấy bộ quần áo ở nhà cùng mấy bộ quần áo đi ra ngoài mới được. Đường Đình không khỏi cảm thấy buồn cười, cái này....cô phải ngồi xe lăn ít nhất cũng hơn nửa năm nữa, quần áo mặc được là được rồi, đâu cần chú ý đến đẹp đẽ, sang trọng nhiều như vậy, nhưng cô vẫn gật đầu đồng ý, đại khái là bọn họ muốn mang cô ra ngoài cho khuây khỏa.

Bọn họ đi đến khu vực trung tâm thương mại náo nhiệt nhất trong thành phố, trên đường dòng người chuyển động không ngừng. Đường Đình ngồi trên xe lăn đều bị người qua đường tò mò nhìn vào một chút. Cùng đi với người nhà mới, cùng cười cười nói nói với nhau, lại bị người khác nhìn chăm chăm, Đường Đình bỗng có cảm giác không thật. Trước kia cô làm quỷ quá lâu, đã quen với việc người ta không chú ý tới, quen với việc lăm bằm một mình, đã quen với việc xuyên thấu qua người khác...

Bây giờ, cô thực sự đã trở thành người, lại có một chút không thích ứng được. Đường Đình cúi đầu tự giễu, cười nhạt một tiếng.

Đi thang máy lên tầng hai, tầng này bán đủ các loại nữ trang, các ma-nơ-canh trong tủ đều mặc những bộ trang phục mới nhất của mùa hè năm nay, mặc dù cũng có những bộ áo khoác tay dài nhưng cũng không nhiều lắm.

Mẹ Diêu quen thuộc đi đầu về phía bên phải, chỉ vào một cửa hàng được trang trí đơn giản bởi một chuỗi các từ tiếng Anh, nói: “Con gái, trước kia con đều mua quần áo ở đây, có muốn vào xem một chút không?”

Đường Đình gật đầu, nhưng không nghĩ tới vừa vào cửa đã nhìn thấy một người không muốn nhìn thấy nhất – Phương Á Hi.

Sau khi Phương Á Hi thấy bọn họ còn rất nhiệt tình đi tới, đưa tay ra cười nói: “Xin chào, ông Diêu, bà Diêu.”

Ba Diêu bắt tay Phương Á Hi cười nói: “Thật trùng hợp! Cô Phương, không ngờ lại gặp cô ở đây.”

Phương Á Hi hơi lúng túng, gật đầu, “Tôi đến xem quần áo một chút...”

Nói xong, cô ta nhìn đến phía sau Diêu Đạm đang đẩy xe lăn cho Đường Đình. Dường như nhận ra tâm mắt của cô ta, ba Diêu chỉ vào hai người giới thiệu, “Đây là con trai và con gái của tôi.”

Thấy ba Diêu không nói nhiều, Phương Á Hi cũng không hỏi tiếp nữa, chào hỏi một chút rồi đi luôn.

Mẹ Diêu quay đầu lại liếc nhìn, giật nhẹ áo ba Diêu hỏi: “Cô gái ấy là ai vậy? Nhìn rất...”

“Người của văn phòng luật sư, lúc khai mạc đại hội cổ đông có gặp qua mấy lần, bắt quá bây giờ đã từ chức, làm sao?”

“Không có, chỉ cảm thấy cô ta rất xinh đẹp, nhưng không biết vì sao nhìn vào lại không thoải mái...”

Ba Diêu “A” một tiếng: “Em quần cô ta nhiều như vậy, đây cũng không phải là bạn gái của con trai mình.”

Mẹ Diêu trừng mắt liếc ba Diêu một cái, xoay người đối với Diêu Đạm nói: “Hiện tại con có bạn gái chưa? Nếu không có cũng không được tìm một người như vậy mang về, gặp gỡ cũng không?”

Diêu Đạm bĩu môi gật đầu, Đường Đình ở một bên thầm vui, không ngờ ánh mắt nhìn người của mẹ Diêu lại chuẩn như vậy.

28. Chương 28

Hello, cô ma nữ – Chương 28

Một thứ bảy của hai tháng sau, vì ba Diêu và mẹ Diêu đi tham dự một cuộc gặp gỡ bạn thân nên Diêu Đạm phải gánh nhiệm vụ khó khăn là đưa Đường Đình đến bệnh viện kiểm tra.

Gần tới tháng bảy, thành phố A bước vào những ngày nóng bức nhất, không giống với những ngày mát mẻ thời gian trước. Tuy nói trong bệnh viện có điều hòa nhưng sau khi Đường Đình hoàn thành xong các bài kiểm tra, cả người cô cũng đã ướt đầm mồ hôi.

Diêu Đạm lôi một chiếc khăn tay từ trong túi mẹ Diêu đưa cho Đường Đình, nói: “Lau tay đi! Anh dẫn em đi ăn nhé?”

Thân thể này của Đường Đình đã ngủ ở trong bệnh viện suốt năm năm, về mặt sinh lý thì đã là một cô gái hai mươi tư tuổi, nhưng Diêu Đạm lại không nghĩ như vậy. Anh cảm thấy em gái trước mắt mình như vẫn đang ở tuổi mười tám, đương nhiên anh sẽ cư xử với cô như đối với một đứa con nít. Mặc dù cô làm nũng với anh, đòi anh ăn gì uống gì, anh cũng chưa bao giờ từ chối hay cảm thấy khó hiểu, thậm chí còn chủ động đưa ra đề nghị.

Diêu Đạm đưa cô đến một quán ăn cách đó không xa, về mặt Đường Đình vô cùng thích thú. Cửa kính ra vào bằng thủy tinh được dùng phần màu viết đầy những chữ nho nhỏ, trên bệ cửa sổ trang trí vài chậu hoa nhài đã nở rộ, hương thơm đến mê người. Vừa bước vào, Đường Đình đã ngửi thấy một mùi hương hoa sữa nồng nàn, người bên trong không nhiều, bài trí của quán mang phong cách rừng núi, nhìn vô cùng thích thú. “Daniel, sao hôm nay anh tới rất sớm vậy?” Người ở quầy kia vốn đang rất bận rộn, nhưng vừa thấy bọn họ bước vào thì ngừng ra, sau đó liền giao việc cho người khác, đi tới bên cạnh bọn họ cười nói.

“Eve, trước kia đều là lúc tan tầm mua đồ mang đi, nhưng hôm nay là cuối tuần nên tôi đặc biệt dẫn em gái mình tới.”

Nghe anh nói một hồi, Đường Đình liền hiểu ra mấy món điểm tâm lúc trước Diêu Đạm mang về cho cô đều mua từ quán này, có vẻ như hai người này rất thân nhau.

Eve nhìn Đường Đình gật đầu một cái, dẫn hai người tới chỗ cửa sổ phía sau tầng một, thuận tiện đưa cho bọn họ một cuốn menu, chọn ra mấy món nhìn trong hình trông thật ngon cùng mấy món bình thường hay ăn rồi khép lại. Người vừa đi, Đường Đình ghé hai tay vào trên bàn, hứng thú hỏi Diêu Đạm, “Anh, làm thế nào anh lại tìm được một nơi như thế này?”

“Eve là bạn học thời đại học của anh. Mặc dù cả hai đều học tài chính nhưng Eve lại muốn mở một cửa hàng như thế này. Sau khi tốt nghiệp đại học còn ra nước ngoài học hai năm làm bánh kem. Em cảm thấy ngon không?”

“Ăn rất ngon, ăn ngon chết mất.”

Diêu Đạm cười cười, chỉ vào mũi Đường Đình: “Mèo tham ăn!”

“Diêu Đạm, thật không ngờ lại có thể gặp anh ở chỗ này!”

Đường Đình vừa đem một miếng bánh ngọt bỏ vào trong miệng thì nghe được những lời này, ho khan một tiếng đến suýt nghẹn, phải uống một ngụm trà sữa lớn mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Vỗ ngực một cái, quay đầu lại nhìn người vừa lên tiếng, không biết cô ta là âm hồn không tan hay là ông trời không có mắt, tại sao cứ liên tục gặp phải cô ta vậy?

“Song Song, sao ăn nhanh như vậy để bị nghẹn, không sao chứ?” Diêu Đạm đưa tay ra dùng khăn giấy lau sạch vụn bánh trên khóe miệng Đường Đình, sau đó mới quay lại gật đầu chào hỏi Phương Á Hi.

Nói chuyện vài câu, thấy thái độ của Diêu Đạm lạnh nhạt, Phương Á Hi có chút buồn bực, muốn tiếp tục nói chuyện nhưng dường như cô ta cảm thấy mất mặt nên đành phải lúng túng cười cười tìm cớ rời đi.

Cơ thể Đường Đình hơi nghiêng về phía trước, thấp giọng hỏi: “Anh à, không phải mẹ nói cô gái kia tâm địa bất chính sao?”

“Anh cũng không kết giao với cô ấy, em lo lắng cái gì chứ hả?”

Đường Đình nghe rằng: “Lo lắng anh bị lừa! Em có thể nhìn ra cô ta có tình ý với anh!”

Nhẹ nhàng vỗ trán Đường Đình, Diêu Đàm nhếch miệng: “Em vẫn nên tự lo mình thì tốt hơn! Có một số việc anh không nói cũng không có nghĩa là anh không biết.”

Diêu Đàm nói để cho Đường Đình yên tâm, người anh trai mới này đối với cô rất tốt, cô không muốn anh bị người phụ nữ Phương Á Hi kia lừa dối. Cô đã bị ngã một lần, đã từng bị thương một lần, thậm chí còn phải hi sinh cả tính mạng mình, vì thế cô không muốn những người bên cạnh mình lại phải gặp những thứ mà cô đã trải qua. Nhưng Phương Á Hi lại không phải là người dễ dàng buông tay, xem ra cô cần phải ngoài sáng trong tối nhắc nhở Diêu Đàm không được để tâm tới cô ta mới được.

Hơn một năm sau.

Gần tới Tết, gần như tất cả các trung tâm thương mại đều xúc tiến các chương trình khuyến mãi giảm giá. Trên đường phố, người đến người đi vô cùng náo nhiệt. Trường học đã sớm bắt đầu vào kì nghỉ đông, những cuộc tụ hội bạn học cũ, những bữa tiệc sinh nhật làm cho các quán bar, KTV cực kỳ sôi động. Cho dù là ban ngày, các tấm biển quảng cáo đèn neon vẫn lóe lên đủ mọi loại màu sắc.

Tổng Gia Diễn cố gắng thoát ra khỏi khu vực nóng bức ngột ngạt đến đây đi ra ngoài, bước nhanh tới cửa chính. Gió tạt vào trên mặt đau như kim châm, không khí lạnh lẽo, anh kéo mũ lên, hít thở thật sâu mới cảm thấy trong lòng thoải mái hơn một chút.

Đây là một cuộc họp lớp cũ, Tổng Gia Diễn vẫn luôn cho rằng trong đám bạn học chung thời đại học chỉ có mình anh ở thành phố A. Mãi đến tháng ba năm ngoái, sau khi cái tên đại ngốc Phương Niệm đi công tác từ thành phố C tới tìm anh, anh mới từ từ biết được có một vài bạn học cũng ở gần chỗ này.

Tổng Gia Diễn hợp tác cùng Phương Niệm mở một phòng làm việc, nhận một vài trò chơi khó luyện, lập trình các loại nhiệm vụ. Kế hoạch là trước tiên ổn định tài chính cùng chiêu mộ một số nhân tài, sau đó mới bắt đầu tiến hành tự thiết kế một trò chơi online 3D riêng. Mặc dù kế hoạch chưa đạt được như dự định, nhưng phòng làm việc của Tổng Gia Diễn cùng Phương Niệm trong miệng các tay chơi vẫn có chút danh tiếng.

Buổi họp mặt hôm nay là do Phương Niệm tổ chức, tất cả mọi người sau khi high xong đều chuẩn bị về thành phố C mừng năm mới.

“Làm sao vậy?” Chẳng biết từ lúc nào Phương Niệm cũng đã chạy ra, cười hì hì quàng cổ Tổng Gia Diễn hỏi.

Nhìn dòng người đi lại trên đường phố, Tổng Gia Diễn không khỏi buồn lòng, lấy bao thuốc lá từ trong quần ra, ngậm một điếu ở trên môi, rồi châm lửa. Đây là thứ sau khi Đường Đình biến mất anh học được.

“Hóng gió, bên trong ngột ngạt muốn chết.”

“Này, không nên ở bên ngoài quá lâu! Tốt xấu gì cậu cũng nên giúp tôi uống chút rượu!” Vỗ vỗ vai anh, cùng đứng một lúc, Phương Niệm mới trở vào bên trong.

Sau một tuần tới thành phố A nương tựa Tổng Gia Diễn, Phương Niệm liền phát hiện nhiều lúc anh không bình thường, so với lần gặp mặt trước trông anh tinh thần sa sút hơn rất nhiều, tính tình cũng trầm hẳn đi. Hỏi anh xảy ra chuyện gì cũng không nói, quan sát vài ngày thấy không có dấu hiệu bệnh u buồn linh tinh, Phương Niệm mới an tâm hơn, cũng không hỏi thêm nữa. Trải qua một năm điều trị, Đường Đình đã có thể hoạt động lại gần giống như người bình thường. Hôm nay, cả nhà bọn họ đã hẹn cùng nhau đi đến một nhà hàng mới mở ăn cơm, nhưng ba Diêu lại phải tham gia cuộc họp cổ đông ở văn phòng luật sư, Diêu Đàm vẫn còn phải đi làm, cách giờ anh tan tầm còn những hai tiếng đồng hồ, cách thời gian anh chính thức nghỉ Tết còn đúng một ngày.

Thấy đã gần đến giờ hẹn, Đường Đình sửa soạn quần áo cho tốt rồi kéo Diêu mẹ ra cửa.

Xuống xe gần văn phòng luật sư, trong lúc đứng chờ đèn xanh, trong đám người đối diện bên kia đường, Đường Đình thấy Tổng Gia Diễn.

Anh cúi đầu nhìn không rõ biểu cảm, mặc quần jean rộng cùng một chiếc áo khoác có mũ dày màu đậm, còn quàng một chiếc khăn kẻ caro, tóc dài hơn một chút, đang nói chuyện với một người đàn ông bên cạnh nhìn có chút quen mắt.

Vài giây trôi qua, đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, Tống Gia Diễn cười cười nói nói đi về phía cô, mẹ Diêu cũng kéo cô đi về phía bọn họ. Đoàn người giao nhau, ánh mắt Đường Đình nhìn Tống Gia Diễn không chớp, mà anh ngay cả một cái liếc mắt cũng không dừng lại trên người cô.

29. Chương 29

Hello, cô ma nữ – Chương 29

Trong hơn một năm nay, không phải Đường Đình không nghĩ tới việc đi tìm Tống Gia Diễn, nhưng cơ thể cô vừa mới hồi phục, người nhà lại luôn lo lắng cô ra ngoài một mình xảy ra chuyện không may. Hơn nữa, đang trong thân phận một người “mất trí nhớ”, cô cũng không thể tìm ra được lý do nào hợp lý để ra ngoài. Đầu óc cô không tốt không nhớ được số điện thoại của anh, lại cũng không nhớ nổi số điện thoại của nhà trọ, cho dù điện thoại có cầm trong tay, muốn gọi cũng không được.

Mỗi ngày trôi qua, Đường Đình đã từng tưởng tượng cảnh tượng hoàn mỹ khi cô và Tống Gia Diễn gặp nhau, anh sẽ rất kích động nhìn cô...Đáng tiếc là, hiện thực vĩnh viễn là hiện thực, còn ảo ảnh vẫn mãi là ảo ảnh, thân phận của cô hiện tại là Diêu Song Song, dung mạo của cô hiện tại khác hoàn toàn với Đường Đình trước kia. Tống Gia Diễn không nhận ra cô cũng là chuyện bình thường, nhưng mà chuyện ngày hôm nay xảy ra quá đột ngột khiến cô không thể tiếp nhận kịp

Khẽ cắn môi dưới, Đường Đình kìm lại ý muốn trong đầu, tiếp tục theo mẹ Diêu bước về phía trước. Chỉ cần Tống Gia Diễn còn ở thành phố A, cô nhất định sẽ tìm mọi cách đến đường Vô Thường tìm anh.

Lúc đi qua vạch kẻ đường dành cho người đi bộ, Tống Gia Diễn như có dự cảm mà xoay đầu lại, nhưng tất cả những gì anh nhìn thấy chỉ là những bóng lưng, không hề có điều gì khác thường.

Phương Niệm đẩy Tống Gia Diễn một cái, nói: “Làm sao vậy? Chuyển sang đèn đỏ rồi, cậu muốn bị xe đụng hả?”

“Không, không có gì....” Lắc đầu một cái, Tống Gia Diễn lặng lẽ thở dài, tiếp tục đi về phía trước.

Anh không hiểu sao vừa nãy lại cảm thấy Đinh Đinh như đang đứng ngay bên cạnh nhìn anh? Giống như trước kia, giống như cô chưa bao giờ rời anh mà đi vậy. Anh đã từng liên tục đi tìm các bệnh viện, đáng tiếc là ở thành phố A, trẻ sơ sinh ra đời ngày đó lại vô cùng ít, cho dù tìm được thì cũng không phải là Đường Đình của anh.

Đinh Đinh, rốt cuộc bây giờ em đang ở nơi nào?

Lúc đi tới lầu dưới của văn phòng luật sư, ba Diêu cũng vừa đi xuống, bên cạnh còn có mấy người đi cùng, vừa nói vừa cười. Đường Đình ngẩng nhìn một vòng xung quanh, cảnh vật ở đây trong trí nhớ của cô có chút ấn tượng. Chắc hẳn cô đã từng tới nơi này nhưng trong phút chốc không nhớ nổi vì sao lại từng tới đây.

Nhưng mà, lúc ba Diêu giới thiệu mọi người, cô mới nghĩ ra...văn phòng luật sư này là nơi Nhiếp Phàn làm việc.

Đường Đình vẫn cho rằng đây chỉ là một bữa liên hoan đơn giản mọi người trong nhà cùng ăn với nhau, lại không nghĩ tới đây là một bữa tiệc kết thân, đối tượng lại chính là người cô cực kỳ chán ghét, Nhiếp Phàn! Ông trời thật là không có mắt! Tại sao sau khi cô sống lại muốn cô tiếp tục quan hệ với anh ta cơ chứ! Trong lúc ăn cơm, Đường Đình lợi dụng câu nói “Ăn không nói, uống không nói” làm hành vi chuẩn mực, trên bàn cơm ngoại trừ người nhà Diêu gia, những người khác đều coi là người vô hình, cô chỉ nói đúng một câu duy nhất “Xin chào” với Nhiếp Phàn lúc gặp mặt.

Dần dần, hành vi của Đường Đình khiến cho ba Diêu và mẹ Diêu đều cảm thấy không bình thường, trái lại Diêu Đàm lại dùng bữa rất vui vẻ. Tiếp tục thêm một lúc, nhân lúc Đường Đình đi vệ sinh, mẹ Diêu cũng đứng lên cùng đi với cô.

Khi đi đến một góc ít người qua lại, đột nhiên mẹ Diêu kéo Đường Đình lại, trong giọng nói có hơi trách móc, “Con làm sao vậy? Nhiep Phàn cậu ta...”

“Mẹ, con không thích anh ta!” Đường Đình dứt khoát nói.

Mẹ Diêu nhất thời ngẩn người, trong chốc lát phản ứng không kịp, “Sao con lại không thích?”

“Con không biết!” Đường Đình rất muốn nói ẹ Diêu biết chuyện của cô và Nhiep Phàn, nhưng thân phận của cô bây giờ là Diêu Song Song, lại bị mất trí nhớ, hơn nữa đây là lần đầu tiên cô gặp mặt anh ta, vì thế cô không thể nói ra chuyện bà không biết rõ.

Mẹ Diêu thở dài, vuốt tóc con gái, nói: “Thực ra, ba mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con thôi. Bây giờ con cũng đã gần hai mươi sáu tuổi, cơ thể vừa mới hồi phục, lại không có nghề nghiệp gì, nên ba mẹ mới tìm một người chăm sóc cho con. Nhiep Phàn là một người thành thật, bối cảnh gia đình cũng tốt, bản thân lại là một luật sư, có khả năng kinh tế. Sao con không thử kết giao với cậu ta xem thế nào?”

“Không thể!” Đường Đình rũ mắt xuống, mím môi nói: “Con không thích anh ta, cho dù con có ở cùng anh ta thì cũng sẽ không hạnh phúc. Hơn nữa, mẹ, làm thế nào mà mẹ có thể chắc chắn rằng anh ta sẽ thích con?”

Cô đã từng bị phản bội một lần, đã từng bị một người gọi là Nhiep Phàn quăng vào một cái hố thật sâu, tuy rằng người ta có câu “Ngã ở nơi nào phải đứng lên ở nơi đó!”, đáng tiếc là cô không có cái dũng khí đó, cũng không muốn dùng cuộc sống sau này để đánh cược. Hiện tại cô chỉ muốn tìm một cơ hội gặp Tống Gia Diễn, đem chuyện tình người – ma thành quan hệ người yêu bình thường.

Mẹ Diêu, mẹ nhìn Phương Á Hi chuẩn như vậy vì sao không thể nhìn ra bản chất Nhiep Phàn chứ?

Sau khi Nhiep Phàn và Phương Á Hi đứng trước bia mộ Đường Đình nói lời xin lỗi, mấy ngày sau bọn họ liền chia tay, Phương Á Hi cũng lập tức từ chức, tìm một công việc khác. Hơn hai năm qua, Nhiep Phàn cũng không phải không yêu đương, nhưng tất cả đều chấm dứt không lí do. Anh ta không biết là do phát sinh vấn đề với đối phương hay là do hai cuộc tình trước đây khiến anh ta sinh lòng mệt mỏi. Anh ta đã gần hai mươi tám tuổi, cha mẹ đã bắt đầu thúc giục đưa bạn gái về nhà rồi kết hôn. Mỗi lần về nhà, vấn đề này đều bị nói đến, nên anh chỉ muốn tìm một người phụ nữ mà giữa hai người không có tình yêu có thể cùng nhau sống một cuộc sống yên bình.

Nhiep Phàn cũng đã từng đi xem mắt, nhà gái cho dù không hài lòng anh cũng không biểu hiện ra mặt, nhưng người ngày hôm nay hình như không giống như vậy. Từ lúc gặp mặt đến giờ, bọn họ cũng chỉ mới chào hỏi qua, nếu không phải cô ấy đã có bạn trai bị gia đình ngăn cấm, không tình nguyện nói ra thì nguyên nhân chính là anh thực sự rất đáng ghét. Anh thật sự không nghĩ ra, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, tại sao cô gái này lại có thái độ như vậy đối với anh.

Vì vậy, Nhiep Phàn một mặt nói chuyện với ba Diêu, mặt khác trong lòng lại âm thầm sinh ra hứng thú với Diêu Song Song.

Sau khi về nhà, ba Diêu và mẹ Diêu về phòng ngủ, muốn nói chuyện về bữa cơm tối vừa rồi, còn Diêu Đạm lại lôi kéo Đường Đình vào trong phòng của anh.

Ngồi ở trên giường, Đường Đình trưng ra vẻ mặt người chết, Diêu Đạm chọc chọc má cô, cười: “Em không thích Nhiep Phàn kia sao?”

“Đúng vậy! Em không thích anh ta. Vừa nhìn đã biết anh ta không phải là một người tốt!”

“A, em còn có thể xem tướng cơ đấy?” Diêu Đạm sờ sờ cằm “Xem ra cậu ta thực sự là không thể lọt vào mắt xanh của em.”

Đường Đình nhúu mày kéo kéo áo Diêu Đạm, nói: “Anh, ba mẹ bên kia anh giúp đỡ em một chút...”

“Em cho rằng không có Nhiep Phàn thì có thể yên bình rồi sao? Ba mẹ cũng chỉ muốn em làm quen chứ không phải muốn em và cậu ta kết hôn.”

“Dù sao cũng phải tiêu diệt Nhiep Phàn trước đã, những thứ khác sau này hãy nói!” Đường Đình làm một động tác cắt cổ hung tợn nói.

Vừa dứt lời, điện thoại trong túi xách liền vang lên. Đường Đình lấy ra nhìn, là một dãy số xa lạ lại có chút quen thuộc.

Đường Đình do dự một lúc, nhưng cuối cùng vẫn nhận điện thoại: “Alo?”

“Cô Diêu phải không? Tôi là Nhiếp Phàn. Xin hỏi ngày mai cô có rảnh không, tôi muốn hẹn cô....”

Đường Đình choáng váng trầm mặc, động tác này cũng thật quá nhanh đi? Vội vàng chạy đi đâu thai sao?

Hắng giọng, Đường Đình vừa nháy mắt với Diêu Đàm vừa nói: “Thật ngại quá, anh Nhiếp, ngày mai tôi phải cùng anh trai đi ra ngoài chơi.”

“Vậy ngày kia thì sao?”

“Ngày kia tôi cũng phải cùng anh trai đi ra ngoài chơi.”

“Vậy ba ngày sau?”

“...Ba ngày sau cũng vậy!!” Đường Đình nhện xuống kích động muốn gào thét qua điện thoại, nói xong liền cúp, còn thẳng tay tắt máy.

Nhìn dáng vẻ thờ phì phò của em gái, Diêu Đàm bắt đầu dờ dẩn, xem ra tối nay anh phải tìm được một lý do thật tốt để giải thích cho Diêu ba Diêu mẹ về cuộc nói chuyện vừa rồi.

30. Chương 30

Hello, cô ma nữ – Chương 30

Mùng tám tháng giêng, không khí năm mới ở thành phố A vẫn còn rất rộn ràng, đèn lồng đỏ rực, tranh dán chúc mừng, bên tai còn nghe được tiếng nổ pháo cùng với những tiếng cười khanh khách của đám trẻ con đang đuổi bắt nhau. Dường như đêm qua có một trận tuyết rơi, khắp nơi một màu trắng xóa, ngoài trừ đốt pháo bọn trẻ còn chơi trò ném tuyết.

Đường Đình bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, màn hình nhấp nháy, cộng thêm nhạc chuông sôi động rung trên tú đầu giường đến là vui vẻ. Rúc người vào ổ chăn ấm áp, Đường Đình nhắm chặt mắt lại, nhưng sau mấy giây đấu tranh tư tưởng, cuối cùng vẫn nhận điện thoại.

“Ai vậy?”

Rõ ràng người đầu dây bên kia bị giọng điệu trả lời ác liệt của Đường Đình dọa ột chút: “Cô Diêu, tôi là Nhiếp Phàn!”

“...” Sau một lúc lâu mới nhận thức được cái tên “Nhiếp Phàn” này, Đường Đình hét lên: “Diêu Song Song đã chết!”

Đúng vậy, Diêu Song Song đã chết, cô là Đường Đình....

Vội vàng cúp điện thoại rồi tắt máy, Đường Đình cuộn tròn lại muốn tiếp tục ngủ, nhưng cô từ từ phát hiện ra cuộc điện thoại vừa rồi hình như có chút không đúng... Người vừa gọi điện tới là ai? Cô vừa nói cái gì? Cô nói Diêu Song Song đã chết?!!

Đột ngột mở hai mắt ra, Đường Đình luống cuống tay chân, mở điện thoại di động ra lần nữa, trong cuộc gọi đến hiển thị rõ bốn chữ “Nhiếp đại J nhân” *J nhân: tiện nhân

Lần này chết thật rồi, lần trước Nhiếp Phàn mời bị cô lấy cớ bồi dưỡng tình cảm với anh trai đuổi đi được mấy ngày, mặc dù ba Diêu không có phản ứng cụ thể nào nhưng hai anh em lại bị mẹ Diêu lần lượt gọi vào phòng nói chuyện riêng. Vừa rồi cô lại kêu câu cấm kỵ nhất trong nhà họ Diêu, không biết lần này Nhiếp Phàn sẽ nói chuyện với cha mẹ cô thế nào nữa.

Rối rắm một lúc lâu, mặc một chiếc áo ngủ bằng nhung dày, Đường Đình xông vào phòng của Diêu Đàm.

Thời gian nghỉ Tết chỉ còn ba ngày, nghỉ sau này sẽ lại phải tiếp tục cuộc sống làm việc buồn chán sáng chín giờ chiều năm giờ, Diêu Đạm như có động lực ngủ như chết trên giường, hơn nữa mùa đông như thế này rất thích hợp cho việc ngủ nướng.

Ba giờ sáng Diêu Đạm mới ngủ, nhưng chín giờ anh đã bị Đường Đình đánh thức.

Híp mắt mệt mỏi đầy tơ máu nhìn Đường Đình lơ đãng lệch thêch, lần đầu tiên Diêu Đạm nảy sinh ý nghĩ không muốn có khái niệm em gái này.

“Anh! Anh! SOS! Cầu cứu!!” Đường Đình quỳ gối ngay bên giường lay lay Diêu Đạm, “Đại quái thú Nhiếp Phàn lại vừa tấn công!!”

Diêu Đạm lật người kéo chăn trùm kín đầu, nặng nề nói: “Không cần để ý cậu ta..... Em cứ từ chối nhiều lần thì cậu ta sẽ không gọi đến nữa...”

“Nhưng mà mẹ...” Đường Đình mới nói được một nửa thì đã thấy Diêu Đạm tiếp tục đi hẹn với Chu Công. Cô lay vai anh, ngồi trên giường cầm điện thoại di động không biết làm thế nào.

Chán nản nhìn xung quanh phòng, thấy bàn phím máy tính của Diêu Đạm đang nhấp nháy ánh sáng màu cam, Đường Đình di chuyển con chuột nhìn thấy màn hình desktop rất phổ biến, trên thanh công cụ phía dưới lại có biểu tượng một trò chơi quen thuộc.

Toét miệng cười, rốt cuộc Đường Đình cũng đã biết cách tìm Tống Gia Diễn.

Tốc độ tải trò chơi không nhanh, ước chừng mất khoảng năm tiếng. Trong lúc Đường Đình ăn cơm trưa, ánh mắt khó hiểu của mẹ Diêu khiến cô không khỏi cảm thấy chột dạ, biết rõ không khác so với mọi thường, nhưng Đường Đình vẫn vội vàng cơm nước xong liền trốn vào phòng xem tiến độ tải xuống.

Hai giờ rưỡi chiều, cuối cùng trò chơi cũng đã được cài đặt xong. Mở giao diện trò chơi ra, nghe thấy giai điệu quen thuộc làm cho Đường Đình rất kích động, cẩn thận đăng nhập tài khoản và mật mã. May mắn là mấy cái này đều cô đều dùng tên và ngày sinh của mình, nếu không thì hơn hai năm trôi qua, đảm bảo cô không thể nhớ rõ.

Thành phố C lạnh hơn thành phố A rất nhiều, Tống Gia Diễn vẫn nằm ngủ vùi trong phòng có hệ thống lò sưởi. Sáng sớm hôm nay anh đã bị mẹ đánh thức, nói là ra ngoài mua đồ các thứ, nhưng thực tế là đi xem mắt. Sau khi Đường Đình biến mất hơn một năm, cha mẹ anh không ngừng thúc giục anh chuyển thành lập gia đình, cái gì mà kết hôn hay không thì có thể để sau, nhưng trước hết vẫn phải có bạn gái... Mà chỉ có dịp năm mới anh mới trở lại thành phố C, nên những lúc khác mẹ anh đều dùng điện thoại gọi nói vấn đề này với anh.

Thực ra, trong lòng Tống Gia Diễn vẫn luôn mơ hồ, anh không biết mình có nên quên Đường Đình, tiếp tục cuộc sống bình thường của mình, kết hôn, sinh con hay không? Tuy lời của cha mẹ làm anh rất phiền muộn nhưng dù sao cũng là vì muốn tốt cho anh. Anh cũng đã hai mươi chín tuổi, bạn học bên cạnh dù chưa kết hôn nhưng cũng đã có người yêu cố định, ngay cả Phương Niệm cũng đã có bạn gái quen được tám tháng.

Anh thì sao đây? Cứ như vậy không chừng mực, không mục tiêu, chờ đợi mãi sao?

Từ lúc ăn cơm trưa xong liền ngủ thẳng đến tận hai giờ chiều, Tống Gia Diễn vào nhà tắm rửa mặt rồi lại ngồi xuống trước máy tính, tài khoản anh giúp người ta luyện cấp còn ba cấp nữa mới tới cấp sáu mươi theo yêu cầu, trước đó đã nghỉ ngơi thì hiện tại cố gắng hoàn thành nhiệm vụ cho xong.

Mở tài khoản luyện cấp đã mãn cấp của mình ra, Tống Gia Diễn đưa nhân vật đến trước cửa truyền tống vào phó bản cấp 56, lúc vừa mới định trong khung đối thoại [Trước mặt] đánh mấy chữ kêu gọi lập tổ đội, hệ thống đột nhiên hiện ra một hàng chữ màu đỏ chói mắt:

Bạn tốt Nguyên Minh Thanh của bạn đã đăng nhập!

Tống Gia Diễn ngây người, động tác trên tay cũng dừng lại, nhìn chăm chăm dòng chữ màu đỏ kia mà quên mất chuyện phải làm, mãi cho đến khi một loạt các thông tin khác đầy chữ hệ thống xuống dưới, anh mới phục hồi lại tinh thần. Nhanh chóng mở danh sách bạn tốt ra, quả nhiên ba chữ “Nguyên Minh Thanh” này đang hiển thị online màu đỏ.

Đường Đình biến mất bao lâu, nhân vật của cô cũng im lặng bao lâu, tại sao đột nhiên lại đăng nhập? Là hacker, hay chính là cô....

Vừa nghĩ tới có thể là khả năng phía sau, tìm Tổng Gia Diễn bỗng bắt đầu đập mạnh liệt, anh nuốt nước miếng, mở khung đối thoại với Nguyên Minh Thanh ra.

Ở trong trò chơi online, thời gian dường như chưa từng trôi đi, nhân vật thầy thuốc của Đường Đình vẫn ở tại chỗ cô logout hai năm trước, cấp bậc, trang bị, vật cứng, gần như cũng chưa từng thay đổi, chỉ là lâu không chơi trò chơi, nội dung có một số cập nhật khiến cô thao tác gặp chút khó khăn. Trong danh sách bạn tốt không có nhiều người, Đường Đình nhanh chóng tìm được Tổng Gia Diễn, ngay sau đó liền hưng phấn mở khung đối thoại với anh.

[Nguyên Minh Thanh] [14:45:05]: Tổng Tổng Tổng Tổng Tổng Tổng!! o(v)o

Tổng Gia Diễn mới đang gõ chữ dò hỏi thân phận của cô thì dòng đối thoại của Đường Đình đã nhảy ra, kinh ngạc nhìn, anh nở nụ cười.

Đình Đình của anh đã trở lại!

[Đường Tổng] [14:45:34]: Ủ, anh đây.

Chẳng qua chỉ là ba chữ đơn giản cùng hai dấu chấm câu nhưng lại làm Đường Đình cực kỳ an tâm, cô cũng biết Tổng Gia Diễn không thể quên cô nhanh như vậy, Tổng Tổng của cô vẫn sẽ ở chỗ hai người từng sống chung mà chờ cô, chờ cô quay trở lại....

Lúc này đây, cô đã thực sự trở thành một người sống, sẽ sinh lão bệnh tử, có thể cùng anh nắm tay nhau đi dạo trên đường.

Lúc này đây, cô sẽ không thể nào lại đột nhiên biến mất nữa, cô có thể hùng hồn nói ra chữ “yêu” này.

31. Chương 31

Hello, cô ma nữ – Chương 31

Sau khi qua trò chơi tìm được Tổng Gia Diễn, Đường Đình thuận lợi lấy được số điện thoại di động của anh, QQ và các phương thức liên lạc khác. Mặc dù hiện tại Tổng Gia Diễn đang ở thành phố C, có lẽ bốn, năm ngày nữa mới cùng Phương Niệm quay trở lại thành phố A, mà Đường Đình vẫn không tìm được lý do nào để mình đi ra khỏi nhà, nhưng hai người vẫn có thể chat webcam qua mạng, có thể trò chuyện, so với trước kia không biết được sự tồn tại của đối phương thì tốt hơn nhiều.

Buổi tối chờ khi ba mẹ đã trở về phòng ngủ, Đường Đình mới đề nghị chat webcam, bây giờ cô chưa muốn người nhà biết sự tồn tại của Tổng Gia Diễn. Dù sao từ vị trí họ mà phân tích thì cô không hề quen biết người này mà nếu như nói hai người quen nhau qua trò chơi trên mạng thì người nhà nhất định sẽ không yên lòng, sợ cô bị lừa gạt, rồi sẽ hết sức ngăn cản tình cảm của hai người. Cô không hy vọng xảy ra chuyện như vậy.

“Tổng Tổng, thân phận của em hiện tại bây giờ là Diêu Song Song, hai mươi sáu tuổi, đang ở nhà chờ đi làm....”

Đeo tai nghe vào, nhìn một gương mặt xa lạ xuất hiện trên màn hình máy tính, ngũ quan thanh tú, khi cười lộ ra hai má lúm đồng tiền, anh thấy so với hình dáng Đường Đình trước kia có nhiều nét giống. Tuy nhiên, nếu không phải lời nói cùng hành động của cô gái này giống Đường Đình như từ một khuôn mẫu khác ra thì Tổng Gia Diễn quả thật không tin cô chính là Đường Đình.

“Không phải em đang ở nhà chờ đi làm, mà căn bản là lừa dối không muốn đi làm!” Tổng Gia Diễn khẽ cười nói.

Đường Đình bĩu môi, gờ gờ nắm đấm đến trước màn hình, “Em nói cho anh biết, không nên chọc em tức giận! Hiện tại em đã là thực thể, trăm phần trăm có thể đánh anh!”

“Được, em nếu có thể đến gặp anh, cho em đánh bao nhiêu cũng không vấn đề gì.”

“Đây chính là anh nói, không được phép nuốt lời!” Đường Đình toét miệng cười, lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu.

Tổng Gia Diễn còn muốn trêu chọc cô thêm một chút, nhưng lại thấy trên màn hình cô chợt đưa tay ra, dường như là chạm vào màn hình, không lâu trong tai nghe cũng truyền đến những âm thanh xa lạ.

“Tổng Tổng, em rất nhớ anh...”

Trong hai năm nay, không ngày nào em không nhớ tới anh. Cho dù các bài tập trị liệu khó khăn đến đâu nhưng em vẫn cố gắng chịu đựng, chỉ sợ anh sẽ quên đi Đường Đình này, sợ bên cạnh anh có một người phụ nữ khác, sợ lúc tình cờ gặp anh sẽ nhìn bằng một đôi mắt hờ hững....

Mặc dù chúng ta chỉ có thể nhìn nhau qua máy tính, thế nhưng, có thể được nhìn thấy anh đã tốt lắm rồi!

Ba người nhà họ Diêu phát hiện ra gần đây thời gian Đường Đình ngồi ngầy người trước máy tính ngày càng nhiều. Đôi khi, khi gọi cô ra khỏi phòng xuống ăn cơm còn có thể nhìn thấy trên màn hình là trò chơi với hiệu ứng đẹp mắt, mà Đường Đình lại cười hì hì.

Ngược lại, mẹ Diêu cảm thấy con gái mình vui vẻ hơn nhiều so với trước kia, nụ cười cũng rực rỡ hơn, nhưng nếu cô chơi trò chơi quá ham mê, không có chừng mực thì sẽ lập tức ngăn cản. Vì vậy, bà liền bảo Diêu Đạm hướng dẫn cho Đường Đình, dù sao con gái trên mạng vẫn cần phải cẩn thận.

Ăn cơm tối xong, Diêu Đạm lĩnh nhiệm vụ đi sau Đường Đình, nhìn cô trở về phòng cũng thuận tiện vào theo.

Dưới ánh mắt kỳ quái của em gái, Diêu Đạm vẫn giữ vẻ mặt tự nhiên như thường, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô. Anh liếc mắt sang phía máy tính chuẩn bị nói chuyện, nhưng lời nói chưa kịp nói ra thì cảm thấy là lạ, cẩn thận nhìn lại màn hình máy tính của Đường Đình, anh mới phát hiện trò cô đang chơi cũng chính là trò mình đang chơi.

“Song Song, em ở khu nào?” Diêu Đạm nhìn nhân vật thầy thuốc của Đường Đình đang treo máy ở một khu an toàn vắng vẻ, hỏi.

“Cắm Tú song thành.”

Diêu Đạm nghi ngờ nhìn Đường Đình, nói: “Em là một người mới, sao lại chơi ở một khu cũ như vậy? Còn chung khu với anh....”

Đường Đình giật giật khóe miệng, không biết nên nói thế nào. Trời đất chứng giám, đã lâu cô không chơi, làm sao có thể biết cùng khu với anh trai?

Diêu Đạm sờ sờ cằm, trong bụng có chủ kiến: Nếu mẹ đã muốn anh chú ý em gái một chút, bây giờ nó lại cùng mình ở chung một khu, thế thì mang theo nó cùng chơi là điều tất nhiên!

“Em cấp mấy? Có muốn anh mang đi phó bản không?”

Đường Đình vừa định từ chối nói không cần thì đã nhìn thấy nhân vật “Đường Tổng” do Tổng Gia Diễn thao tác đi đến chỗ cô treo máy.

[Trước mặt] [Đường Tổng]: Anh vừa ăn xong, em ăn cơm chưa?

Trên màn ảnh xuất hiện khung đối thoại không lớn, chừng năm giây liền biến mất, nhưng Diêu Đạm cũng không phải là kẻ mù! Ánh mắt anh vẫn luôn dừng lại trên nhân vật của cô nữa chứ!!!

Nhất thời, hai anh em nhà họ Diêu như bị điểm huyết cam, trong phòng không ai lên tiếng, chỉ nghe thấy âm nhạc của trò chơi không ngừng vang lên.

Tổng Gia Diễn thấy Đường Đình không trả lời, nghĩ rằng cô vẫn còn đang ăn cơm, liền đến bên cạnh nhân vật của cô ngồi xuống.

Nhìn nhân vật Đường Tổng ngồi xuống, từ góc nhìn này giống như anh đang dựa vào lòng cô, cũng không biết cử chỉ này của Tổng Gia Diễn có phải cố ý hay không.

Khóe miệng Đường Đình khẽ giật, thoáng chột dạ, chỉ có thể cười khan với Diêu Đạm: “Anh...cái này...”

“Đây là Tống ca!” Diêu Đàm ánh mắt sáng rực chỉ vào màn hình máy tính, “Em làm thế nào câu được lão đại nhà anh?”

“...”

Nghe xong những lời này của Diêu Đàm, cô có thể tin tưởng trên con đường tình yêu của mình và Tống Gia Diễn vừa mất đi một chương ngại vật hay không? Hay lại có thêm một đồng minh?

Vào hai ngày nghỉ sau khi Diêu Đàm đi làm được một tháng, hai mươi ngày trước Tống Gia Diễn cũng đã trở lại thành phố A. Mặc dù hai người vẫn chat webcam vào buổi tối, nhưng Đường Đình vẫn không kiểm chế được, bắt đầu khuyến khích anh trai đi gặp mặt lão đại mình sung bái.

Vì thế, hai ngày sau, trong bang tiến hành tổ chức một buổi offline, địa điểm là một quán KTV ở thành phố A.

Gần tới tháng tư, thời tiết đã trở nên ấm hơn, nhưng Đường Đình không có dũng khí mặc những bộ thời trang mùa xuân mỏng manh, thay vào đó lại là một chiếc áo bông dày nhìn giống như một chú gấu mập mạp.

Lúc ra cửa, Diêu Đàm nhìn thấy Đường Đình ăn mặc như một cô gái hai mươi tuổi, không nhận được lên tiếng nói: “Song Song, anh nhớ em đã hai mươi tuổi rồi?”

“Anh, anh đang ghen tỵ em có gương mặt con trẻ con sao?” Đường Đình chớp chớp hai mắt. “...” Trong bang hẹn thời gian là một giờ rưỡi chiều, Diêu Đàm cùng Đường Đình đến KTV trước năm phút. Lúc đẩy cửa vào phòng đã đặt trước, bên trong đã có khoảng năm, sáu người.

Đường Đình liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tống Gia Diễn đang ngồi trong một góc chơi điện thoại, nhân lúc Diêu Đàm đi nhận diện bạn trên mạng, cô rón ra rón rén đi về phía anh. Vốn định dọa anh một chút, nhưng kết quả người không hù được, chính cô còn bị anh ôm lấy.

“Tính xấu không đổi.” Tống Gia Diễn vuốt vuốt tóc Đường Đình, sát lại gần tai cô khẽ nói.

Đường Đình sững sốt một chút, vươn tay ôm lấy cổ Tống Gia Diễn tiến vào trong ngực anh cọ cọ, thỏa mãn mà cười hì hì.

“Tống Tống, anh xem, em có thể ôm lấy anh.”

“Ừ.”

“Anh cũng có thể ôm em.”

“Ừ!”

“Thật tốt!”

32. Chương 32

Hello, cô ma nữ – Chương 32

“Này, A Diễn, đây là cậu đang dụ dỗ cô gái nhỏ sao?”

Phương Niệm không biết xuất hiện trước cửa từ lúc nào, ngậm điều thuốc cười vẻ lưu manh, chỉ về phía Tống Gia Diễn. Mà lúc này Diêu Đàm mới phát hiện ra em gái nhà mình đang bị người ta ôm vào trong ngực, mà đối phương bên kia còn là một đại thúc đầy râu.

Thực ra, gần đây Tống Gia Diễn bị Đường Đình xúi giục để râu, nói hoa mỹ là: có phong thái đàn ông, đẹp trai chết mất! Đáng tiếc là, vẻ ngoài như vậy cũng thấy tuổi tác tăng lên không ít.

“Tôi không phải là cô gái nhỏ, tôi đã hai sáu tuổi rồi!” Đường Đình ngẩng cao đầu để cho Phương Niệm thấy rõ mặt cô, trong lòng thầm mắng: “Thật không có mắt nhìn người, đồ Đại Ngốc!”

“Đừng nói linh tinh! Nếu em mà hai mươi sáu thì anh đây đã ba mươi sáu!”

Không chờ Đường Đình phản bác lại, cô đã bị Diêu Đạm kéo ra từ trong lòng Tống Gia Diễn, anh chỉ vào Tống Gia Diễn hỏi: “Rốt cuộc quan hệ giữa em và người đàn ông này là như thế nào?”

Đường Đình mờ mịt suy nghĩ, hết nhìn Diêu Đạm lại nhìn đến vẻ mặt lo lắng của Tống Gia Diễn, nói: “Anh, anh không cần dùng giọng điệu như kiểu bắt gian tại trận để nói được không?”

“Tôi là bạn trai của cô ấy, tên là Tống Gia Diễn, trong trò chơi gọi là Đường Tống.”

Sau đó, cuộc gặp mặt từ đầu đến cuối tràn ngập một bầu không khí kỳ lạ. Đường Đình ngồi bên cạnh Tống Gia Diễn cười cười nói nói mà Diêu Đạm về mặt lại vô cùng rối rắm. Anh căn bản không hiểu vì sao em gái mình lại nói chuyện yêu đương với “Đường Tống” trong trò chơi. Bọn họ quen biết cùng lắm mới hai, ba tháng, chắc hẳn đây là lần đầu tiên gặp mặt. Tiến triển như vậy không phải quá nhanh sao?

Trong phòng, một vài người cùng nhau hát bài ‘Tình yêu mua bán’ như sói khóc quỷ gào. Diêu Đạm chán nản uống một ngụm bia, vừa đưa mắt lên lại nhìn thấy Tống Gia Diễn đang nắm tay Đường Đình đứng trước cửa, như muốn ra ngoài.

Đặt cái chai xuống bàn, vừa định đứng dậy lại bị Phương Niệm ngồi bên cạnh kéo lại. Anh ta tiến tới bên tai Diêu Đạm nói thầm: “A Sổ (Diêu ca trong trò chơi tên là Đan Sổ), A Diễn tuyệt đối không phải là loại người chỉ vui đùa một chút, mấy năm nay tôi không hề thấy cậu ta gần gũi với bất kỳ người phụ nữ nào như vậy...”

Trong phòng hơi ngột ngạt, vừa ra khỏi phòng liền cảm thấy không khí thoáng hơn rất nhiều. Đứng ở khúc quanh, Đường Đình lắc lắc tay hai người nắm nhau, cười hì hì nói: “Sao lại đi ra, anh không muốn hát sao?”

“Không muốn!” Tống Gia Diễn đột nhiên xoay người cúi xuống, đem trán áp lên trán Đường Đình, “Bên trong ồn quá! Thật vất vả mới gặp được em một lần, không muốn cùng anh nói chuyện sao?”

“Lẽ nào anh chỉ muốn trò chuyện với em?” Đường Đình nhún mày chế nhạo nói.

Tống Gia Diễn ngẩn ra, không nhận được cười ra tiếng, “Trong đầu em đang chứa những thứ gì vậy?”

“Anh đoán xem!”

Chân khẽ nhón lên, đầu ngẩng lên, Đường Đình nhắm mắt lại hôn lên môi Tống Gia Diễn như chuồn chuồn lướt nước.

Tống Gia Diễn hơi bất ngờ, chợt đứng thẳng lên lùi về sau mấy bước che miệng lại. Ánh đèn nhấp nháy ở hành lang cũng đủ để cho Đường Đình thấy được hai gò má Tống Gia Diễn đỏ ửng lên, động tác lúng túng không biết phải làm gì.

“Trong đầu em chứa những thứ này, anh có thích không?” Đường Đình đỏ mặt cười giả hoạt.

Hai người vất vả mới có thể ở bên nhau như những người bình thường khác, cô không muốn bởi vì e dè, ngượng ngùng nhất thời mà khiến cho tình cảm không thể phát triển, nếu như anh không chủ động nói được thì không phải là cô không làm.

Đèn đường vừa mới lên, ra khỏi KTV, Diêu Đạm liền lấy cha mẹ làm cớ kéo Đường Đình về nhà, không đi tiếp đến khách sạn XX ăn cơm. Lưu luyến nhìn Tống Gia Diễn trong đám người, Đường Đình giơ tay làm động tác gọi điện thoại rồi mới theo Diêu Đạm lên xe.

Đường về nhà mất khoảng hai mươi phút, Đường Đình chống cằm ngồi trên ghế phụ lái nhìn cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ. Cô lo lắng không biết bọn họ định đi chơi đến mấy giờ, không biết Tống Gia Diễn có bị ép uống rượu hay không. Nếu anh uống say thì làm thế nào về nhà đây?

“Song Song, em đang nghĩ cái gì vậy?”

“Hả? Nghĩ A Diễn uống rượu có say hay không.”

Nghe thấy câu này, Diêu Đạm mím môi: “Em...hai đứa quen biết nhau như thế nào?”

“Nếu như em nói bọn em đã quen biết từ lâu, anh có tin không?”

Diêu Đàm không lên tiếng, đột nhiên anh cảm thấy em gái mình ngủ suốt năm năm trong bệnh viện sau khi tỉnh lại, dường như có chút thay đổi so với trước kia, từ thói quen đến tính cách, tất cả đều bất đồng. Anh gần như không thể tìm thấy bóng dáng con người trước kia của Song Song, có lẽ bởi vì con bé mất trí nhớ, nhưng ngay cả tính cách cũng biến mất. Cô dường như biến thành một người hoàn toàn mới, một người mà ngay cả là người thân như anh cũng không thể hiểu...

Thông qua trò chơi, Diêu Đàm cũng phần nào hiểu được Tống Gia Diễn là một người như thế nào, người anh sùng bái nhất định có một phương diện nào đó đáng giá khiến anh ngưỡng mộ. Song Song thích anh ta, nếu như anh ta đối với nó tốt, tình cảm nghiêm túc, có trách nhiệm, bọn họ ở chung một chỗ cũng được coi là chuyện tốt.

Len lén đưa mắt nhìn Đường Đình, Diêu Đàm ho nhẹ một tiếng, nói: “Em có tính nói chuyện với ba mẹ về anh ta không?”

“Đương nhiên là có!” Đường Đình quay đầu mỉm cười nhìn Diêu Đàm, “Bây giờ anh ấy mở một phòng làm việc cùng với Phương Niệm, thu nhập khá ổn. Nhưng xét theo quan điểm của ba mẹ mà nói thì chắc hẳn hai người sẽ nghĩ so với anh ấy, Nhiếp Phàn ổn định hơn rất nhiều. Vì vậy, chúng em vẫn đang thương lượng nói chuyện với người nhà như thế nào. Anh, anh ủng hộ chúng em nhé?”

Diêu Đàm trả lời khá mập mờ: “So với Nhiếp Phàn, anh có thiện cảm với Tống Gia Diễn nhiều hơn.”

Buổi tối, từ trong phòng tắm đi ra, Đường Đình khoác áo choàng tắm đang lau tóc, chợt nhìn thấy màn hình điện thoại trên bàn trang điểm đang nhấp nháy.

Cầm máy lên, người gọi đến là Tống Gia Diễn.

“Alo, buổi gặp mặt kết thúc rồi?”

Yên lặng khoảng ba giây, anh mới từ từ nói: “Chưa xong! Hiện tại anh đang ở trong toilet cho thoáng một chút...”

“Ha ha! Tống Tống, có ai lại hóng mát trong toilet như anh không hả? Anh không thấy thối sao?”

“Ừ! Em có khỏe không?”

Cảm thấy giọng điệu của anh có chút không bình thường, Đường Đình nhíu mày hỏi: “Có phải anh vào toilet nôn hết ra?”

Tống Gia Diễn không trả lời, điều này càng khẳng định suy đoán của cô là đúng, “Rất cuộc anh đã uống bao nhiêu vậy hả? Lát nữa làm sao về được nhà?” “Bọn họ...bọn họ rất quá đáng! Cả đám nói chơi trò oẳn tù tì, thua thì phải uống rượu, trong khi bọn họ chỉ uống một ngụm lại ép anh uống một ly rượu đầy.”

“Ôi, Tống Tống, anh đang làm nũng sao?”

“Chờ mấy ngày nữa anh lên trò chơi, xem anh từ từ chính chết bọn họ...”

Đường Đình cười khanh khách, nghe Tống Gia Diễn oán trách, cần nhẫn qua điện thoại, thỉnh thoảng còn đưa ra ác ý làm sao để chính những người hôm nay đã ép anh uống rượu. Trò chuyện mãi cho đến khi điện thoại nóng lên, đến khi điện thoại bị Phương Niệm giật mất.

Nằm ở trên giường, đồng hồ trên tủ đầu giường đã chỉ mười hai giờ đêm, nhưng Đường Đình lại hưng phấn đến nỗi một chút buồn ngủ cũng không có. Hôm nay cô và Tống Gia Diễn lần đầu gặp mặt ngoài đời, bọn họ ôm nhau, hôn nhau... Được rồi, mặc dù là cô chủ động nhưng ít nhất bọn họ trao đổi cũng không cần nhớ đến điện thoại, máy tính, những thứ không đem lại cảm giác chân thực nữa.

Đúng vậy, Tống Tống chính miệng thừa nhận cô là bạn gái của anh, bọn họ ở cùng nhau, cô cũng tin tưởng cô và anh sẽ mãi ở cùng nhau...

33. Chương 33

Hello, cô ma nữ – Chương 33

“Anh có nhớ em không?”

“Có ăn cơm đi ngủ đúng giờ không hả? Không nên gặt em, em sẽ bí mật quan sát anh!”

“Em cũng muốn đi ra ngoài gặp anh, nhưng anh cũng biết là em không thể ra ngoài mà...”

“Ừ, trước tiên em sẽ nghĩ cách. Ừ ừ, ngủ ngon, hôn em một cái!”

“Không được! Anh hôn em trước rồi em lại hôn anh. Ngoan, không nên khó chịu nha, đại thúc!”

“Đại thúc?” Hai chữ này vừa thốt ra, mẹ Diêu đang cầm một đĩa điểm tâm đứng bên góc cửa nhất thời bị chấn động mạnh. Bà che miệng lại, một cảm giác lạnh lạnh từ từ tỏa ra khiến cho người ta rối rắm. Trong đầu bà không ngừng hỗn loạn, tưởng tượng ra một cảnh tượng con gái ngây thơ đáng yêu của mình ôm một người đàn ông râu ria xồm xoàm, mặt đầy nếp nhăn, tuổi tác có thể ngang với ba Diêu...

Ôi, trái tim yếu ớt của bà!

Mẹ Diêu đau lòng lặng lẽ rời khỏi cửa phòng Đường Đình, sau khi để lại điểm tâm lại trong phòng bếp, choáng váng kéo chăn lên nằm thẳng trên giường, nhìn chăm chăm trần nhà.

Ba Diêu để cuốn tạp chí trong tay xuống nhìn mẹ Diêu một hồi, mới từ từ mở miệng nói: “Bà nghe trộm được cái gì sao?”

“Con gái...con gái chúng ta!” Mẹ Diêu kích động trở mình, mở mắt thật to nhìn ba Diêu, nói: “Không ngờ nó lại yêu một người đàn ông lớn tuổi. Một người đàn ông lớn tuổi. Nó làm như vậy, làm sao tôi chịu nổi?! TAT”

“Tôi vừa nghĩ tới sau này sẽ có một người tuổi tác gần bằng chúng ta, đến nhà nói muốn kết hôn với con gái chúng ta, lại còn cười gọi chúng ta một tiếng ba mẹ, thì tôi...tôi rất đau lòng! Ba nó ơi!”

Ba Diêu yên lặng, nhất thời không thể nghĩ ra được cách dỗ dành được người vợ không thể nào tự không chế cảm xúc trước mắt này.

“Không được! Tôi nhất định phải nghĩ biện pháp!” Mẹ Diêu đột nhiên ngồi thẳng cả người lên, nắm tay lại nói: “Đúng vậy, phải tạo một cuộc hẹn cho Nhiếp Phàn cùng Song Song, nhất định Song Song sẽ hiểu rõ được Nhiếp Phàn tuổi trẻ tài cao so với đại thúc kia tốt hơn nhiều!”

Đêm đó, mẹ Diêu mang theo một nửa an tâm một nửa thấp thỏm đi vào giấc ngủ.

Chạng vạng hai ngày sau, ba Diêu muốn nói chuyện với Diêu Đàm nhưng lại thôi, ánh mắt nhìn anh rất kỳ quái. Còn Đường Đình bị mẹ Diêu trang điểm rồi kéo ra ngoài ăn tối.

Hai người dừng lại tại khu phố mua sắm nổi tiếng nhất thành phố A, các cửa hàng ở đây không chỉ đẳng cấp à giá cả cũng là giá trên trời. Đường Đình đi theo phía sau nghi ngờ nhìn mẹ Diêu. Chẳng lẽ đây là một bữa tiệc xem mắt đã được sắp đặt thật tốt?

Mặt tiền nhà hàng này không lớn nhưng nội thất lại khá xa hoa, mang đậm màu sắc thượng lưu. Thực ra, Đường Đình không muốn ăn đồ Tây, vừa ăn ăn bằng dao nĩa thật cẩn thận, lại phải ăn một cách rất thực nữ. Nếu là như vậy, cô càng muốn đi theo Tống Gia Diễn đến chợ đêm gần đường Vô Thường uống bia, ăn đồ nướng.

Đứng ở trước quầy, sau khi mẹ Diêu tươi cười nhận điện thoại, quay lại nhìn Đường Đình, nói: “Mẹ đột nhiên có việc phải đi một chút, con đến chỗ đã đặt trước đi, gọi món trước cũng không sao.”

Nói xong lại quay lại nói với nhân viên phục vụ số bàn đã đặt trước liền rời đi.

“Cô Diêu, hẹn được cô một lần thật là khó!”

Đường Đình cứng đờ người đứng ở cách bàn hơn một thước, nghe vậy chỉ có thể cười gượng mấy tiếng rồi bước qua. Cô đoán được tối nay hẳn sẽ phải gặp một sinh vật giống đực, nhưng lại không đoán được sinh vật giống đực này lại chính là người đã bị cô từ chối rất nhiều lần, Nhiếp Phàn!

Đường Đình thực sự rất muốn bùng nổ một trận, hướng lên trời gào thét: Anh là đồ nghiệt súc âm hôn bất tán hủ!!!

Giật giật khoe miệng, Đường Đình ổn định tâm trạng, bình tĩnh bước đến chỗ ngồi, thấy Nhiếp Phàn đang định đứng dậy muốn làm thân sĩ giúp cô kéo ghế, ngay lập tức cô đặt mông ngồi xuống, còn tự mình đem ghế dịch vào trong một chút.

Đụng phải một cái đĩnh không cứng không mềm, Nhiếp Phàn vẫn cười một tiếng, trở lại chỗ ngồi của mình: “Em muốn ăn gì? Món sườn cừu non chỗ này khá ngon...”

Chần chừ một hồi, Đường Đình cầm lấy ví, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Thật ngại quá, tôi muốn đi toilet.”

Đi qua một lối nhỏ, đến khúc quanh, Đường Đình vội vàng lấy điện thoại ra bấm số: “Tổng Tổng! Cứu mạng! Bạn gái bé nhỏ của anh bị bắt đi xem mắt!!”

“Địa chỉ.”

Tiểu lãnh địa sắp bị kẻ địch tới quấy nhiễu, ngụy đạo sĩ Tống Gia Diễn nhanh nhanh vẽ một cái hoàng phù* nguyên rủa!

*hoàng phù: loại giấy màu vàng mà các đạo sĩ hay làm phép

Lúc Tống Gia Diễn từ trên xe taxi xuống, đẩy cửa nhà hàng ra thì cũng là chuyện gần nửa tiếng sau. Chặn người phục vụ lại hỏi, anh đi thẳng đến chỗ Đường Đình nói.

Bữa tối, miếng bò bít tết trên bàn gần như không được động qua, Đường Đình múc từng muỗng lại từng muỗng bánh pudding xoài ăn. Miếng thịt đầy máu trước mắt quả thực cô không cách nào ăn nổi, nhưng mà cô thật sự rất đói, chỉ còn thiếu kêu “ọc ọc” thành tiếng cho người ta biết.

Tổng Tổng làm sao còn chưa tới cứu mạng em?! >_

“Song Song, em cảm thấy khi nào chúng ta thích hợp ra ngoài?”

Đường Đình khá sửng sốt, không biết từ lúc nào đề tài của Nhiếp Phàn chuyển từ những câu chuyện lý thú về pháp luật sang thời gian hẹn hò, hơn nữa còn đem “cô Diêu” biến thành thân thiết “Song Song”.

Hừ! Song Song em gái anh! Song Song là để anh gọi sao?!

“Anh không có vụ án nào cần phải giải quyết sao? Anh rất rảnh rồi?”

“....”

Trong lúc gương mặt Nhiếp Phàn đau khổ muốn giải thích mình cũng không phải là một người rảnh rỗi thì lại nhìn thấy một người đã rất lâu không gặp, Tống Gia Diễn, đang đi về phía hai người bọn họ.

“Tống Gia Diễn?”

Nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng nhanh, cùng với tiếng kêu của Nhiếp Phàn, thái độ của Đường Đình hoàn toàn đổi lập. Cô hung phả đứng lên, xoay người ôm cổ Tống Gia Diễn: “Cuối cùng anh cũng đến, em chờ rất lâu rồi!”

Tống Gia Diễn vỗ vỗ nhẹ lưng Đường Đình, cười một tiếng với Nhiếp Phàn, nói: “Đã lâu không gặp, luật sư Nhiếp.”

Nhiếp Phàn kinh ngạc đứng lên, ngón tay chỉ qua chỉ lại Tống Gia Diễn và Đường Đình: “Anh, hai người đây là...”

Đường Đình cười tươi như hoa lộ ra hai má lúm đồng tiền, vòng tay qua cánh tay Tống Gia Diễn, dáng điệu giống như là một đôi vợ chồng đang làm lễ cưới, “Anh Nhiếp, đây là bạn trai tôi, Tống Gia Diễn. Không ngờ hai người lại quen biết nhau. Thật ngại quá, tôi còn chưa nói qua với mẹ về chuyện của anh ấy, cho nên xin anh bỏ qua chuyện tôi không biết có bữa tối được sắp đặt như thế này.”

“Vậy thì, anh Nhiếp, chúng tôi xin đi trước. Bữa này tôi mời. Tạm biệt!”

Mặc dù đau lòng bữa tối này cô căn bản không ăn lại phải trả một khoản phí đắt đỏ, nhưng nếu như có thể thuận lợi giải quyết phiền toái Nhiếp Phàn này thì cũng thực sự rất đáng giá.

Sân khấu nhỏ:

Lần đầu tiên H, lúc Tổng Gia Diễn tiến vào.

Đinh Đinh nhú mày vỗ nhẹ lưng Tổng Tổng: “Tổng Tổng, Tổng Tổng, đau quá”

Tổng Tổng cứng đờ một lúc, “Vậy, vậy cái kia sưng thì làm sao đây?”

Đinh Đinh dùng ngón tay cào lưng Tổng Tổng, yên lặng không nói.

(Sưng làm sao? Sưng làm sao em gái anh! Chẳng lẽ em bảo anh dừng lại anh thật sự dừng lại không làm nữa sao?!)

34. Chương 34

Hello, cô ma nữ – Chương 34

Có đôi khi, trong lòng ngọt ngào hạnh phúc hay không thì cũng phải phụ thuộc vào từng đối tượng. Nếu đối tượng là người mình không thích cho dù có ngồi trong một nhà hàng cao cấp với bầu không khí lãng mạn dưới ánh nến, hoa tươi, âm nhạc thì cả người cũng cảm thấy khó chịu, không được tự nhiên. Còn nếu như đối tượng là người bản thân thích thì cho dù ở chợ đêm, ngồi bên một chiếc bàn gấp đơn giản còn đầy dầu mỡ, chỉ có duy nhất một đôi đũa cùng những tiếng ồn, tự đáy lòng cũng sẽ cảm thấy vô cùng vui sướng cùng thỏa mãn.

Ban đêm tháng tư hơi lạnh, nhưng không lạnh như cái lạnh của tháng một, trên chợ đêm gần đường Vô Thường, người người đi lại chủ yếu mặc những bộ đồ tùy ý, thậm chí còn có chút lòi thối. Trong không khí tràn ngập hương vị đồ nướng, đàn ông uống rượu khí thể ngất trời, chỉ một chốn nhỏ lại cực kỳ náo nhiệt.

Đường Đinh mặc một bộ váy dài tới đầu gối màu huyết dụ lộ vai, bên ngoài khoác một chiếc áo tay dài cùng màu, tóc dài xỏa ra được vén lên, khuôn mặt trang điểm nhẹ khiến cô thoát nhìn rất tương xứng với tuổi. Một người như vậy đứng ở trong chợ đêm lại hoàn toàn không ăn khớp, người đi ngang qua căn bản đều sẽ quay đầu liếc mắt nhìn qua.

Dắt Đường Đinh vào một quán ăn quen, sau khi vào, Đường Đinh nhìn xung quanh một lượt, phát hiện ra, khi cô còn là ma, hình như Tổng Gia Diễn đã từng dẫn Phương Niệm đến đây.

Vừa mới kéo ghế nhựa ngồi xuống, ông chủ đang dọn dẹp một bàn gần đó sau khi nhìn thấy Tổng Gia Diễn liền cười đi đến, lại ngẩng lên nhìn thấy Đường Đinh, ông ngẩn ra.

Một người phụ nữ như vậy không nên xuất hiện ở đây.

Làm buôn bán mấy chục năm, dĩ nhiên ông chủ hiểu rõ phải phản ứng làm sao cho đúng, ngay sau đó liền nhanh chóng đưa ra khuôn mặt tươi cười thật vui vẻ, “A, Tiểu Tổng, hôm nay dẫn bạn gái tới hả?”

“Dạ.” Tổng Gia Diễn trả lời ông chủ, ngay sau đó hỏi Đường Đinh: “Em muốn ăn gì?”

Đường Đinh lập tức hưng phấn chỉ tay về phía vỉ nướng ở cửa: “Xâu thịt dê!”

Ông chủ cầm thực đơn rời đi. Đường Đinh lấy ra hai đôi đũa từ chiếc hộp trên bàn, sau khi đưa cho Tổng Gia Diễn một đôi, tự mình lấy một đôi, vừa lau đũa vừa nói: “Làm ma ngoại trừ hương, nến giấy tiền vàng mã ra, cái gì cũng không thể ăn, sau khi thành người thì người trong nhà lại quản, cái này không hợp vệ sinh, cái kia không có dinh dưỡng, muốn ăn những đồ mình thích một chút cũng không được...”

“Tổng Tổng, lúc là Đường Đinh, em cũng thường xuyên đến đây ăn. Bây giờ nhớ tới, lúc trước anh dẫn Đại Ngốc đến đây ăn, em thực sự rất ghen tị. Ai, đợi lát nữa xâu thịt dê, súp lơ, những thứ như xương với thịt kia không được tranh với em nhé?” “Em vẫn còn bụng ăn được? Nhíp Phàn bỏ đói em sao?” Tổng Gia Diễn đưa một ly nước dừa tới trước mặt Đường Đinh.

Đường Đình nhíu mày “xì” một tiếng: “Thịt nhà hàng kia chế biến kiểu tái không quen, toàn máu là máu, không ăn được chút nào, trước lúc anh đến em chỉ ăn một chút bánh pudding salad gì đó. Hiện tại dạ dày em trống không, không cần lo lắng tiền của anh vẫn tiết kiệm được, hi hi....”

Tổng Gia Diễn nhẹ vuốt tóc cô, nói: “Được rồi, đều cho em ăn, nếu không cẩn thận mà béo thì cũng không thể trách anh!”

“Em mập, anh sẽ giảm cân cùng em, em làm gì thì anh phải làm cái đó, em ăn gì anh ăn cái đó.” Đường Đình hơi ngẩng đầu lên, cười đắc ý: “Em là vợ anh, anh phải nghe em!”

“Vậy anh làm chồng em thì có ích lợi gì chứ?” Tổng Gia Diễn sờ sờ cằm tò mò hỏi.

“Em có thể ở bên anh cả đời, yêu anh cả đời, anh chết em tuyệt đối sẽ thủ thân như ngọc.”

Nghe Đường Đình cười hi hi nhưng lại dùng giọng điệu rất nghiêm túc nói những lời này, mặc dù Tổng Gia Diễn cảm động nhưng cuối cùng vẫn không nhận được cười ra tiếng, “Được rồi, vậy thì anh đành miễn cưỡng chấp nhận em làm vợ vậy.”

Nuốt miếng thịt dê cuối cùng xuống, Đường Đình lau miệng ợ một tiếng, “Tốt lắm, thật mãn nguyện!”

“Ăn no rồi?” Thấy Đường Đình gật đầu, Tổng Gia Diễn liền kêu ông chủ dự định trả tiền.

Ông chủ nhìn hóa đơn, sau khi viết viết xóa xóa, nói: “Haha, xem hôm nay cậu đem bạn gái tới, giảm 20%!”

Bấy giờ là 8 giờ 35 phút giờ Bắc Kinh, Tổng Gia Diễn nắm tay Đường Đình chậm rãi đi trên đường phố chợ đêm, trong nhà không có cuộc điện thoại nào gọi đến nghĩa là mẹ Diêu có lẽ vẫn còn đang nghĩ cô và Nhiếp Phần đang trong nhà hàng ăn tối. Cô phải thật vui vẻ, ở cùng Tổng Gia Diễn lâu một chút.

“Tổng Tổng, anh xem, mang theo em anh còn có thể giảm hai mươi phần trăm.” Đường Đình lắc lắc tay của Tổng Gia Diễn, cười đến giống như mèo con ăn vụng được cá vậy.

“Đâu phải là anh ăn, rõ ràng hôm nay 98% thức ăn đều ở trong bụng em.” “.....=.=”

Hai người vừa đi dạo vừa trò chuyện đến gần mười giờ, Đường Đình mới lưu luyến không rời mà ngồi lên xe taxi về nhà.

Mở cửa nhà ra, Đường Đình phát hiện bình thường vào lúc này ba người trong nhà đều đã về phòng của mình, nhưng hôm nay lại cùng ngồi với nhau ngồi xem ti vi ở phòng khách. Mẹ Diêu nhìn thấy cô muốn nói lại thôi, trong lòng không khỏi mừng thầm.

Cởi giày ra, Đường Đình giả bộ như mọi chuyện đều đã xảy ra, nói: “Ôi, cả nhà đều ở trong phòng khách sao?”

Mẹ Diêu ho nhẹ một tiếng, nói: “Tối hôm nay, con, con cảm thấy như thế nào?”

“Cảm thấy gì ạ? Con có thể cảm thấy gì?” Đường Đình đến ngồi bên cạnh mẹ Diêu, đưa tay đặt lên vai bà, nói: “Mẹ, thực ra con muốn thẳng thắn nói với mẹ một chuyện, con đi....”

“Dừng lại! Con đừng nói việc mẹ không muốn nghe!” Mẹ Diêu nhanh chóng đứng dậy đi về phòng.

Mẹ Diêu vừa nghĩ tới con gái mình nói nó đang yêu một người đàn ông lớn tuổi, lại còn muốn sau này kết hôn sinh con là bà muốn nửa đêm đến bệnh viện điều trị gấp.

Chẳng lẽ Nhiếp Phần này không có năng lực sao, không ngờ lại không bằng một người đàn ông lớn tuổi?

Nhìn bóng dáng mẹ Diêu chạy đi, Đường Đình nhún nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ với ba Diêu và Diêu Đạm. Thực ra, cô chỉ muốn nói rằng Nhiếp Phần không phải là khẩu vị của cô, cô không muốn dính dáng gì với anh ta, càng không muốn lãng phí thời gian anh ta đi tìm mối nhân duyên khác. Mấy năm gần đây hình tượng em gái mà anh ta muốn tìm kiếm rất khó khăn, cô hiểu.

“Em gái, anh thấy tâm trạng em hôm nay hình như rất tốt?” Diêu Đạm sau khi thấy ba Diêu trở về phòng, đến trước mặt Đường Đình trêu chọc nói.

Vỗ vai Diêu Đạm, Đường Đình nói: “Nhìn anh âm thầm giúp đỡ em như vậy, em cũng có lòng từ bi mà nói cho anh.”

“À, em đã đi cùng với Tổng Tổng ngay trước mặt tên Nhiếp Phàn kia.”

“....” Diêu Đàm nhất thời bị nghẹn, “Em nên vui mừng vì Nhiếp Phàn không gọi điện ẹ.”

“Xì, em đã quyết định em và Tổng Gia Diễn sẽ ở chung một chỗ, và đương nhiên cũng đã chuẩn bị công bố chuyện này. Bây giờ em chưa nói, chẳng qua là không muốn anh ấy xuất hiện quá đột ngột khiến ba mẹ không tiếp nhận, nếu không tương lai của chúng em cũng không có gì thú vị. Rồi anh xem, em sẽ đưa anh ấy bước vào trong nhà mình.”

“....Vì sao anh lại cảm giác hai từ “thâm nhập” trong miệng em lại mang đến một cảm giác thật đáng sợ....=

=”

“Đó là năng lực của anh quá kém!”

“ ... ”

35. Chương 35

Hello, cô ma nữ – Chương 35

Chuyển ngữ: Iris

Biên tập: Iris

Mười giờ sáng, Đường Đình theo thói quen nằm ngủ nướng trên giường, bị mẹ Diêu không ngừng thúc giục mới chịu rời khỏi giường đi rửa mặt, mơ mơ màng màng ra khỏi nhà vệ sinh, sau đó lại tiếp tục mơ mơ màng màng ngồi vào bàn ăn trong phòng bếp.

Mẹ Diêu thấy bộ dáng lười biếng của Đường Đình thì nhắc nhở vài câu: “Con nói xem con đã lớn như vậy mà chẳng khác nào con nít, kêu dậy cũng không dậy, lười biếng!”

“Aizz, mẹ à, tại tối qua con ngủ muộn quá...”

Mẹ Diêu mở nắp nồi cách thủy, “Con nói con làm gì mà tối nào cũng ngủ trễ như thế?”

“Nói chuyện phiếm cùng với Tổng Tổng thôi ạ!” Vừa dứt lời, Đường Đình như nhớ ra điều gì, mở to hai mắt, cả người cũng tỉnh táo hẳn.

“Tổng Tổng?” Mẹ Diêu đập nắp nồi, xoay người lại hỏi: “Sao mẹ chưa từng nghe qua con có người bạn gái nào tên là Tổng Tổng?”

“ ... ”

Tổng Tổng, rất xin lỗi, không những đặt cho anh biệt danh lại cũng sửa luôn giới tính của anh... = =

Đường Đình im lặng một lúc, lén hít thở sâu một lần, đang lúc chuẩn bị nói về sự tồn tại của Tổng Tổng thì ba Diêu đột nhiên vội vã đi ra từ thư phòng, trên tay còn cầm theo laptop.

“Bữa trưa tôi không ăn, máy tính bị hỏng nên muốn mang đi sửa!”

“Hỏng thì cũng đã hỏng, ông gấp cái gì?” Mẹ Diêu ló đầu ra khỏi phòng bếp hỏi.

“Bên trong có một số tài liệu quan trọng buổi chiều cần dùng!” Ba Diêu lấy một cái túi đựng máy tính từ dưới bàn trà, cất máy tính vào rồi đi ra cửa: “Không nói nữa! Bữa trưa không cần chờ tôi!”

“Aizz, ba, ba định mang đi sửa ở đâu?” Đình Đình đảo mắt một vòng, nhìn ba Diêu nói, “Con biết một chỗ. Kỹ thuật không những rất tốt mà cũng không cần phải xếp hàng chờ.”

“Ở đâu?” Ba Diêu đang đi giày liền ngừng lại, nhìn Đường Đình vẻ nghi hoặc.

Đường Đình cười bí hiểm: “Một nơi rất tốt ạ.”

Những bức tường gỗ ghè vẫn đầy dây leo như trước đây, màu sắc của tấm biển nhỏ trong ấn tượng của Đường Đình lại có vài phần cũ nát hơn, bóng cây mờ ảo trên mặt đất. Mang theo túi đựng máy tính, đứng trên đường Vô Thường, Đường Đình neho mắt nhìn toàn bộ cảnh vật quen thuộc trước mắt, bầu không khí lạnh lạnh lại làm cho cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

Tối gần trưa Tống Gia Diễn mới rời giường ăn cơm, tóc tai bù xù mở tủ lạnh ra, bên trong là sữa tươi đã hết hạn, vài hộp nhựa rỗng, một chai nước suối đã uống hết quá nửa,... Nhìn lại ngăn đông lạnh, ngoại trừ làn khói trắng đang từ từ bay ra thì cànng sạch sẽ, ngay cả một cọng lông cũng không có.

Lặng lẽ đóng cánh tủ lại, Tống Gia Diễn khẽ thở dài. Nếu không phải đã chán đồ ăn bên ngoài, anh cũng sẽ không mở tủ lạnh để tự chuốc lấy bi thương.

Hai ngón tay cầm lấy tờ danh sách những thứ đã mua ở bên ngoài, nhìn chữ phía trên thôi cũng đã làm Tống Gia Diễn mất đi khẩu vị, thật là rối rắm!

Đang muốn nhắm mắt lại chọn bữa, tay chạm vào cái gì ăn cái đó, Tống Gia Diễn lại nghe được tiếng gõ cửa đã rất lâu rồi không thấy. Cửa nhà anh đã rất lâu rồi không có ai gõ, Phương Niệm biết rõ chỗ cất giấu chìa khóa dự phòng nhà anh. Nếu cậu ra đến thì sẽ trực tiếp mở cửa mà đi vào, làm gì có kiên nhẫn gõ cửa cơ chứ?

Đá dép lê ra mở cửa, người đứng ngoài cửa khiến anh vô cùng kinh ngạc và vui mừng, không tưởng tượng được lại là Đường Đình. Cô mang theo một cái túi đen, cười híp mắt đứng trước mặt anh.

“Sao em trốn ra khỏi nhà được?” Tống Gia Diễn đứng sang một bên, nhường đường vào nhà cho cô, ngăn người hỏi.

Đường Đình đi dép lê vào trong nhà, đem túi xách máy tính đưa cho Tống Gia Diễn, lại nặng nề ngồi lên ghế sofa: “Anh mới trốn ra ấy! Em quang minh chính đại ra ngoài...sửa máy tính!” ^^

“...”

Nhân lúc Tống Gia Diễn đang mân mê máy tính của ba Diêu, Đường Đình bắt đầu dạo chơi xung quanh. Phòng bếp so với lúc cô biến mất thì đã tăng thêm một tầng bụi dày. Xem ra, khi không có cô bên cạnh, Tống Gia Diễn không chỉ không thêm nấu ăn trong bếp mà ngay cả việc dọn dẹp cũng không làm thường xuyên. Bàn để máy tính trong thư phòng vẫn là cái bàn trước kia, chỉ là trên mặt bàn có nhiều hơn mấy cái bản vẽ cô chưa từng thấy qua. Lúc trước laptop cô thường chơi trò chơi cũng được đặt trên bàn này, hình như được sử dụng thường xuyên. Trong phòng ngủ, vỏ chăn trên chiếc giường đôi cô cũng chưa từng thấy qua, chăn để lung tung không được xếp lại; bệ cửa sổ trống không lúc trước, nay đã được thêm mấy chậu cây xanh nhưng bộ dáng lại trông như rất lâu rồi chưa được tưới nước.

Căn hộ tầng ba tòa nhà B2 đường Vô Thường so với trước kia gần như không có gì thay đổi quá lớn, mà bình thường Tống Gia Diễn cũng rất luộm thuộm, không biết tự chăm sóc cho bản thân.

Một lần nữa lại ngồi trên ghế sofa, Đường Đình chống cằm nhìn một hàng toàn mã đang chạy trên màn hình, lại nhìn nhìn Tống Gia Diễn đang nhấn phím lách cách, hỏi: “Tống Tống, có thể sửa được không?”

“Đương nhiên, nhưng mà có một số tài liệu có thể không thể khôi phục lại, anh đang cố hết sức đây.”

Đứng một bên yên lặng quan sát anh, Đường Đình nói: “Tống Tống, anh ăn cơm trưa chưa?”

“Chưa!” Tống Gia Diễn ngẩng đầu nhìn cô, khuôn mặt đau khổ cùng với giọng điệu chứa đầy oan ức, “Đồ ăn bên ngoài rất khó ăn!” (Này! Tặng anh mấy tháng khuyến mãi của các tiệm ăn gần đây có còn oan ức nữa hay không? = =)

Cô vỗ vỗ vai anh, toét miệng cười: “Đúng lúc em cũng chưa ăn. Anh cứ tiếp tục sửa đi, em đi siêu thị mua một ít thức ăn rồi về nấu cơm.”

Khoảng bốn mươi phút sau, Đường Đình mang một túi giấy trở về, dung chìa khóa Tống Gia Diễn đưa cho cô mở cửa.

Tống Gia Diễn nghe được tiếng mở cửa, liền hết sức vui mừng, khuôn mặt tràn đầy mong đợi nhìn về phía cửa, âm liền trưng ra một khuôn mặt tràn đầy mong đợi nhìn về phía cửa, lọt vào mắt là một túi giấy không

quá đầy.

“Đây là thức ăn em nói sao? Đỉnh Đỉnh, em định làm gì vậy?” Tống Gia Diễn hơi run, chỉ tay cái túi.

Đường Đỉnh quơ quơ cái túi, cười cười, nhìn thế nào cũng rất quý dị: “Em mua ba túi sủi cảo đông lạnh, bữa trưa chúng ta ăn hai túi, còn một túi bữa tối anh ăn.”

“....”

Đỉnh Đỉnh, em thật quá đáng! Anh anh anh..... TTATT

Sau khi Tống Tống bị ép buộc khổ cực cuối cùng cũng làm xong công việc lao động trí óc, thù lao chỉ là một bát hai mươi tư miếng bánh sủi cảo thịt heo cải trắng, ngay cả một trứng trần nước sôi cũng không có!

Thời gian hẹn với ba Diêu là hai giờ rưỡi chiều, sau khi dặn dò Tống Gia Diễn bữa tối nhất định phải ăn hết túi sủi cảo kia xong, Đường Đỉnh đứng ở trước cửa nhà trọ cho anh một nụ hôn tạm biệt rồi mới cẩn thận rời đi.

Đón xe đi đến lầu dưới của công ty ba Diêu, nụ cười của các cô nhân viên tiếp tân ở đây khá tốt, Đường Đỉnh dựa theo hướng dẫn của họ đi thang máy lên tầng mười tám.

Gõ cửa phòng làm việc, hình như ba Diêu đang xem tài liệu gì đó, đưa mắt lên nhìn Đường Đỉnh, lại giơ tay lên nhìn đồng hồ, “Rất đúng giờ! Sửa xong rồi sao?”

Kéo ghế ra ngồi đối diện, Đường Đỉnh đem túi máy tính đưa cho ba Diêu, “Sửa thì đúng là sửa xong, nhưng mà hình như có một số tài liệu không khôi phục lại được, ba xem trước một chút đi!”

Mở máy tính ra, ba Diêu nhấn chuột không ngừng, một lúc sau ông mới thở ra một hơi, lộ ra một nụ cười an tâm, “Rất khá! Những file bị mất chỉ là những tài liệu không quan trọng, hoặc là những phần chuẩn bị mà thôi.”

Nghe thấy vậy, Đường Đỉnh cười hì hì nhích lại gần ba Diêu, nói: “Ba, vậy ba cảm thấy người sửa máy tính này là người như thế nào? Có cảm xúc gì không?”

“Nhiếp Phàn không tốt sao?” Ba Diêu nhíu mày, hỏi một đằng lại trả lời một nẻo.

“Ba, con muốn tìm một người thông thạo máy tính lấy làm chồng, như vậy máy tính hỏng thì cũng có thể ngay lập tức sửa xong. Về phần Nhiếp Phàn, hiện tại con không có việc gì cần nhờ anh ta giúp, cũng không muốn có việc gì phải nhờ anh ta giúp.”

Trong câu trả lời của cô có ý, không biết ba Diêu có hiểu được hay không.

36. Chương 36

Hello, cô ma nữ – Chương 36

“Con và ba nói chưa chắc mẹ con đã đồng ý?” Ba Diêu đóng máy tính lại, nói với Đường Đỉnh, có tiếng cũng có miếng.

“Mặc dù công việc của anh ấy không bằng Nhiếp Phàn, gia thế cũng không tốt như anh ta, lại là người thành phố C, nhưng mà con yêu anh ấy, cũng có thể khẳng định anh ấy thật lòng với con, sau này sẽ đối với con rất tốt.” Đường Đỉnh kiên định nói. Trong gia đình này, chỉ cần ba Diêu công nhận Tống Gia Diễn thì mẹ Diêu cũng sẽ chấp nhận thôi.

“Nhưng mà...” Ba Diêu nhăn mày nói: “Ba nghe nói người kia là một đàn ông lớn tuổi, lúc trước mẹ con sợ người ta tuổi tác xấp xỉ ba mẹ, nếu giới thiệu với họ hàng sẽ cảm thấy không tự nhiên nên mới...”

“Tống Gia Diễn chỉ lớn hơn Nhiếp Phàn một tuổi, bằng tuổi với anh hai, thế nào lại biến thành đại thúc?” Đường Đỉnh trợn mắt, thiếu chút nữa quên mất cái này rất có thể là do mình gây hiểu lầm.

Ba Diêu ngẩn ra, sau khi suy nghĩ mới nói: “Vậy khi nào có thời gian, con dẫn cậu ta đến nhà mình ăn tối đi!”

“Hi hi, vậy ba nhớ làm công tác tư tưởng một chút ẹ trước nha!” Đường Đình sát lại gần cười nịnh nọt.

Từ công ty ba Diêu đi ra, Đường Đình không chờ được lấy điện thoại ra muốn gọi điện cho Tống Gia Diễn, nhưng khi cô vừa định ấn nút gọi thì lại nghe có tiếng gọi mình ngay gần đó.

Đường Đình nghi ngờ nhìn xung quanh, phát hiện ra Phương Á Hi đang đứng phố đối diện nở nụ cười sáng lạn, vừa đi về phía cô vừa vẫy tay chào.

“Song Song, đã lâu không gặp!”

Từ khi nào cô và cô ta lại thân thiết như vậy? Cô nhớ rõ sau khi biến thành Diêu Song Song, số lần hai người gặp mặt cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, vì sao trông cô và Phương Á Hi giống như đã quen biết mấy chục năm, vừa gặp đã gọi tên riêng thân mật?

Nghĩ như vậy nhưng Đường Đình vẫn giữ thái độ đoan chính, bày ra một khuôn mặt tươi cười, đáp trả: “Cô Phương, thật trùng hợp!”

Đường như Phương Á Hi hiểu ra một chút, cảm thấy Đường Đình xưng hô với cô giống như lần đầu tiên gặp mặt, mà vừa nãy cô lại gọi trực tiếp tên của Đường Đình cũng lộ ra bộ dáng cố ý thân cận, muốn nịnh bợ người ta.

“Song Song, gần đây đang làm gì vậy?” Nét xấu hổ trên mặt thoáng qua đi, Phương Á Hi vẫn cố chấp nắm tay Đường Đình, lôi kéo cô đi về phía trước không mục đích.

Đường Đình muốn tránh thoát, nhưng xung quanh đều là người, ở trên đường lôi lôi kéo kéo cũng rất khó coi, hơn nữa lại còn đang ở gần công ty ba Diêu bị người của công ty nhìn thấy đồn đại thì không tốt lắm.

Đường Đình bất mãn trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn tươi cười nói: “Cô Phương, tôi...”

“Song Song, chúng ta quen biết cũng đã lâu, cứ gọi tôi là Á Hi đi!”

Quả nhiên bản lĩnh làm quen của Phương Á Hi so với lúc Đường Đình và cô ta mới quen biết là cao thêm một bậc, dường như cố tình không thấy ý muốn chống cự và gương mặt lạnh của Đường Đình.

“Cô Phương, chúng ta không thân cũng chẳng quen biết nhau!”

“Sao lại nói chúng ta không quen biết?” Phương Á Hi cắt ngang lời Đường Đình, trong chính lời nói của cô ta lại có chút hàm hồ, rất mập mờ.

Chẳng lẽ cô ta thực sự quan hệ với Diêu Đạm, nên nịnh nọt cô – em chồng tương lai?

Đường Đình kinh sợ. *kinh sợ: kinh ngạc + sợ hãi

Thân thể cô cứng đờ, Đường Đình dùng một chút lực đẩy tay Phương Á Hi ra khỏi bàn tay mình: “Cô Phương, cô nên nói mọi chuyện cho rõ ràng! Lẽ nào tôi và cô là họ hàng hay bạn bè? Quan hệ giữa cô và nhà họ Diêu chúng tôi nhiều nhất cũng chỉ là nhân viên cũ của công ty cha tôi đang đầu tư thôi, không hề có những thứ khác, cũng không có khả năng có những thứ khác!”

“Tôi khuyên cô, tốt nhất đừng có tâm tư không nên có!”

Đường Đình nói xong thì đi đến bên đường gọi một chiếc taxi rời đi, để lại một mình Phương Á Hi sắc mặt tái xanh trên phố không cam tâm mà giậm chân.

Gần một năm nay, Phương Á Hi thường xuyên gọi điện và gửi thư liên hệ với Diêu Đạm mà thái độ của Diêu Đạm thờ ơ khiến cô ta không hiểu. Vì vậy cô ta chọn cách tiếp xúc với gia đình anh để tạo mối quan hệ, mà Đường Đình với tư cách là em gái Diêu Đạm chính là mục tiêu đầu tiên của cô, nhưng cô không thể nào hiểu được. Bởi vì cô ta cho rằng đây là người dễ dàng tiếp cận nhất nhưng lại chính là người gây ra nhiều khó chịu nhất.

Ngồi trên xe, nhìn những tòa cao ốc và các cửa hiệu đầy màu sắc bên đường, Đường Đình không gọi cho Tống Gia Diễn mà bấm số gọi cho Diêu Đạm.

Nếu như tình cảm của Phương Á Hi và Diêu Đạm mới trong giai đoạn phát sinh thì cô sẽ giết đoạn tình cảm này chết từ trong trứng nước; còn nếu như bọn họ đã đến giai đoạn thề non hẹn biển thì chỉ sợ núi

không mòn trời đất hòa hợp mới dám đoạn tuyệt thì (cùng quân tuyệt giai đoạn)... Cho dù không phá vỡ được thì cô cũng phải cảnh tỉnh cho Diêu Đạm, sau đó nhanh chóng kết hôn cùng với Tống Tống, một mắt nhắm một mắt mở vậy. Mặc dù có chút vô đạo đức nhưng quả thực cô không muốn nhìn thấy cô ta.

*sơn vô lăng thiên địa hợp: Đỉnh núi không có góc cạnh, trời đất hòa hợp (Nguồn: thivien) – Thơ Quỳnh Dao.

“Alo? Song Song, sao lại gọi điện cho anh vào lúc này?”

“Anh, em làm phiền anh làm việc sao?” Nghĩ đến thời gian lúc này, Đường Đình cảm thấy hết sức ảo não.

“Không sao! Vừa đúng lúc công ty phải anh ra ngoài có việc. Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?”

Ngay sau đó, Đường Đình vốn nghe được từ trong điện thoại phát ra rất nhiều âm thanh nói chuyện ồn ào, ngay lập tức lại yên ắng hẳn đi.

Nuốt nuốt nước miếng, Đường Đình nhỏ nhẹ hỏi: “Cái kia.... Anh hai, hiện tại quan hệ giữa anh và Phương Á Hi là như thế nào?”

“Em hỏi cái này để làm gì?”

Giọng điệu trả lời của Diêu Đạm giống như là đang cười câu hỏi của Đường Đình vậy, nhất thời cô không thể hiểu được.

“Bởi vì hôm nay cô ta nắm tay em giống như thân quen lắm vậy! Rõ ràng là không có một chút quan hệ nào. Nếu như không phải vì anh, làm sao cô ta có thể như vậy hả?” Đường Đình nhớ đến toàn bộ chuyện vừa xảy ra, bỗng dung vô cớ tức giận.

Nếu Phương Á Hi không xuất hiện thì cô cũng không có cảm giác gì, ân oán kiếp trước có thể để nó trôi đi; nhưng cô ta hết lần này tới lần khác đến quấy rầy, quấy rối lấy anh trai cô và cô. Chẳng lẽ cô ta còn mặt dày đến tận nhà dây dưa với ba mẹ Diêu sao?

“Cái đó hả? Anh và Phương Á Hi...” Diêu Đạm đột nhiên nảy ra ý định trêu chọc, nói một nửa liền dừng lại, tưởng tượng dáng vẻ em gái nhà mình bên đầu kia điện thoại đang tức đến giậm tay giậm chân, thì không khỏi bật cười thành tiếng.

Thực ra quan hệ giữa anh và Phương Á Hi lúc này hoàn toàn không phải loại quan hệ mà Đường Đình đang nghĩ đến. Phương Á Hi quả thực thường xuyên gọi điện, gửi thư tìm anh, nhưng mà anh đối với cô ta không quan tâm. Mặc kệ là cô ta thực sự thích anh hay chỉ là coi trọng tiền của nhà họ Diêu thì quan hệ của bọn họ cùng lắm chỉ có thể là bạn bè bình thường, vĩnh viễn sẽ không thể nào vượt qua được cái ranh giới kia.

“Anh! Anh lại chọc em!” Đường Đình nóng nảy, chỉ vừa nghĩ tới Phương Á Hi có cơ hội làm chị dâu mình thì cả người cô cảm thấy không được tự nhiên, hận không thể trực tiếp đem toàn bộ những chuyện tốt Phương Á Hi đã làm ra ngoài ánh sáng.

“Được rồi, được rồi! Anh và cô ta thực sự không có quan hệ gì, em coi như là cô ta nói láo, được chưa?”

“Vây...vây anh cũng phải nói cho cô ta biết là không được ăn nói lung tung!” Đường Đình an lòng hơn một nửa, “Lần đầu tiên mẹ thấy cô ta thì đã không thích, cũng nói để cho anh không nên dính dáng đến cô ta.”

“Ừ, anh biết phải làm sao mà!”

Cúp điện thoại, Diêu Đạm cầm điện thoại trong lòng đã có chủ ý. Nếu Phương Á Hi không thành thật, anh cũng khiến cho cô ta trở nên thành thật, cô gái này tâm cơ thật sự là dùng sai chỗ rồi.

37. Chương 37

Hello, cô ma nữ – Chương 37

Trong tưởng tượng của mẹ Diêu, người đàn ông tới làm khách hôm nay nếu không phải là mặt như xơ mướp thì cũng là khóe mắt đầy nếp nhăn, thân hình có chút biến dạng, trong tóc đen còn có mấy sợi bạc. Nhưng

mà có ai nói cho bà biết, vì sao chàng trai rất đẹp trai trước mắt lại chính là người mà con gái bà muốn giới thiệu? Chẳng lẽ cái từ “đại thúc” bây giờ không còn hiểu theo cách hiểu của bà nữa?

Lúc Đường Đình báo muốn anh tới nhà họ Diêu ăn cơm, Tống Gia Diễn hiềm khi mặc âu phục lại quyết định mặc. Vóc dáng anh so với Nhiếp Phàn cùng đi với Phương Á Hi đến trước mộ Đường Đình xin lỗi hơn hai năm trước hoàn toàn giống hệt. Sau khi cân nhắc hết lần này đến lần khác, anh vẫn quyết định cạo sạch râu, thoáng nhìn trẻ ra mấy tuổi.

“Ba, mẹ, đây chính là Tống Gia Diễn.” Đường Đình đứng bên cạnh Tống Gia Diễn, mặt vui vẻ giới thiệu anh với ba mẹ.

Được Đường Đình thông báo trước, ba Diêu không quá ngạc nhiên, nhưng ông lại có ý xấu chỉ đề cập sự tình với mẹ Diêu mà không nói tuổi tác của Tống Gia Diễn. Mẹ Diêu thở hổn hển, không biết nên nói thế nào, may mắn là những bức tức trong lòng bà chỉ nói với chồng chứ không nói với con gái.

Thấy mẹ Diêu đứng ở cửa vẻ mặt khó tin, Tống Gia Diễn cũng hơi câu nệ đứng. Diêu Đạm không thể làm gì khác hơn đành phải ho nhẹ một tiếng hóa giải tình huống lúng túng này, nói: “Sao lại đều đứng trước cửa? Mẹ, mẹ nói đang nấu canh trong bếp mà, mẹ vào xem một chút đi ạ!” Vừa nghe Diêu Đạm nói vậy, mẹ Diêu mới phục hồi tinh thần lại, cười một tiếng với Tống Gia Diễn rồi lại vội vàng chạy vào trong bếp.

Bốn người đi vào phòng khách, Đường Đình mới vừa ngồi xuống, chưa nói được mấy câu đã bị mẹ Diêu gọi vào trong bếp.

Mẹ Diêu kéo Đường Đình qua một bên, liếc mắt nhìn qua phòng khách rồi mới nhẹ giọng nói: “Đối tượng con hay gọi điện thoại gần đây chính là cậu ta?”

Đường Đình gật đầu, “Vâng ạ! Sao vậy ạ? Mẹ, mẹ thấy anh ấy đẹp trai hơn Nhiếp Phàn không?”

“Con nhìn trúng cậu ta vì vẻ ngoài đẹp trai hơn Nhiếp Phàn?” Mẹ Diêu khẽ nhăn mày, không hài lòng với câu trả lời của Đường Đình.

“Đương nhiên không phải! Anh ấy còn rất nhiều điểm đáng để con nhìn trúng!” Đường Đình nắm tay mẹ Diêu, thân mật nói: “Mẹ, mặc kệ là yêu đương hay kết hôn, con chỉ muốn tìm một người thích con và con cũng thích người đó. Nhiếp Phàn rất tốt, nhưng con không thích anh ta, với lại con cũng không thấy anh ta thích con bao nhiêu.”

“Có lẽ có một vài chỗ Tống Tống không bằng Nhiếp Phàn nhưng tất cả những cái đó chỉ là phương diện vật chất. Con không cần cuộc sống quá sung túc, con cảm thấy chỉ cần có người ở bên cạnh hiểu mình, thật lòng quan tâm, chăm sóc ỉn là đủ rồi!”

“Sau một thời gian, hai người chung sống với nhau, tình yêu rồi sẽ chuyển hóa thành tình thân, con hi vọng người kia sẽ là Tống Gia Diễn.”

Mẹ Diêu cẩn thận nhìn Đường Đình vài lần, sau đó mới vỗ lên tay cô, khẽ thở dài: “Suy nghĩ của con, mẹ biết!”

Trước khi xảy ra tai nạn, Song Song là một đứa nghịch tử, càng lớn lại càng không làm cho người ta bớt lo. Sau khi lên trung học cũng gây ra nhiều chuyện vượt quá tưởng tượng của bà: yêu đương, trang điểm, nhuộm tóc, trốn học...

Bà không biết vì sao hồi nhỏ thường kể chuyện bà gọi mẹ rồi nở nụ cười rất ngọt ngào, lớn lên lại biến thành bộ dạng như thế.

Khoảng thời gian đó, Diêu Đạm học đại học ở nước ngoài, thời gian ở nhà không nhiều lắm, nên tâm tư của bà đặt hết vào con gái, cuối cùng kết quả không được như ý. Mãi cho đến lúc con gái tốt nghiệp trung học, đi du lịch rồi gặp tai nạn trở thành người thực vật.

Song Song sau khi tỉnh lại lại dường như là một con người hoàn toàn khác, thay đổi theo đúng hình tượng con gái bà hi vọng: nhu thuận, nghe lời, thỉnh thoảng còn biết làm nũng. Tảng đá trong lòng bà chỉ sợ con gái sau khi tỉnh lại vẫn như trước hoàn toàn không còn. Đến tận bây giờ, bà chỉ mong con gái mình có thể gặp được người tốt, một người nó thích lại có thể chăm sóc thật tốt cho nó.

Thức ăn được dọn lên bàn, ba Diêu ngồi ở vị trí chủ nhà, bên phải là mẹ Diêu và Đường Đình, bên trái là Diêu Đạt và Tống Gia Diễn. Có lẽ trước đó anh đã làm quen được với không khí gia đình cô nên không còn tâm trạng hồi hộp, chỉ trong thời gian ngắn đã có thể nói chuyện với ba Diêu một cách thân thiết như vậy.

Sau bữa tối, khoảng tám giờ, lúc Tống Gia Diễn muốn xin phép về, mẹ Diêu còn chủ động yêu cầu Đường Đình ra tiễn Tống Gia Diễn.

Từ nhà Diêu gia đi ra đến cổng khu chung cư mất khoảng năm phút, mà Đường Đình cũng tự nhiên hiểu lời nói của mẹ Diêu là sự chấp nhận bà đối với Tống Gia Diễn.

Vì vậy, quãng đường năm phút đồng hồ này kéo dài cũng thoải mái hơn.

Gần tới mùa hè, hai người cùng nhau đi trên đường đã có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng ve sầu kêu, bên cây hai bên đường cũng nở rộ những bông hoa, gió nhẹ thoảng qua còn có thể ngửi thấy hương hoa tỏa ra. Tống Gia Diễn đem áo khoác vắt lên tay, cùng Đường Đình chậm rãi đi tới.

“Tống Tống, lúc trước em gặp phải Phương Á Hi.” Đột nhiên Đường Đình tức giận nói trước mặt Tống Gia Diễn: “Không ngờ cô ta dám ham muốn anh trai em!”

“Vậy Diêu Đạt phản ứng như thế nào?” Tống Gia Diễn cười, sờ sờ mái tóc mềm mại của Đường Đình.

Đường Đình “hừ” một tiếng, “Đương nhiên là không thềm để ý tới cô ta.”

“Vậy không tốt.” Tống Gia Diễn không cho là đúng.

“Nhưng mà em sợ Phương Á Hi chưa chịu từ bỏ ý định. Trước kia cô ta đến nịnh nọt em, chắc là muốn gây thiện cảm với em, thuận lợi cho cô ta tiến thêm một bước tiếp cận anh trai em.” Đường Đình kéo tay áo Tống Gia Diễn đóng cửa, nói lầm bầm: “Cũng không biết anh em với cô ta nói thế nào...Tống Tống, em không muốn cô ta vội tới làm chị dâu em đâu!”

“Em nghĩ rằng anh tình nguyện nhìn Nhiếp Phàn làm chồng em?” Tống Gia Diễn nghiêng người xoa xoa gò má Đường Đình, “Mặc kệ Diêu Đạt làm thế nào, em phải cách xa Nhiếp Phàn ra cho anh!”

“Haha, đây là anh đang ghen sao?” Đường Đình vòng tay qua cổ anh, hai mũi chạm nhau, cười rất đắc ý.

Đề tài nói đến Phương Á Hi cứ như vậy lặng lẽ trôi qua.

Một ngày nào đó của một tháng sau, ăn cơm tối xong, cả nhà họ Diêu có thói quen ngồi trước tivi xem tin tức, nói một chút chuyện phiếm, mà chuyện gần đây thường nói nhất là chuyện của Đường Đình và Tống Gia Diễn. Từ sau lần ăn cơm tối trước, anh cũng tới vài lần, nhà họ Diêu căn bản đã xác định quan hệ của anh và Đường Đình. Thậm chí có lần mẹ Diêu còn hỏi Đường Đình khi nào thì có thể đi thành phố C ra mắt cha mẹ Tống Gia Diễn, dự định nói một chút về việc đính hôn. Sau khi cùng Tống Gia Diễn trao đổi, bọn họ đã quyết định thừa dịp nghỉ “mùng 1 tháng 10 sẽ đi đến thành phố C một chuyến, thăm ba mẹ Tống tiện thể đi du lịch luôn.

Nhà họ Diêu ăn cơm hơi sớm, bình thường ăn cơm xong mở ti vi lên là vừa lúc tới chương trình tin tức thành phố A. Đường Đình vừa từ trong bếp rửa trái cây đi ra, trên màn hình ti vi đang chiếu, cô nhìn thấy một người quen thuộc.

“Dạo gần đây, một vụ án làm thuốc giả gây chấn động “Dân Hâm” rốt cuộc đã hạ màn, nguyên nhân là do không đủ bằng chứng, chờ nguyên nhân. Tòa án theo luật cân nhắc quyết định bị cáo không cần thừa nhận trách nhiệm trọng yếu. Thế nhưng thân là luật sư của bị cáo, Nhiếp luật sư vì thế mà bị đã người bên đường hắt nước sơn đổ khi trên đường về nhà, cũng bị vũ nhục bằng ngôn ngữ. Hiện cảnh sát đã tiến hành điều tra vụ án này....”

“Ba!” Đường Đình sững sờ chỉ vào hình ảnh vừa rồi đã biến thành hình của MC nói: “Người kia, người vừa rồi chính là Nhiếp Phàn sao?”

38. Chương 38

Hello, cô ma nữ – Chương 38

Mấy ngày liên tiếp, hầu như trên tất cả các báo chí, phóng sự của thành phố A đều đưa một loạt tin tức liên quan tới Nhiếp Phàn và xí nghiệp thuốc “Dân Hâm”. Thậm chí còn có một tờ báo lá cải đào ra tất cả những chuyện lớn nhỏ về Nhiếp Phàn trong mấy năm qua, chuyện liên quan đến Đường Đình cũng được làm “danh nhân” một lần, còn là một “danh nhân” đã chết.

Cũng không biết là vô tình hay cố ý, sau khi lần đầu tiên tờ báo lá cải này nhắc tới những bạn gái trước đây của Nhiếp Phàn, gần như nhận ra được anh ta có mạnh mẽ đến đâu cũng có thể bạo phát, lần thứ hai miêu tả tình huống của anh ta càng trầm trọng hơn, nhất là đoạn tình tay ba đầy rối rắm giữa Nhiếp Phàn, Phương Á Hi và Đường Đình.

Ký giả viết bài báo này có thể nói là thần thông quảng đại*, một vài chuyện ngay cả đương sự là Đường Đình đây còn không biết, không ngờ ký giả lại biết rõ ràng như vậy. Có lẽ bởi vì cô đã chết nên phần lớn bài báo tập trung nói về kẻ phụ tình Nhiếp Phàn, Phương Á Hi làm tiểu tam chen chân các loại, nhưng lại đem Đường Đình đáng thương hóa. Bên cạnh lời văn lai láng còn kèm thêm ảnh chụp của Phương Á Hi cùng Nhiếp Phàn bị chụp lén hoặc được tải từ trên facebook của bọn họ xuống, đương nhiên còn có ảnh chụp bia mộ của Đường Đình. *thần thông quảng đại: tài giỏi, cái gì cũng biết

Trong khoảng thời gian ngắn, chuyện này đã trở thành chuyện được phần lớn người trong trà dư tửu hậu nói đến, ngay cả nhà họ Diêu cũng không ngoại lệ. Ăn cơm tối xong, theo thói quen mở tivi lên xem tin tức, Đường Đình cầm một quả quýt đến ngồi trên ghế sofa bắt đầu bóc ăn. Mẹ Diêu vừa đặt đĩa trái cây xuống, rồi nhìn về phía Đường Đình nói: “Cũng may là con thích A Diễn! Nếu như thật sự vừa ý Nhiếp Phàn, chẳng phải bây giờ con bị những tờ báo lá cải kia viết cho chết sao? Thanh danh cả đời cũng bị mất...”

“Con nói xem, sao Nhiếp Phàn kia gần đây lại gây ra những chuyện phiền lòng như thế này? Xem ra thực sự là bình thường đối nhân xử thế có vấn đề. Song Song, con so với mẹ nhìn người chuẩn hơn nhiều!”

Đường Đình đang ăn quýt, miệng phồng lên chỉ cười không nói lời nào.

“Ai, cái cô gái Đường Đình kia cũng thật là đáng thương! Cho dù là chết sớm, nguyên nhân cái chết vẫn khiến cho người ta thấy xót thương làm sao!”

Đột nhiên bị người nhắc tới, Đường Đình không khỏi bị sắc nước quýt, vỗ ngực không ngừng ho khan, “Mẹ, mẹ làm sao lại đột nhiên nghĩ tới cô ấy cơ chứ?”

“Con bé thật đáng thương!” Mẹ Diêu đưa cho ba Diêu một quả táo, “Mới hai mươi tuổi đầu mà đã chết. Mặc dù nói là tự sát nhưng không chừng Phương Á Hi ở đằng sau giở trò quỷ gì ai mà biết...”

Nghe mẹ Diêu nói vậy, Đường Đình im lặng, trong đầu nảy ra một cái suy nghĩ: “Mẹ, mẹ quá chính xác!”

Buổi trưa hôm sau, Đường Đình mang theo bình thủy ngồi trên xe buýt đi tìm Tống Gia Diễn. Ở trên xe cô cũng loáng thoáng nghe được chuyện liên quan đến Nhiếp Phàn. Thật không biết khi nào mới có thể lắng xuống! Mỗi lần nghe từ miệng những người xa lạ nhắc đến tên mình, thật sự rất lạ.

Gõ cửa căn hộ trên đường Vô Thường, người ra mở cửa lại chính là người đã rất lâu không gặp: Phương Niệm.

“A, cô gái nhỏ!”

“...= =”

“Em tới rồi hả?” Tống Gia Diễn từ trong phòng vệ sinh đi ra, nhận lấy bình thủy trong tay Đường Đình, hỏi: “Hi hi, hôm nay lại là canh gì đây?”

“Canh cá.”

Tính tham ăn của Phương Niệm nhất thời nổi lên, mắt nhìn chăm chăm Tống Gia Diễn nắm tay Đường Đình đi vào trong phòng bếp, “A Diễn, cậu để cho tôi một chút!”

“Nằm mơ à?”

Phương Niệm chuyển hướng, “Cô gái nhỏ, hôm nào cũng mang canh đến cho anh với nhé?”

“Nằm mơ!” Trả lời vẫn là Tống Gia Diễn.

“Các người thật quá đáng! Anh anh anh.....TTATT”

Phương Niệm tìm Tổng Gia Diễn bàn chuyện, trước khi Đường Đình tới cũng đã kết thúc. Đi loanh quanh ở phòng khách cũng tự cảm thấy mình biến thành cái bóng đèn, chịu không nổi định đến nhà bạn gái!

Xí, cậu có vợ chẳng kể tôi không có sao? Ngoại trừ canh cá, tôi cũng còn có bốn món nữa cơ.

Thấy Tổng Gia Diễn uống canh cá xong, Đường Đình mới thu dọn bát đĩa, mang vào trong phòng bếp rửa.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên mái tóc đen nhánh của Đường Đình, nước chậm rãi chảy qua từng ngón tay dài trắng nõn, nghiêng người dựa vào bồn rửa, Tổng Gia Diễn cứ như vậy lẳng lặng nhìn người trước mắt. Không cần lo lắng cô một giây tiếp lại biến đi đâu mất nữa, không cần sợ hãi khi muốn ôm cô an ủi cũng không có cách nào.

Cho dù bề ngoài thay đổi, nhưng anh vẫn luôn rõ Đường Đình của anh chưa bao giờ đổi thay.

“Tổng Tổng, em đẹp không?” Đường Đình rửa xong, lau hai tay thấy Tổng Gia Diễn đang nhìn mình không chớp mắt, bèn nghiêng đầu cười nghịch ngợm một tiếng.

“Đẹp, Đình Đình là đẹp nhất quả đất!”

Nghỉ lễ ngày “mùng 1 tháng 10”, sau khi lén đem hết công việc giao lên đầu Phương Niệm, Tổng Gia Diễn mang theo Đường Đình lên máy bay trở về thành phố C.

Nhà họ Tổng vẫn giữ nguyên dáng vẻ như lần đầu Đường Đình tới đây, có khác cũng chỉ là vì ngày lễ nên các vùng xung quanh trở nên rất náo nhiệt, đâu đâu cũng thấy vài ba đoàn du lịch, già trẻ trung niên đều có.

Mở cửa là mẹ Tổng, bà thấy Tổng Gia Diễn ở cửa thì vô cùng kinh ngạc, nhưng nhìn thấy Đường Đình ở phía sau thì liền vui vẻ, “Ta nói con không lễ không Tết mà lại về nhà, thì ra là dẫn bạn gái tới.”

“Cái gì mà không lễ không tết, hôm nay là ngày quốc khánh.” Tổng Gia Diễn kéo Đường Đình vào cửa, giới thiệu: “Mẹ, đây là Đường..... Diêu Song Song... Ba đâu ạ?”

Mẹ Tổng thân thiết dặt tay Đường Đình trả lời anh: “Ba con đi ra ngoài, khoảng chừng đến giờ cơm tối sẽ về.... Ôi chao, cô bé này lớn lên thật đáng yêu, chưa hề trưởng thành?”

“...”

Nhà họ Tổng làm Mao Sơn đạo sĩ, thay vì để cho ba Tổng vạch trần thân phận Đường Đình, ngay từ đầu nên nói rõ ra thì hơn. Cho nên, lúc này đi chung đường là để nói gần nói xa mà.

Ngồi trong phòng khách, nói chuyện với mẹ Tổng hết chuyện đông đến chuyện tây, một lúc lâu sau mới nghe thấy tiếng mở khóa cửa chính. Vừa nghĩ đến công việc quan trọng là phải nói rõ thân phận mình, Đường Đình cảm thấy rất hồi hộp, kéo áo Tổng Gia Diễn.

Ba Tổng vừa bước vào nhà đã nhìn xung quanh một lượt, ánh mắt rơi trên người Đường Đình: “Có khách?”

“Rất nhanh sẽ không phải là khách nữa!” Tổng mẹ vui mừng đứng lên, nói: “Sao hôm nay ông lại về sớm thế? Tôi đi lấy cho ông chút thức ăn lót dạ, tối nay có thể ăn cơm muộn.”

“Làm xong chuyện thì liền về! Bà còn muốn tôi ở ngoài run rẩy thêm mấy giờ nữa?” Thấy mẹ Tổng đi vào trong phòng bếp, ba Tổng để túi cầm trên tay xuống sàn nhà, rồi ngồi xuống sofa thở phào một hơi tiếp tục nói: “Ôi con trai, hôm nay trở về thực sự là muốn ăn mừng quốc khánh với hai thân già này sao?” “Ba!” Tổng Gia Diễn kéo Đường Đình đứng lên, nói: “Đây là Diêu Song Song, cũng là Đường Đình.” “Ba biết! Vừa nhìn thấy con bé là ba đã biết.” Ba Tổng lạnh nhạt nói, nhưng hai người đang đứng không biết phải làm sao.

“Nhân phẩm của con tốt thật đấy! Không ngờ lại có thể luân hồi trực tiếp vào một người sắp chết! Chắc hẳn lúc trước con phải tích rất nhiều phúc đức mới có vận khí tốt như vậy!” Ba Tổng chỉ vào Đường Đình, sau đó cười rộ lên: “Ba biết rõ các con tới đây là có mục đích gì, ba đồng ý.”

Tổng Gia Diễn sững sốt, buột miệng hỏi: “Ba đồng ý cho chúng con kết hôn?”

“Thế nào? Con muốn ba phản đối?” Ba Tổng tỏ vẻ mặt hung dữ: “Vây ba đây phản đối! Tốt thôi!”

“... TT TT”

39. Chương 39

Hello, cô ma nữ – Chương 39

Thời tiết thành phố C trong thời gian sắp tới rất tốt, nhiệt độ thích hợp, trời xanh gió mát, rất thích hợp đi du lịch. Tổng Gia Diễm và Đường Đình đi dạo một nơi gần nhà, có lẽ là vì lớn lên tại nơi này, ngoại trừ một số ít dân địa phương quen nơi quen chốn, nên anh là người duy nhất có thể tìm được những quán nhỏ trong những con ngõ nhỏ vắng vẻ. Có khi là cửa hàng thủ công mỹ nghệ tinh xảo, có lúc lại là những hàng quán điểm tâm, đồ ăn vặt vô cùng hấp dẫn, lắm khi lại là những cửa hàng quần áo với kiểu dáng độc đáo,...

Buông thân phận sống trong nhung lụa xuống, Đường Đình cùng ba mẹ Tổng sống chung tình cảm rất tốt, cô thường xuyên vào bếp giúp mẹ Tổng nấu cơm nấu canh. Thực ra ba Tổng đồng ý cho hai người kết hôn còn có một nguyên nhân.

Nếu như Tổng Gia Diễm không muốn kế thừa tổ nghiệp của nhà họ Tổng thì con của Tổng Gia Diễm và Đường Đình với thân phận ma nữ kiếp trước có thừa tư chất thiên phú làm đạo sĩ.

Vì vậy, không đem nguyên nhân trọng yếu* nói ra khỏi miệng, ba Tổng rất vui sướng, sôi nổi bàn chuyện cùng với mẹ Tổng chuyện thời gian đến nhà họ Diêu đàm hỏi, còn cảm thấy càng xon xớm càng tốt. *trọng yếu: quan trọng và chủ yếu

Kỳ nghỉ lễ quốc khánh ngày một tháng mười chỉ còn ba ngày nữa là kết thúc, ba mẹ Tổng cùng nhau bàn bạc trao đổi, quyết định theo Tổng Gia Diễm và Đường Đình cùng trở về thành phố C.

Lúc Đường Đình gọi điện về nhà thông báo, những tưởng mẹ Diêu sẽ hồi hộp, khẩn trương nhưng không nghĩ rằng bà lại vui vẻ đáp ứng, còn hưng phấn nói bà sẽ làm những gì, làm thế nào ở đầu bên kia điện thoại.

Mãi cho đến khi đã cúp điện thoại, Đường Đình vẫn cầm điện thoại mà ngẩn người. Chẳng lẽ, cô đã là một bà cô hơn ba mươi tuổi siêu cấp gái ế? Nếu không thì tại sao mẹ Diêu lại vội vàng gả cô ra ngoài như vậy? Giọng nói kia còn có chút mập mờ...

Đến sân bay đón ngoài Diêu ba Diêu mẹ còn có Diêu Đàm đang trong thời gian nghỉ, bọn họ ngồi trên hai chiếc xe trở lại, gia trưởng hai nhà ngồi một chiếc, những người còn lại ngồi chiếc kia.

Thấy dáng vẻ của người lớn hai nhà thân thiện như vậy, Đường Đình cảm thấy sợ hãi muốn lùi bước. Cô chỉ muốn một hôn lễ đơn giản, ấm cúng, không cần quan trọng hóa vậy chứ?!

“Aizz, Song Song, anh còn chưa có bạn gái đây! Em là em gái mà lại sắp kết hôn rồi!” Diêu Đàm vừa khởi động xe vừa trêu chọc nói: “Em rể, có cần anh đây giúp em thông báo ọi người trong bang phái một tiếng hay không?”

Đường Đình nghiêng người bám lấy ghế, nói: “Nếu chờ anh kết hôn rồi em mới được lấy chồng, thì thật sự không biết phải chờ đến khi nào? Còn nữa, anh phải gọi anh ấy là em rể tương lai, giấy chứng nhận còn chưa lấy đây!”

Đường Đình nghiêng đầu liếc nhìn Tổng Gia Diễm, cũng không biết anh có nghe hay không. Tuy rằng nói lòng cô đã giao phó cho anh, bọn họ cũng nguyện suốt đời ở chung một chỗ, thế nhưng ngay cả cầu hôn anh cũng chưa làm, mang cô về nhà ra mắt cha mẹ anh. Cha mẹ hai bên cũng đã cùng ngồi xuống thảo luận, nhưng cô vẫn chưa thấy anh có bất cứ hành động nào. Chẳng lẽ, cô sống nhiều năm như vậy cũng không được nhìn thấy một màn quỳ gối cùng hoa tươi và nhẫn một lần sao?

Thấy Đường Đình liếc mắt về phía mình dần dần nheo lại, Tổng Gia Diễm làm như không thấy gì còn cười với cô, cười đến mức cô giận dữ quay đầu đi chỗ khác, hai tai cũng dần dần đỏ lên.

Tổng Gia Diễm sờ cái cằm đang bắt đầu mọc râu lại, không khỏi đắc ý một phen.

Thình thịch nhà thông gia không thể từ chối, ba mẹ Tổng liền đến nhà họ Diêu, mẹ Diêu đã một tiếng thông gia, hai tiếng cũng thông gia. Ăn cơm tối xong, sau khi cùng xem ti vi, hàn huyên một lúc, mọi người ai về phòng người ấy, dù sao ông bà nhà họ Tổng cũng vừa từ thành phố C đến thành phố A, đi đường cũng đã mệt nhọc.

Đường Đình vẫn như trước tiễn Tổng ra khỏi khu chung cư về nhà, nhưng lần này lại nhiều thêm một cái xe bốn bánh cùng do Diêu Dạm lái xe.

“Hai người nghĩ xong chưa? Sau khi kết hôn muốn ở nơi nào? Thành phố A hay thành phố C?” Diêu Dạm hỏi.

Đường Đình nhìn về phía Tổng Gia Diễn bên cạnh, cô không muốn rời khỏi thành phố A nhưng cũng không muốn anh phải khó xử.

Tổng Gia Diễn vỗ nhẹ lên mu bàn tay Đường Đình, nói: “Thực ra thì tôi dự định sẽ đón ba mẹ đến thành phố A. Lúc trước tôi cũng đã đề cập qua với cha mẹ, chỉ là hai người vẫn chưa có câu trả lời chính thức. Công việc của tôi chủ yếu là ở thành phố A, mấy năm nay ngoại trừ lễ tết mới về nhà, bình thường vẫn sống ở thành phố A.”

“Căn phòng trên đường Vô Thường đang đứng tên của anh, nếu như em muốn, chúng ta sau này có thể sửa sang lại làm phòng tân hôn, hơn nữa còn để em đứng tên.”

Câu cuối cùng này đương nhiên là nói với Đường Đình, hàm ý trong đó có lẽ chỉ hai người họ mới hiểu rõ.

Sáng sớm hôm sau, nhân lúc mọi người còn chưa tỉnh dậy, Đường Đình lén đi đến đường Vô Thường tìm Tổng Gia Diễn. Nếu như đoán không lầm, cha mẹ hai bên hôm nay có thể sẽ ngồi xuống cùng bàn chuyện hôn sự của hai người, cô thực sự không muốn bị lôi kéo nghe những chuyện kia, mặc dù nhân vật chính là cô.

Tổng Gia Diễn đã nói cho Đường Đình biết chỗ cất chìa khóa dự phòng của căn nhà, vì vậy cô mở cửa rất thuận lợi, rồi mò vào phòng Tổng Gia Diễn.

Trong phòng rèm cửa được kéo kín, rất tối, trên giường lớn hai người, Tổng Gia Diễn còn đang trằm đầu ngủ say, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng ngáy khe khẽ.

Đường Đình rón ra rón rén đi tới gần anh nhất, kéo một góc chăn lộ ra khuôn mặt anh. Che miệng cười, Đường Đình đưa tay nắm lấy mũi Tổng Gia Diễn.

Chưa tới một phút, Tổng Gia mở to miệng sau đó mới mở mắt ra, “Anh biết ngay là em giả trò quỷ mà!”

Sáng sớm vừa mới tỉnh lại, giọng nói của anh có chút khàn khàn, so với bình thường có từ tính hơn rất nhiều, “Đêm qua rất khuya mới ngủ?”

“Ừm! Khoảng hơn mười một giờ, vẫn còn sớm mà!” Tổng Gia Diễn ngáp ngủ, lau mặt rồi từ trên giường ngồi dậy hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Sắp chín giờ rồi.” Đường Đình giơ tay lên nhìn đồng hồ, nói xong rồi cũng leo lên giường, tựa cằm lên vai anh, than thở: “Em sợ ở nhà ba mẹ kéo vào ngồi nghe bàn bạc này nọ nên lên tới tìm anh!”

“Ngốc, chẳng lẽ bọn họ không gọi điện thoại gọi chúng ta qua đó sao?” Tổng Gia Diễn nhẹ búng lên trán Đường Đình, “Nếu không thì em ngủ cùng anh thêm một lúc nữa!”

Đường Đình chột ngồi thẳng cả người lên, đầu ngẩng cao hiên ngang nói: “Anh nghĩ tốt vậy sao! Em đã suy nghĩ rất kỹ rồi, anh còn chưa có câu hôn, cho dù ba mẹ đồng ý cho hai chúng ta ở chung một chỗ thì cũng không tính!” “A, thì ra hôm trước là em đang nghĩ đến chuyện này à?” Tổng Gia Diễn cố tình kéo dài giọng nói, thấy Đường Đình có xu hướng tức giận mới vuốt vuốt tóc cô, nói: “Yên tâm, anh chưa từng quên đâu.”

Cho dù anh không có một kế hoạch lãng mạn, nhưng cũng không để Đường Đình phải chịu thiệt thòi.

Bonus: Chọn đồ đoán tương lai

Kể rằng, chuyện này xảy ra cũng là sau khi Đường Đình cùng Tống Gia Diễn kết hôn sinh được một bé gái.

Con gái Tống tên là Tống Nhuế, còn tên ở nhà thường gọi là Quỷ Quỷ. Ngay lúc bé vừa tròn một tuổi, ông bà hai bên nhà họ Diêu và nhà họ Tống liền bày ra trò chọn đồ đoán tương lai, còn vô cùng hứng trí lấy đủ mọi thứ đồ bày lên sàn nhà. Cửa ba Diêu là một mô hình căn nhà nhỏ, của mẹ Diêu là một cuốn “Bách khoa toàn thư” cho trẻ em, còn mẹ Tống là một bộ “văn phòng tứ bảo”, mà Tống ba lại lấy ra một hoàng phù.... *Hoàng phù: loại giấy màu vàng mà các đạo sĩ viết bùa làm phép.

Xấu hổ hơn nữa là Tống Tống cũng lấy ra một con chuột, còn Đình Đình thì lấy ra một hộp diêm tâm trẻ em.

Cuối cùng Quỷ Quỷ ngồi trên đồng sách, chân đạp hoàng phù, tay cầm diêm tâm lên ăn, vui vẻ đến mức quên cả trời đất!* *Nguyên văn: “bất diệc nhạc hồ”: ý là làm việc gì đó rất vui, mãi mê đến nỗi quên cả trời đất!

Thì ra Quỷ Quỷ đúng là đồ quỷ tham ăn, quỷ tham ăn! =.=

40. Chương 40

Hello, cô ma nữ – Chương 40

Chuyển ngữ: Iris

Biên tập: Iris

Mấy ngày qua, nhóm người lớn thảo luận và quyết định ngày mười hai đính hôn, khoảng tháng năm, tháng sáu năm sau chọn ngày tốt tiến hành hôn lễ, sau đó đi đăng ký kết hôn tại ủy ban, nhưng vẫn muốn hỏi ý kiến của Tống Gia Diễn và Đường Đình. Ba Tống và mẹ Tống đều đồng ý đến thành phố A dưỡng tuổi già, nhưng căn nhà ở thành phố C vẫn giữ lại. Nếu một ngày nào đó trở về thành phố C thăm lại chốn cũ thì có chỗ nghỉ ngơi cũng rất tốt. Dù sao, khách sạn khu du lịch lúc nào cũng kín chỗ nên không thể nói chính xác được.

Giá nhà đất ở thành phố A cao hơn nơi khác khá nhiều, mà hai vị nhà họ Tống cũng không yêu cầu quá cao. Sau khi hỏi qua ý kiến của họ, Tống Gia Diễn mua một căn hộ cũ còn mới trong khu nhà gần đường Vô Thường. Kiểu mẫu căn hộ này tương tự với căn hộ nhỏ của anh, thậm chí còn rộng hơn một chút.

Cha mẹ hai bên cũng đến xem qua căn hộ ở đó, còn khéo léo muốn đổi căn hộ lớn cho hai người làm phòng tân hôn. Không đợi Tống Gia Diễn lên tiếng, Đường Đình đã đứng ra từ chối trước.

Căn phòng nhỏ này chứa đựng rất nhiều kỷ niệm của cô. Đây là nơi cô chết, là nơi lần đầu tiên cô gặp anh và cũng là nơi chứng kiến mọi cảm xúc của cô kiếp trước.

Căn phòng nhỏ này chứa đựng rất nhiều kỷ niệm của hai người, vì thế cô tiếc nuối không muốn bỏ.

Ngày lễ Quốc khánh trôi qua, thời tiết cũng lạnh hơn rất nhiều. Đường Đình mặc một chiếc áo dài tay có mũ thay cho áo cộc tay mỏng. Vì mùa hè nóng bức qua đi, hơn nữa mấy ngày gần đây tâm tình cô khá tốt, nếu như đi cân thì sẽ phát hiện ra cơ thể cô béo ra không ít.

Vào buổi chiều hai ngày nghỉ cuối tuần nào đó, Tống Gia Diễn hoàn thành công việc, hưng phấn kéo Đường Đình đi dạo phố.

Do bây giờ là cuối tuần nên người đi trên đường nhiều hơn so với ngày thường. Tống Gia Diễn và Đường Đình nắm tay nhau đi về phía trước, đi tới đi lui mấy cửa hàng gần đó. Nhân dịp này, Đường Đình chọn một chiếc áo gió cho Tống Gia Diễn, bản thân cũng mua thêm một chiếc áo cùng màu.

Không biết từ lúc nào hai người đã đứng trước một cửa hàng trang sức khá nổi tiếng ở thành phố A. Bị anh kéo vào cửa hàng, trái tim Đường Đình đập thành thịch; cô lên nhìn Tống Gia Diễn, ngoài khóe miệng hơi cong thì căn bản không nhìn ra cảm xúc hiện tại của anh.

Anh đưa cô đi mua nhẫn để cầu hôn với cô sao?

Khi cánh cửa bên cạnh tự động mở ra, Tống Gia Diễn ra ngoài, không xem nhắn với cô, cũng không hỏi cô có thích kiểu này không mà trực tiếp lấy một tờ giấy trong túi ra rồi đưa cho nhân viên quầy lễ tân, nói: “Xin hỏi thứ tôi đặt đã lấy được chưa?”

“Vâng, quý khách vui lòng chờ một chút.” Nhân viên bán hàng nhận lấy, nhìn thoáng qua rồi đi mời người quản lý.

Đường Đình giật nhẹ áo Tống Gia Diễn, thấp giọng hỏi: “Anh đặt cái gì vậy?”

“Lát nữa em sẽ biết!”

“.....”

Đường Đình bĩu môi, véo eo Tống Gia Diễn: “Nếu không phải nhắn, em sẽ trốn khỏi nhà!”

Bàn tay anh đan chặt vào mười ngón tay cô, Tống Gia Diễn trêu ghẹo nói: “Trốn khỏi nhà? Em muốn nói là rời khỏi nhà họ Diêu chuyển đến nhà họ Tống anh sao?”

“...”

Nhân viên bán hàng lấy từ hộp nhung màu đỏ ra đích thực là một đôi nhắn, xung quanh đường cong màu bạc có một ký hiệu cô nhìn không hiểu, ở chính giữa được khảm một viên kim cương một carat lóng lánh.

“Tống Tống, cái này là?”

Tống Gia Diễn lấy nhắn từ trong hộp ra, nâng bàn tay trái Đường Đình lên, trả lời: “Chữ này là ‘quỷ’, bên trong khắc hai chữ cái đầu tiên trong tên của chúng ta. Đình Đình, em có nguyện ý...”

“Anh nói này, Đình Đình, có phải em đang mập lên không?”

Đường Đình đang cảm động chờ mong, nhưng khi nghe đến câu sau thì không khỏi sững sốt. Cô cúi đầu nhìn vật ở đốt ngón tay thứ hai, lại ngẩng đầu nhìn Tống Gia Diễn một cái, cười gượng nói: “Ha ha, em...làm sao em có thể mập lên chứ? Nếu là anh ước lượng bằng mắt thì đương nhiên sẽ thấy nhỏ rồi.”

“.....”

Tống Gia Diễn hípmắt, tháo nhắn xuống trả về hộp, bỏ vào trong túi rồi nói: “Nhân lúc em ngủ say, anh đã tự ước lượng kích thước ngón tay trước, nên em muốn nhắn thì đầu tiên phải giảm béo!”

Nhân viên lễ tân đứng cách đó không xa nghe vậy liền bật cười ra tiếng.

Đường Đình nhất thời đau khổ, vừa kéo cánh tay Tống Gia Diễn ra khỏi cửa hàng, vừa làm nũng: “Tống Tống, Tống Tống à, đừng nói như vậy mà! Em đâu có biết tay cũng sẽ béo lên, đưa nhắn cho em đi, cho em, cho em đi...Hu hu hu...T^T”

Đúng lúc Đường Đình đang vội vàng quần lấy Tống Gia Diễn, đòi giữ chiếc nhắn bên người thì bên đường có một giọng nữ gọi Tống Gia Diễn.

Đường Đình ngẩng người, dừng động tác lại, cảnh giác quan sát xung quanh. Rốt cuộc, cô cũng nhìn thấy một phụ nữ đang vẫy tay với bọn họ, bên cạnh còn có một người đàn ông đang bế một đứa bé.

“Tống Gia Diễn, đây là bạn gái anh sao?” Người phụ nữ tiến lại gần, vỗ mạnh lên bả vai Tống Gia Diễn.

“Không! Tô Tử Tiêu, cô ấy là vợ tôi, Diêu Song Song!”

Đứng trên đường nói chuyện một lúc, sau khi hẹn thời gian lần sau gặp mặt, cả hai bên đi làm việc của mình. Đường Đình đi được vài bước, lại quay đầu nhìn Tô Tử Tiêu: “Em tưởng hai người không còn liên lạc nữa, em sẽ không còn được gặp lại cô ấy nữa!”

“Đúng là đã rất lâu rồi không liên lạc. Sau khi em biến mất thì không bao lâu sau cô ấy cũng mang Tô Mạnh đi sang Mỹ. Lúc đó, nói là ở đó mấy tháng, nhưng em cũng nghe thấy rồi đó, cô ấy mới trở về mấy ngày gần đây. Bây giờ bên cạnh còn có chồng cô ấy, nghĩ lại cũng đoán được vì sao cô ấy lại đứng ngẩn ngơ ở đó lâu như vậy!”

“Haiz, Tống Tống, anh nghĩ em có nên nói cho cô ấy không?”

“Tùy em! Chẳng qua anh tin tưởng vào cảm xúc con tim của cô ấy nhất định sẽ nhận ra em!” Tổng Gia Diễm xoa đầu Đường Đình, một tay lại đặt trên vai cô.

Hai ngày sau, một mình Tô Tử Tiêu đi tới căn hộ nhỏ trên đường Vô Thường, và dĩ nhiên nhìn thấy Đường Đình đang ngồi trên ghế sofa.

Sau khi đón tiếp, Đường Đình mang một tách trà cho Tô Tử Tiêu, đáng ngồi của cô không được tự nhiên cho lắm, ngẫm nghĩ lời để trò chuyện nhưng không biết nói như thế nào.

Cửa phòng ngủ vừa mở ra, Tổng Gia Diễm đi ra từ trong phòng: “Ôi, cô đến tìm...”

Tô Tử Tiêu trợn trừng mắt, nâng chén trà nói: “Không phải anh nói có việc muốn nói với tôi sao?! Chuyện gì mà không thể nói ở nơi trước đó, phải hẹn nhau? Lại muốn chỉ có tôi đi một mình.”

Tổng Gia Diễm nhìn qua Đường Đình rồi mới nói: “Là về Đường Đình!”

Tô Tử Tiêu đang uống trà phải dừng lại, đuôi lông mày bên trái hơi sếch lên: “Tổng Gia Diễm, ý anh là sao?”

“Có một số việc tôi không thể nói nguyên nhân một cách rõ ràng, nhưng mà...” Tổng Gia Diễm kéo Đường Đình qua bên mình, chỉ vào cô tiếp tục nói: “Mặc kệ cô tin hay không, cô ấy là Diêu Song Song và cũng là Đường Đình!”

“Chết tiệt! Tổng Gia Diễm, anh đừng ăn nói bậy bạ!” Tô Tử Tiêu tức giận đặt mạnh chén trà xuống mặt bàn, đứng lên chỉ vào Đường Đình nói: “Đường Đình đã chết! Anh đừng có kéo người lạ đến rồi nói là cô ấy, anh khiến tôi thật thất vọng! Anh không biết tôi là người hiểu Đường Đình nhất sao? Cho dù là cô ấy đầu thai nhưng cũng không có khả năng chỉ trong vài năm đã biến thành Diêu Song Song từng này tuổi được!”

41. Chương 41

Hello, cô ma nữ – Chương 41

Chuyển ngữ: Iris

Biên tập: Iris

“Mối tình đầu của Đường Đình là ai?”

Đường Đình liếc nhìn Tổng Gia Diễm một cái rồi mới chậm rãi trả lời: “Là Nhiếp Phàn!”

“Lần đầu tiên bị năm nào?”

“Mười lăm tuổi, ở trường học. Chính cậu cởi áo khoác của Nhiếp Phàn xuống sau đó quần quanh hông mình!”

“Năm tôi học đại học năm hai đã xảy ra chuyện gì?” Một loạt vấn đề Đường Đình trả lời rất lưu loát, khiến Tô Tử Tiêu càng căng thẳng, không biết gọi là kích động hay kinh sợ.

“Cậu thôi học, bởi vì sau một lần tình một đêm mà mang thai ngoài ý muốn! Khi đó mình thường mang các thứ đến căn hộ thăm cậu, nhìn cậu sinh Tô Manh. Tô Manh sinh sớm hơn dự tính gần bảy ngày, là mình đưa cậu đến bệnh viện. Mình nhớ trên cánh tay của con bé có một vết bớt nhỏ.”

“Tiêu Tiêu...” Đường Đình khẽ gọi biệt danh của Tô Tử Tiêu, mà Tô Tử Tiêu mở to mắt nhìn, đáng vẻ muốn nói nhưng lại không thể mở miệng.

“Có lẽ cậu không tin, nhưng quả thật tớ là Đường Đình, mặc dù thân phận trước mắt là Diêu Song Song!”

“Vì...vì sao? Thế này không hề hợp lí! Rõ ràng ở nhà xác tôi đã thấy...” Tô Tử Tiêu cầm cái cốc trên bàn liên tiếp uống mấy ngụm nước, quan sát Tổng Gia Diễm ngồi một bên cực kỳ bình tĩnh, sau đó lại nhìn cô gái đang cúi đầu trước mặt gọi là Đường Đình.

“Những lời vừa rồi của cô quả thực chỉ có Đường Đình mới biết, nếu giả mạo cậu ấy cô cũng không được ích lợi gì cả...” Đường Đình thấy Tô Tử Tiêu kinh ngạc ngồi trên sô pha tự lẩm bầm, hiểu được trong lòng cô ấy vẫn còn nghi ngờ. Cô mấp má môi, đứng dậy đi vào phòng bếp

Tổng Gia Diễn và Tô Tử Tiêu cùng nghiêng đầu nhìn hướng Đường Đình đi, đồng thời lại quay đầu khôi phục tư thế ban đầu, không nói thêm lời nào.

Đột nhiên trong phòng bếp phát ra tiếng nước chảy, tiếng cắt đồ, rồi tiếng mở tủ lạnh. Không bao lâu sau đã thấy Đường Đình bưng một bát mì ra đặt trước mặt Tô Tử Tiêu, sau đó đưa cho cô ấy một đôi đũa.

“Mình không có huyết thanh nói thật^[1] như trong thế giới Harry Potter^[2] để cậu có thể tin tở. Lời nói có thể vô căn cứ nhưng hương vị thức ăn của một người không thể thay đổi trong thời gian ngắn được, cậu ăn thử xem?”

[1] Huyết thanh nói thật (Truth serum): được dùng để chỉ các loại thuốc thay đổi tâm trí, làm cho bạn không thể nói dối (hay giả thuyết nói như thế). Và đúng thế, thuốc thay đổi trạng thái tâm lý có thuật, nhưng hiệu quả của nó không hoàn toàn làm mất đi khả năng nói dối của người dùng.

-Theo tamlytoipham.com-

[2] Harry Potter: Là tác phẩm nổi tiếng của nhà văn Anh J. K. Rowling. (Xem thêm ở Wikipedia)

Tô Tử Tiêu do dự nhận lấy đôi đũa. Đây là một bát mì Dương Xuân vô cùng đơn giản nhưng cách nêm gia vị lại vô cùng giống như trong trí nhớ.

Đường Đình đứng bên cạnh, thấy Tô Tử Tiêu sau khi ăn mấy miếng mì uống một ngụm canh thì cô ấy đột nhiên đứng lên ôm lấy cổ cô.

“Đường Đình Đình.....” Tô Tử Tiêu nức nở, mì trong miệng còn chưa nuốt hết vẫn gọi tên cô: “Mình rất nhớ cậu! Đồ ngốc không có lương tâm này...”

“Nói như vậy, cậu giẫm phải chai bia nên ngã xuống tầng mà chết?” Tô Tử Tiêu nghe Đường Đình nói nguyên nhân cái chết xong thì không khỏi run rẩy: “Đến thẳng ngóc cũng phải khen cậu. Vậy sau này thì sao? Sao cậu lại biến thành Diêu Song Song?”

“Sau khi chết, mình trở thành ma, khi Phương Á Hi đến trước bia mộ mình xin lỗi không bao lâu sau thì mình liền nhập nhập vào cơ thể đã ngủ say năm năm này.”

“Nhắc tới Phương Á Hi, hôm qua mình gặp cô ta ở trên đường!”

Đường Đình nén cười: “Cho nên?”

“Cái gì chứ?” Tô Tử Tiêu vỗ mu bàn tay Đường Đình, nói: “Cậu cho rằng mình sẽ xông lên đánh cô ta sao?”

“Với tính cách của cô, làm ra việc đó cũng không khiến người ta kinh ngạc.” Tổng Gia Diễn bóc quýt cười hì hì nói.

“Đúng là có người đánh cô ta, nhưng người đó không phải tôi!” Tô Tử Tiêu buông tay, giận dữ nói: “Nghe người phụ nữ kia nói hình như là Phương Á Hi gian dối với chồng bà ta nên bà ta thuê người đi điều tra, kết quả là người trong công ty của chồng. Chưa hết, sau khi gặp phải trên đường liền điên lên cho Phương Á Hi một cái tát. Rất nhiều người cầm di động chụp ảnh lại, náo nhiệt thôi rồi!”

“Không ngờ Phương Á Hi lại như vậy...” Đường Đình trầm ngâm một lát, tiếp tục nói: “Nhiếp Phàn gần đây cũng xui xẻo.”

“Xem đi, đây là báo ứng! Ai bảo bọn họ trước kia đối xử với cậu như vậy?” Tô Tử Tiêu lấy một nửa quả quýt của Tổng Gia Diễn bóc cho Đường Đình: “Thực ra gần đây nhà họ Nhiếp cũng gặp vài chuyện, bác Nhiếp cũng khó giữ được khí tiết tuổi già. Gần một năm quan hệ giữa tớ và gia đình cũng dịu đi, lúc mới về còn nghe được một số tin đồn nhưng nội tình thế nào thì cũng không rõ.”

“Cái nghề luật sư này quan trọng nhất chính là danh tiếng, danh tiếng vang dội thì công việc mới thuận lợi. Ông ấy tìm người giúp đỡ chắc cũng được một chút lợi lộc. Vì thế Nhiếp Phàn nhận vụ án thuốc giả Dân Hâm mà nhiều luật sư không dám nhận. Ai biết được kết quả lại như vậy, thông minh bị thông minh hại.”

Tháng mười hai, thời tiết dần dần chuyển lạnh, Tống Gia Diễn mua một chiếc ô tô. Sau này Đường Đình không cần ngồi xe buýt đi đến đường Vô Thường nữa, giờ họ muốn đi ra ngoài hay là đến nhà đối phương đều là Tống Gia Diễn lái xe đến.

Đường Đình không có bằng lái xe, Tống Gia Diễn thi lấy bằng từ lúc học đại học. Lính mới đi trên đường vẫn nên cẩn thận, sợ đụng người đi đường.

Lễ đính hôn của hai người đã hủy bỏ, năm nay ở thành phố A không biết là do người kết hôn nhiều hay là sắp cuối năm, hay là do nguyên nhân nào khác. Dù sao đã tìm rất nhiều ngày rồi mấy khách sạn mà người lớn hai nhà dự định đều đã đặt hết. May là chưa thông báo tin đính hôn, nếu không thì tiêu rồi.

Vì thế, Tống Gia Diễn và Đường Đình bỏ qua lễ đính hôn, tiến thẳng lên giai đoạn kết hôn, định vào ngày hai mươi tháng năm.

Lúc đi chúc mừng năm mới, Tống Gia Diễn lấy thân phận chưa cưới của Đường Đình ra mắt họ hàng nhà họ Diêu. Mà Đường Đình, mừng bốn Tết theo ba Tống và mẹ Tống trở về thành phố C ra mắt họ hàng. Quan hệ của hai người xem như đã được đại gia đình chấp nhận.

Tháng ba, sắc xuân trở về, Đường Đình và Tống Gia Diễn đi chụp ảnh cưới, Tô Tử Tiêu cũng hưng phấn bế theo con gái đến studio xem chụp ảnh.

Mặc quần áo xong, Đường Đình thò đầu ra từ phòng thay đồ, vẻ mặt ngượng ngùng. Tô Tử Tiêu đặt con gái xuống ghế sofa rồi đi qua hỏi: “Sao vậy? Áo cưới không vừa sao?”

Đường Đình gật gật đầu: “Vì lúc trước Tống Tống bảo mình mập, nhẫn cưới đều không vừa nên mấy tháng này tớ đang từ từ giảm cân. Không ngờ hai tuần trước thử váy cưới đã vừa, giờ lại rộng rồi, phải làm sao đây?”

Tô Tử Tiêu nhin cười, ho nhẹ một tiếng, nói: “Váy đổi cái khác đi. Mình lấy giúp cậu số nhỏ nhất!”

“Ừm!”

Cuối cùng, Đường Đình mặc một váy cưới màu trắng thất lưng cao kiểu công chúa, trên cổ không đeo bất cứ đồ trang sức nào, mặt đã được trang điểm, tóc cũng được vấn lên hết.

“Như vậy...có được không?” Đường Đình do dự hỏi Tô Tử Tiêu.

“Rất đẹp, rất đẹp! Đường...Song Song, ai làm cô dâu đều đẹp cả.”

Vừa dứt lời, Tống Gia Diễn từ một bên khác đi đến, anh mặc một bộ vest đen, không đeo cà vạt, cũng cởi vài cúc áo. Anh vuốt mấy sợi tóc dựng lên, nói: “Họ còn muốn làm cho anh cái nơ, nhưng anh từ chối...Ấy? Bộ này đâu phải bộ em thích?”

Đường Đình lườm Tống Gia Diễn, khê than thở: “Không phải chính anh muốn em giảm béo sao, váy cưới phải sửa đi sửa lại!”

“Thôi nào. Song Song, mau đeo vòng cổ và khuyên tai vào, nhanh lên nào.” Tô Tử Tiêu cầm một hộp trang sức vừa lấy ra từ ngăn tủ trong phòng trang điểm.

Ngay khi Đường Đình chuẩn bị nhận lấy thì Tống Gia Diễn lại xen ngang lấy mất: “Để tôi đeo cho cô ấy!”

Chạng vạng, mặt trời chiều ngã về tây, căn phòng nhỏ trên đường Vô Thường vang lên tiếng người trò chuyện, là tiếng thì thầm của đôi vợ chồng mới cưới.

“Chúng ta đã quen nhau mấy năm rồi?”

“Hơn bốn năm hay năm năm gì đó?”

“.....”

Đường Đình rời khỏi lồng ngực Tống Gia Diễn, hai tay giữ lấy mặt anh: “Anh không nhớ rõ à?”

“Nhớ cái đó làm gì chứ?” Tống Gia Diễn nhẹ nhàng vuốt mái tóc Đường Đình, để đầu cô dựa vào vai mình, “Thời gian của chúng ta còn rất dài, không nhất thiết phải nhớ rõ ràng như vậy!”

Tay Đường Đình chậm rãi ôm eo Tống Gia Diễn, cô rúc vào lòng anh thủ thủ: “Anh nói rất đúng! Chúng ta có thể đứng bên cạnh nhau, có thể kết hôn, sinh con, nếu chết đi còn có thể chôn cùng nhau.”

Bầu trời ban đêm luôn đẹp như vậy, tiếng pháo hoa nổ đom độp, trên trời vẽ nên một màu đỏ thắm lan rộng ra thành những cánh hoa hồng phấn, cùng với những sợi dây đầy màu sắc. Hai bên con đường nhỏ đều là người thân của cô dâu và chú rể, trên khuôn mặt không giấu được sự vui mừng. Kéo cánh tay Tống Gia Diễn, Đường Đình nhắc váy, từng bước đi lên cầu thang đá cẩm thạch, đại sảnh trang trí xa hoa, bên phải hai cánh cửa lớn là một tấm bảng màu hồng viền vàng viết:

Chúc mừng chú rể Tống Gia Diễn, cô dâu Diêu Song Song tân hôn hạnh phúc, trăm năm hòa hợp!

“Hiện tại tôi tuyên bố: Nghi thức chúc mừng hôn lễ anh Tống Gia Diễn và cô Diêu Song Song chính thức bắt đầu! Xin mời nhạc trưởng tấu khúc quân hành hôn lễ! Xin các quý vị nhiệt liệt vỗ tay chúc mừng cô dâu và chú rể của chúng ta!”

Đường Đình cầm bó hoa cưới trên tay, cúi đầu đi về phía trước thật cẩn thận, bên tai là giọng nói của cô gái dẫn chương trình hôn lễ hôm nay.

Ba mẹ, hai người ở trên trời có thể nhìn thấy con không? Con gái Đường Đình muốn kết hôn, con gả cho người con yêu, yêu người đàn ông của con, con đang rất hạnh phúc, thực sự rất hạnh phúc!

“Chúng ta gặp nhau dưới tình huống rất đặc biệt, trải qua rất nhiều việc, nhưng cuối cùng chúng ta vẫn yêu nhau, trở thành sinh mệnh quan trọng nhất của đối phương. Sau này, anh nguyện ý cùng vợ của anh sống chết có nhau, thề nguyện với nhau, cả đời nắm tay, bên nhau đến già!”

Đột nhiên Đường Đình cảm thấy cay cay sống mũi, hai mắt đỏ lên như muốn khóc, nắm chặt tay Tống Gia Diễn, nói từng chữ rất rõ ràng.

“Tống Gia Diễn, em yêu anh, rất yêu rất yêu! Nếu sau này anh dám đối xử với em không tốt thì anh xong đời với em!”

Khẽ cười ra tiếng, Tống Gia Diễn đột ngột ôm chầm Đường Đình: “Làm sao anh có thể không đối tốt với em chứ!”

Hai năm sau, Đường Đình sinh một bé gái khỏe mạnh tại một bệnh viện của thành phố A, đặt tên là Tống Nhuế, tên ở nhà là Quỷ Quỷ.

Tháng năm, ngoại ô, trời trong xanh ít mây, thảm cỏ xanh mượt trải dài, trong không khí tràn đầy mùi hương hoa cùng không khí trong lành, Đường Đình dựa vào vai Tống Gia Diễn nhìn mặt hồ trong vắt cách đó không xa, con gái của hai người đang ngồi trên một chiếc xe đẩy to mò quan sát xung quanh.

Bỗng dưng, Tống Nhuế vươn cái tay ngắn nhỏ của mình kêu “A a” rất to.

Anh, anh à, vì sao không thấy chân của anh?

42. Ngoại Truyện – Hoàn

Hello, cô ma nữ – Ngoại truyện

Chuyển ngữ: Iris

Biên tập: Iris

Trong mắt mọi người, con gái nhà họ Tống rất thông minh cơ trí, nhưng Tống Gia Diễn và Đường Đình hoàn toàn hiểu được mỗi việc con bé kia làm chắc hẳn sau lưng cất giấu rất nhiều chuyện ngu ngốc. Từ nhỏ đã như vậy!

Một năm này, Tống Nhuế tốt nghiệp tiểu học, sắp vào trung học. Kỳ nghỉ hè là giai đoạn các phim truyền hình chiếu nhiều nhất, gần đây phim về triều nhà Thanh rất được yêu thích, vừa chuyển kênh là có thể nhìn thấy cái đầu nửa trọc khôn khổ kia.

“Mẹ ơi, vì sao đằng trước họ không có tóc mà đằng sau lại có một cái đuôi sam rất dài?” Tống Nhuế ngồi cạnh hỏi Đường Đình.

“Bởi vì bọn họ sống tại triều Thanh!”

Tống Nhuế liếc nhìn Đường Đình, lại nhìn người đàn ông trọc nửa đầu, sau đó chạy về phòng mình, nhỏ giọng nói với người thường xuyên nói với mình “Nhóc đoán đi”: “Túc Hoài, em đã biết anh là người ở đâu rồi!”

“À?” Túc Hoài khẽ chớp mắt, trong con người nhỏ dài lộ ra ý cười, bay đến trước mặt Tống Nhuế: “Anh là người ở đâu?”

“Anh không phải là người triều Thanh!” Tống Nhuế chỉ tay vào mái tóc trắng rồi bù của người đàn ông: “Tóc của anh dài hơn bọn họ rất nhiều!”

“Nhóc biết rồi sao?”

Tống Nhuế ngẩng đầu, tỏ vẻ đắc ý: “Ít nhất em đã loại trừ được một khả năng!”

Túc Hoài lấy ống tay áo dài che cái miệng đang cười lại, tiện thể vuốt chóp mũi Tống Nhuế vô cùng thân thiết nói: “Cô bé ngốc!”

Từ khi Tống Nhuế bắt đầu nhận thức thì Túc Hoài đã theo bên cạnh cô bé, quần áo y mặc giống như trong phim cổ trang trên ti vi, ngay cả hành bi lời nói cũng vậy. Tống Nhuế đầu óc đơn giản, chỉ cảm thấy có người luôn ở bên cạnh là chuyện hạnh phúc, cô bé không nói cho cha mẹ nhưng cô bé cũng không hề biết một chút gì về Túc Hoài, thích vẽ mặt tươi cười của y, thích đáng vẽ nói chuyện với cô bé.

Một tháng sau Tống Nhuế vào trung học. Một ngày nào đó cô bé bị kích động chạy đến nói với Túc Hoài: “Anh biết không? Trường em có chuyện ma quái, nghe nói ngày tối qua có người nhìn thấy một cái bóng trắng bay qua khu nhà dạy học!”

Túc Hoài gác chân trong không trung, không để ý nói: “Chuyện này liên quan gì đến nhóc?”

“Ông nội em là đạo sĩ, ông lên dạy em một vài thứ, cuối cùng em cũng có thể thử rồi!” Tống Nhuế buông cặp sách xuống, tóc đuôi ngựa nhỏ lắc lắc: “Chờ em làm xong bài tập, sau đó đến trường nhìn xem.”

Mấp máy môi, Túc Hoài im lặng không nói gì, chỉ là cặp mắt đỏ dần tối lại.

Tối đến, Tống Nhuế đeo một túi trắng trên lưng, đứng ở chân tường trường học, ngửa đầu nhìn bức tường cao. Không biết làm thế nào, Túc Hoài lại cố tình ngồi trên đỉnh tường nhìn cô bé phía dưới làm trò vui.

“Túc Hoài, em phải vượt tường thế nào bây giờ?” Tống Nhuế phụng phịu, vẻ mặt uể oải.

“Đã không qua được thì về thôi.”

“Không về! Đến cũng đã đến, nếu không làm một chút gì đó em sẽ không cam lòng!” Nói xong, Tống Nhuế chạy đi, bưng hòn đá to gần đó lại, xếp từng hòn chồng lên nhau muốn giẫm lên đó mà trèo qua.

Túc Hoài nhìn Tống Nhuế ngã trên mặt đất, cảm thấy rất đau lòng. Y yên lặng khẽ thở dài, vung tay áo dài lên, Tống Nhuế từ từ bay qua tường.

“Túc Hoài, rốt cuộc anh là ai? Thật không thể ngờ được anh còn có pháp thuật!” Tống Nhuế vừa phui phui quần áo vừa hỏi.

Thu tay áo lại, khoe miệng Túc Hoài cong lên, nở nụ cười: “Anh là một con hồ ly ngàn năm, nhóc có tin không?”

“Tin! Về ngoài hồ ly tinh cực kỳ đẹp!” Tống Nhuế cười hì hì trả lời, không nhận ra nét xấu hổ trong mắt Túc Hoài.

“Anh là hồ tiên! Hồ ly tinh quả thực bôi bác anh, cô bé ngốc!”

Sau khi chờ bảo vệ trường học kiểm tra một lần nữa, Tống Nhuế và Túc Hoài đi vào trong, trốn ở nhà vệ sinh nữ trên tầng hai.

Bỏ ba lô trên lưng xuống, Tống Nhuế kéo khóa ra, lấy ra một hộp bánh đậu xanh và một lá bùa vàng nhẵn nhúm.

Tống Nhuế vừa nhét bánh vào miệng ăn, vừa nói mà không rõ: “Ông nội nói lá bùa này có thể trừ được yêu ma quỷ quái, nhưng không biết sử dụng nó như thế nào?”

Nuốt miệng bánh đậu xanh xuống, Tống Nhuế vỗ vỗ tay phải vụn bánh, lấy một lá bùa ra rồi vuốt vuốt, sau đó “bộp” một tiếng dán lên trán mình, nói với Túc Hoài: “Dùng như vậy sao?”

“.....”

Khóe miệng Túc Hoài giật giật, “Anh nghĩ, với trình độ của em, đừng nói là bắt quỷ, không bị quỷ đến bắt đi đã là điều may mắn rồi!”

“Xí!” Tống Nhuế bĩu môi, kéo lá bùa xuống, nhớ lại lời nói vừa rồi của Túc Hoài có chút không cam lòng, bỗng nhiên tức giận dán lá bùa lên cửa nhà vệ sinh nữ!

Cái tay dán lá bùa còn chưa buông xuống thì đã nghe thấy một tiếng gào thê lương cực kỳ dọa người, chói đến mức Tống Nhuế phải vội vàng cúi đầu che tai lại.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu tiếng gào mới dừng lại. Tống Nhuế cẩn thận buông tay xuống, sợ hãi nhìn Túc Hoài.

Túc Hoài liếc mắt nhìn Tống Nhuế, bay tới mở cái cửa bị dán bùa lên, chỉ thấy một vòng khí đen kỳ lạ quấn quanh cái kẹp tóc nằm trên sàn nhà.

Khẽ nhú mày, Túc Hoài lấy một hộp gỗ lim từ tay áo ra, để chiếc kẹp tóc vào trong rồi lại cất trong tay áo.

Xoay người nhìn thấy dáng vẻ Tống Nhuế bị dọa sợ, Túc Hoài giãn hai đầu chân mày, cười cười xoa đầu cô bé: “Đừng sợ! Con ma trong miệng nhóc không chừng đã bị nhóc đánh lung tung chết rồi.”

“Thật sao?” Tống Nhuế thấy Túc Hoài gật đầu mới từ từ đứng lên, vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm, nháy mắt lại trở lại dáng vẻ tràn đầy đắc ý, “Hì, hì, xem đi, em cũng có trình độ chuyên nghiệp đấy chứ!”

Túc Hoài lắc đầu không nói.

Vài ngày sau, lời đồn về ma vốn lan rộng dần dần biến mất, một tháng sau không có người nào nhắc tới nữa!

——HẾT——

o~(^o^)-o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hello-co-ma-nu>